

**Posolstvá Najsvätejšieho Srdca Ježišovho svetu,
ktoré oznámil prostredníctvom služobnice Božej, sestry Jozefíny
Menéndezovej.**

Vyňaté z knihy „The Way of Divine Love.“ (Cesta Božskej Lásky)
Vyдалa Tiskárna Českých Benediktín, Chicago

Slovo pre čitateľa.

Milý čitateľ,

iste sú Ti známe prisľúbenia, ktoré dal Pán Ježiš apoštolke svojho Božského Srdca, svätej Margite Alacoque. V jedenástom prisľúbení hovorí: *„Mená tých, ktorí podporujú úctu k môjmu Srdcu, budú zapísané v mojom Srdci a nikdy z neho nevymiznú.“*

Kto z veriacich by si neprial byť zapísaný v Srdci Pána Ježiša? Určite si to praješ aj Ty, ale doteraz si pre podporu a rozšírenie úcty k Božskému Srdcu neurobil nič. Možno si nevedel, ako a čím by si ju mohol podporovať a šíriť.

V tejto knihe máš teraz k tomu krásnu príležitosť a vhodný prostriedok. Rozdaj, alebo rozpredaj čo možno najviac jej výtlačkov ľuďom, ktorí ju prijmú. Každý horlivý veriaci i vo viere slabý alebo neveriaci, v nej nájde to, čo sa týka práve jeho a spozná aj nekonečnú lásku a milosrdenstvo Božského Srdca Ježišovho. Aj Ty sám maj túto knihu stále po ruke a občas si v nej niečo prečítaj. Vždy ťa to povzbudí a v tvojom srdci zapáli iskričku lásky.

Nenechaj si túto príležitosť- možno jediná v tvojom živote - ujsť. Pre rozšírenie povedomia a úcty k Božskému Srdcu urob čo Ti je možné a dôveruj, že aj Tvoje meno Pán Ježiš zapíše do svojho Srdca.

IMPRIMATUR: Samuel Cardinal Stritch, arcibiskup Chicago, 11. februára, 1954

List kardinála E. Pacelliho, neskoršieho pápeža Pia XII.

Veľactihodná Matka,
vôbec nepochybujem, že uverejnenie týchto stránok plných veľkej lásky, ktoré milosť najsvätejšieho Srdca Ježišovho vliala do jeho veľmi pokornej služobnice Márii Jozefíne Menéndezovej, bude Mu milým. Nech v mnohých dušiach účinne prispesú k vzrastu stále dokonalejšej lásky a dôvery v nekonečné milosrdenstvo Božského Srdca k nám, úbohým hriešnikom, ktorými sme všetci.

To je moje úprimné pranie, ktoré s mojím požehnaním posielam Vám, aj celej Družine Najsvätejšieho Srdca.

E. Kardinál Pacelli

Predhovor.

V Starom zákone Boh vzbudzoval prorokov a iných veľkých vodcov, ktorí oživovali a objasňovali príchod prisľúbeného Vykupiteľa. Podobne aj vo svätej Cirkvi v priebehu storočí nedal Boh žiadne nové učenie pre vieru a mravy, ale iba zdôrazňoval tú alebo inú časť učenia svätej Cirkvi cez vyvolené duše. Od čias založenia Cirkvi hovoril Boh cez súkromné zjavenia v každom storočí ústami vyvoleného posla alebo posolkyne. Dva najznámejšie príklady sú svätá Bernadetta v Lurdoch a tri deti vo Fatime.

V 17. storočí svätá Margita Mária Alacoque, rehoľníčka z rádu Navštívenia Panny Márie v Paríži, mala skoro tie isté zjavenia ako Jozefína Menéndezová v dvadsiatom storočí. Teraz zas Božský Spasiteľ znovu oživil v mysliach veriacich prostredníctvom sestry Jozefíny na celom svete tú veľkú pravdu, že každý kresťan je laickým apoštolom a Božie kráľovstvo na zemi nerastie len z kresťansky uzavretých sobášov, ale tiež z modlitieb a obiet jednotlivých kresťanov akéhokoľvek veku a stavu. Niekedy povzbudzujúci príklad je prostriedkom, aby sa modlitba stala účinnou pre obrátenie.

Skoro hneď na začiatku návštev, ktoré konal Pán Ježiš alebo Panna Mária u sestry Jozefíny, sám Pán jej povedal, aby všetko, čo jej oznámi, povedala buď predstavenej alebo výpomocnej predstavenej v kláštore v Les Feuillants v Poitiers a svojmu duchovnému vodcovi, dominikánovi dp. Boyerovi.

Všetky oznámenia a posolstvá boli ihneď napísané, niektoré dokonca nadiktované a okamžite odovzdané predstaveným. Tieto posolstvá a úplný životopis sestry Jozefíny vydala v roku 1950 v anglickom jazyku spoločnosť The Newman Press, pod názvom „Cesta Božskej lásky.“

Už v roku 1926, po starostlivom preskúmaní zápiskov sestry Jozefíny, konzultor Posvätej kongregácie pre boží kult a disciplínu sviatostí takto zakončil výsledok svojho skúmania: „*Prosíme Boha, aby tieto veci boli zverejnené na slávu Božiu, k posilneniu nedôverčivých a obávajúcich sa duší a rehoľníčka Božského Srdca, ktorá ich napísala, bola oslávená.*“

Posolstvo zverené Jozefíne je nadčasové. Je to priame posolstvo nášho Spasiteľa, ktoré nám poslal pre obetujúce sa duše. Pre iných Štefanov modliacich sa a trpiacich za iných Šavlov, aby sa obrátili. Ako sa zdá, teraz sme na vrchole prevratu svetových dejín, na vrchole snáh pyšných ľudí snažiacich sa už dlhšie, nielen v posledných štyroch storočiach prevrátiť Kristovo učenie: „*Hľadajte najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko vám bude pridané*“ (Mat. 6,32.). Urobiť presný opak Kristovho učenia hlavnou snahou jednotlivcov i národov v tom zmysle, aby najprv hľadali všetko ostatné a Božie kráľovstvo i jeho spravodlivosť príde sama, ak vôbec za to stojí, aby boli pripočítané k pozemským rozkošiam a moci.

V posolstve, ktoré Spasiteľ oznámil Jozefíne, je vrhnuté svetlo na hodnotu životodarného spojenia s Kristom, ktorý premieňa aj tie naše najmenšie skutky, ak sú zlátené nadprirodzenosťou. Viackrát citlivým spôsobom ukázal Jozefíne, čo môže urobiť láska z najnepatrnejších skutkov, ak sa spoja s Ním a s Jeho zásluhami. Praje si tým oživiť v dušiach radosť, ktorú môžu mať z viery v to bohatstvo, ktoré môžu používať.

„*Mnoho duší by nadobudlo zmužilosť,*“ povedal Pán, „*keby poznali výsledok svojej snahy. Aká veľká je cena jediného dňa božského života.*“

Tu dosahujeme tú pravdu, ktorá sa zdá byť stredom tohto podivuhodného učenia o podieľaní sa na nekonečných zásluhách Ježiša Krista. Náš Pán stále pripomína Jozefíne tú moc, ktorá plynie z pokladov zásluh získaných jeho vykúpením, a ktorá je daná duši pri

svätom krste. Ak ju žiada, aby doplnila na sebe to, čo chýba Jeho utrpeniu k náprave sveta a na zadosťučinenie spravodlivosti nebeského Otca, je to vždy s Ním, skrze Neho a v Ňom.

Najsvätejšie Srdce Ježišovo poverilo sestru Jozefinu, aby oznámila svetu výzvu Jeho lásky a milosrdenstva. Jedného dňa povedala Jozefína svojmu Pánovi: „*Pane, ja neviem, čo je to za dielo, o ktorom mi stále hovoríš.*“ On odpovedal: „*To je láska... Chcem ťa použiť na to, aby som zjavil svetu milosrdenstvo a lásku môjho Srdca - viac, ako som kedy predtým urobil. Tie slová alebo túžby, ktoré dám svetu prostredníctvom teba, vzbudia horlivosť v mnohých dušiach a zabránia strate mnohých iných. Duše budú stále lepšie spoznávať, že milosrdenstvo môjho Srdca je nevyčerpatelné.*“

Občas, pri iných príležitostiach povedal Pán: „*Túžim urobiť novú výzvu lásky... Je síce pravda, že ťa nepotrebujem - ale, dovoľ mi požiadať ťa o lásku a ešte raz sa ukázať dušiam prostredníctvom teba.*“

Tento veľký plán lásky, ktorý sám Pán nazval najväčším dielom lásky, bol zverený Jozefíne nebeskými rozhovormi konanými v posledných mesiacoch jej života. Ježiš sám volil deň alebo čas stretnutí v jej cele, kde jej tak často ukázal svoje Srdce a priniesol jej svoj kríž. Nemohla predvídať jeho návštevy. Niekedy chcel, aby sa pripravila k písaniu toho, čo jej bude diktovať niekoľko po sebe nasledujúcich dní. Inokedy jej nedával žiadne posolstvo aj niekoľko týždňov.

Ježiš si praje vládnuť v dušiach tým, že im dáva jasnejšie poznať svoju dobrotu, lásku a milosrdenstvo. Preto prišiel na svet, aby vydal svedectvo o svojom Otcovi, že Boh je Láska. Chce, aby tí, ktorí Ho nasledujú, poznali a dosvedčili to o Ňom. Týmto novým výlevom lásky chce získať pre seba ich vzájomnú lásku a úplnú dôveru, ktorú ešte viac oceňuje, lebo je dôkazom nežnejšej prítulnosti a žriedlom veľkomyselnejšej lásky. Chce, aby vyvolené duše mali pocit istoty v Jeho lásku a očakáva od nich, že budú rozširovať poznanie o Ňom. Chce, aby jeho výzva zobudila spiace duše, pozdvihla padnuté, nasýtila žiadosť lačných a to všade, aj v najvzdialenejších končinách zeme. Zároveň však zdôrazňuje tú skutočnosť, že v poriadku Božskej Prozreteľnosti uskutočnenie jeho plánov čiastočne závisí na slobodnej spolupráci ľudí. Túto spoluprácu požaduje od všetkých, ktorí pochopili význam jeho zámerov a význam výkupných prostriedkov, ktoré používa.

Životopis posolkyne Božského Srdca Pána
Jozefíny Menéndezovej
sestry laičky z Družiny Najsvätejšieho Srdca Ježišovo
(1890- 1923)

Jozefína Menéndezová sa narodila v Madride, v Španielsku, 4. februára 1890. Pri krste dostala meno Jozefína Mária. Bola najstaršou zo šiestich detí manželov Leonarda a Lucie Menéndezových. Už v útlom veku prejavila neobyčajnú zbožnosť. Ako sedem ročná pristúpila prvýkrát k svätej spovedi a v jedenástom roku k prvému svätému prijímaniu. Vtedy sľúbila Pánovi Ježišovi, že zostane pannou a len jemu chce patriť. Po prvýkrát počula hlas: „*Ano, maličká, prajem si, aby si bola úplne moja.*“ Jej spovedníkom bol kňaz R. F. Rubio,

ktorý naučil Jozefínu rozjímať a používať strelné modlitby. Týmto si navykla stále pamätať na Božiu prítomnosť.

Bola vážnej a živej povahy. Rodičia ju často dávali za vzor mladším sestram. Dvaja bratia jej zomreli v útlom veku. V roku 1907 jej zomrela mladšia sestra Carmen a rodičia ochoreli na týfus. Jozefína bola už vtedy zručnou krajčírkou a šitím živila celú rodinu. Zakrátko si zriadila svoju vlastnú dielňu a prijímala učnice, ktoré viedla k zbožnému životu. Zaoberala sa myšlienkou vstúpiť do kláštora.

7. apríla 1910 jej zomrel otec. V tom istom roku mladšia sestra vstúpila do kláštora. Jozefinin úmysel na vstup do kláštora bol zmarený. Matka o tom nechcela ani počuť. Musela naďalej živiť svoju matku i najmladšiu sestru, ktorá po smrti Jozefíny tiež vstúpila do kláštora.

Až v roku 1919, keď sa dozvedela, že kláštor Družiny Božského Srdca v Les Feuillants pri Poitiers vo Francúzku hľadá dievčatá, ktoré majú povolanie pre rehoľný život, bez otáľania sa ako 29 ročná, rozhodla vstúpiť do kláštora. Napodiv, matka jej v tom nebránila.

Po príchode do veľkého starého kláštora, v ktorom svätá Magdaléna Žofia Barátová otvorila prvý noviciát novej Družiny Najsvätejšieho Srdca, ktorú sama založila, nikto z tých, ktorí Jozefínu videli, nemohol tušiť, aké veľké dielo sa začalo, lebo v prvých dňoch ostala nepovšimnutá. Aj po celých štyri roky jej krátkeho rehoľného života ostala len jednoduchou, mlčanlivou, pracovitou a skromnou rehoľníčkou. Jej zovňajšok nebol ničím nápadný. Obyčajne bola vážna. Zdalo sa, že občas trpí, ale jasný, ušľachtilý úsmev rozjasnil jej tvár, keď ju niekto oslovil, osobitne, keď sa od nej žiadala nejaká službička. Len jej veľké tmavé oči rozprávali a časom prezrádzali jej vnútorné city. Boli to oči čisté, nežné a vrúcne, hovoriace o hlbokom vnútornom živote. Bola rýchla, schopná a činná. Dokázala sa prispôbiť všetkým okolnostiam. Tiež neobyčajne vtipná a bystrá v úsudku. Mala nežné a veľkomyselné srdce. Útrapy, ktorými prešla, ju naučili porozumeniu a láskavosti, aké plodí iba sebaopoznanie. Dobre chápala, akou vzácnou milosťou je rehoľné povolanie a horela veľkou láskou k Bohu.

Žiaden z tých činov, ktorými bol vyplnený jej každodenný život, nemá pred svetom nejakú zvláštnu cenu. Celý jej skrytý život je zhrnutý vo vete vypovedanej o Bohočloveku: „*Bol im poddaný.*“ Žiadna z tých, ktoré s ňou žili, nevedela nič o jej tajomnom spojení s Božským Srdcom Pána Ježiša. Po Jozefininej smrti boli vyzvané, aby si spomenuli na všetko, čo o nej vedeli. Ako málo toho mohli povedať. Žila nepovšimnutá a skrytá, jednoducho a verne si plniac svoje povinnosti. To bolo všetko, čo mohli povedať.

Je to naozaj divné, že jej vonkajší viditeľný život bol úplným opakom jej vnútorného života. Jozefína žila navonok obyčajný život, ktorý sa vôbec nelíšil od života ostatných sestier. V duši ale niesla ťarchu v najvyššej miere zvláštnych milostí vyvolenia, ktoré jej neraz spôsobili aj nesmierne telesné bolesti. Neklamnou známkou Božieho pôsobenia bola až žiarlivá snaha Pána Ježiša, s akou sa staral o to, aby ju udržal celkom nízko v jej vlastných očiach i v očiach tých, s ktorými žila. Znovu a znovu jej opakoval: „*Nevyvolil som ťa kvôli tomu čo si, ale preto, čo nie si. Tak som našiel prázdne miesto pre svoju moc a lásku.*“

Po svojom príchode do kláštora sa Jozefína skoro zoznámila s Matkami predstavenými i so sestrami. Nerozumela po francúzsky, ale Matka asistentka vedela španielsky. „Skoro však,“ ako sama píše, „začala som váhať pri pomyslení na svoju matku a sestru, na svoj domov. Aj ten tunajší jazyk, ktorému som nerozumela, ma odpudzoval. Pokušenie v prvých mesiacoch bolo také veľké, myslela som, že to nevydržím. Jeden večer, začiatkom apríla, bolo pokušenie odísť silnejšie, ako inokedy. Po celý deň som opakovala: ‘Bože môj, milujem Ťa,’ lebo napriek všetkému chcela som Mu ostať verná. Keď som si líhala, dala som si, ako to vždy robievam, svoj krížik pod vankúš. O polnoci som vstala a povedala z celého srdca bozkávajúc krížik: ‘Bože môj, odo dneška Ťa chcem viac a viac

milovať.' V tom okamihu som bola uchvátená nejakou neviditeľnou mocou a zosypal sa na mňa akoby päťami dážď rán. Rany boli tak prudké, bála som sa, že zomriem. Tieto muky trvali celú noc i počas rozjímania a svätej omše. Cítila som sa vyčerpaná a bála som sa pohnúť. V okamihu pozdvihovania najsvätejšej Hostie som videla, akoby sa okolo mňa niečo mihlo a pocítila som silný prúd vzduchu. Zrazu bol opäť pokoj, ale rany boleli ešte niekoľko dní.“

Toto bola len predohra celoživotného zápasu, ktorý viedla Jozefína s mocou temnosti. Nikdy to však nemalo účinok na jej vykonávanie prác a verné zachovávanie regule. Stále v nej narastali dôvera a poslušnosť k novicmajsterke, ktorou bola Matka asistentka. Zverovala sa jej so všetkými ťažkosťami a vždy u nej načerpala pokoj a silu potrebnú na ďalšie útrapy.

V štvrtok, 7. mája, Jozefína píše: „Bola som úplne vyčerpaná zo zápasu. Prosila som, aby mi dovolili odísť z kláštora. Matka asistentka však povedala, že Boh ma chce mať tu. Od tej hodiny som nemala pokoj ani jediný deň a len Boh vie, čo som si vytrpela.“

Po takých skúškach mala Jozefína prijať rehoľné rúcho a nastúpiť do noviciátu. Bola nerozhodná a váhala. Bála sa prijať to, čo by musela tak draho platiť. V sobotu, 5. júna 1920, sa rozhodla odísť po strašnom diabolskom útoku. Išla so sestrami na večernú adoráciu.

Tam na ňu čakal Pán Ježiš. Pod vplyvom arcinepriateľa, ktorý ju ovládal, povedala, že nechce habit a pôjde domov.

Jozefína píše: „Päťkrát som to opakovala, ale d'alej som už nemohla. ‘Ó, Ježiš, aký si dobrý ku mne,’ povedala som. Zrazu ma pojala sladká driemota, z ktorej som sa prebudila v Rane Najsvätejšieho Srdca. Nemôžem vysvetliť, čo sa stalo... nechcem nič viac, iba Teba milovať a byť verná svojmu povolaniu.“ Vo svetle, ktoré ju teraz osvecovalo, videla všetky hriechy celého sveta a ponúkla svoj život, aby ním tešila zranené Srdce Pána Ježiša. Bola uchvátená mocnou túžbou po spojení s Ním. Žiadna obeť sa jej nezdať príliš veľkou, aby zostala verná svojmu povolaniu. V lesku Božieho majestátu unikla noc a zármutok ustúpil nepochopiteľnej blaženosti.

„Po dvanástich dňoch,“ píše Jozefína, „Pán mi jasne ukázal, čo sa mu najviac páči. Konat' malé skutky z poslušnosti. Porozumela som, že na to mám vynaložiť všetku silu. Týmto spôsobom sa naučím sebazapieraniu vo všetkom. Aj keby bol úkon akokoľvek nepatrný, Jeho Božskému Srdcu bude milý.“

23. júna: „Po svätom prijímaní som Mu povedala, ako vždy robievam, že Ho veľmi milujem a chcem milovať. Opäť ma nechal vojsť do môjho úkrytu. To som už po treťi raz odpočívala v Jeho Božskom Srdci... Nie som schopná vysvetliť, čo sa stalo... nemôžem viac, iba povedať, že som príliš malá pre tolko milostí... Bože môj, Tvoje Srdce plní lásku tých, ktorí Ťa hľadajú a milujú...“

24. júna píše: „Spôsobom, ktorý nie je možné vysvetliť, som dnes videla, čo je Najsvätejšie Srdce Ježišovo... Žiadala som Ho, aby mi dal smäd po Ňom. Nemôžem slovami opísať, čo som videla... bol to On sám, nebo na zemi... Ó, Bože môj, je to príliš mnoho, nemôžem zniesť tolko šťastia... ach, keby som mala niečo, čo by som Ti mohla obetovať... Ale som taká maličká... Každým okamihom spoznávam dve veci: Prvou je väčšie porozumenie Božej dobroty. Aj keď som vedela, že Boh miluje ľudí až po chabo, teraz viem, že to robí Najsvätejším Srdcom Ježišovým... Jeho najväčším zármutkom je, že nenachádza vzájomnú lásku. Ak sa mu duša odovzdá úplne, môže si byť istá, že ju naplní milosťou. Urobí si z nej nebo a bude v nej prebývať. Druhá vec, ktorú som spoznala, bolo jasnejšie poznanie o sebe. Vidím sa taká, aká som: chladná, roztržitá, neumŕtvená, nevelkomyselná... Ó, Bože môj, prečo ma miluješ?“

Večer 29. júna: „Pán ma opäť nechal vojsť do rany vo svojom boku. Dal mi poznať to šťastie, ktoré dostanem, ak budem verná všetkým milosťam, ktoré pre mňa pripravil. Bola som akoby zničená v prítomnosti tak nesmiernej krásy a tak skvostného svetla, keď mi povedal sladkým a vážnym hlasom: ‘Ako som sa Ja obetoval ako obeť lásky, práve tak chcem, aby si sa aj ty stala obeťou lásky. Láska nikdy nič neodoprie.’ Tento nebeský okamih uplynul a nemohla som

povedať nič iného než: 'Bože môj, čo si praješ, aby som robila?... Prijmi ma a nalož so mnou ako chceš. Už viac nepatrím sebe, ale som Tvoja.' Potom zmizol. "

Sobota, 3. júla: „Dnes som pracovala v noviciáte, mysliac si, akým veľkým šťastím je žiť s Ním pod jednou strechou a mať Ho za spoločníka pri všetkých prácach. Už si nepamätám, čo som Mu povedala, keď mi odrazu ukázal svoje Srdce. Bolo obklopené plameňmi a ovinuté vencom z trnía... Ó, Bože môj, aké to boli trne!... Boli veľmi ostré a vnikli veľmi hlboko. Spod každého vytekalo veľa krvi... Ó, ako veľa mi trpel... Spoznala som, že niektoré trne Ho zraňujú viac ako iné.. Potom miernym hlasom, ale plným bolesti povedal: 'Moje Srdce vytrpelo toto všetko a nesmierne viac. Ale niektoré duše sa so mnou spojili a potešili ma.'

V piatok, 16. júla, keď som prijala biely závoj i počas celej svätej omše, Ježiš bol stále so mnou. Nechal ma vojsť do rany svojho Srdca. Nebola som schopná povedať nič iného, len: 'Bože môj, som tvoja na veky.' Išla som až tak ďaleko, že som vo svojej láske hovorila nezmysly... On povedal: 'Jožka, ja ťa tiež milujem až bláznivo.' Je mi nemožné vypovedať, čo všetko pre mňa v ten deň urobil. Moja duša pretekala pokojom a radosťou.

11. augusta okolo tretej hodiny popoludní pri šití som povedala Pánovi, že chcem, nech je každý steh úkonom lásky, aby som Ho potešila. Len čo som to dopovedala, uvidela som Ho tam stát'. Vzal moje srdce a pritísol ho k svojmu. 'Neprišiel som ťa potešiť', Jožka, " povedal, „ale aby som ti dal podiel na mojom utrpení. Nevidíš, aký veľký trn je zabodnutý do môjho Srdca? Vytiahni ho. Je to jedna duša, ktorá ma takmer núti, aby som nechal konať svoju spravodlivosť.'“ Záchrana tej duše stála Jozefínu mnoho bolestí.

Koncom augusta 1920 boli Jozefíne zakázané všetky rozhovory so zjavením, ktoré tak často naplňalo jej srdce veľkou radosťou - aby sa vyskúšal duch, ktorým je ovládaná. Nariadili jej, aby odvrátila pozornosť a neprikladala žiadnu dôležitosť tomu, čo by videla, alebo počula. Vznikla snád' nejaká pochybnosť? Jozefínina duša bola tým veľmi znepokojená. Sama seba sa pýtala, či snád' nepodliehala nejakému preludu.

„Vo štvrtok, 2. septembra, som videla pri rozjímaní tú krásnu bytosť. Spýtal sa ma dvakrát, či Ho milujem. Neodpovedala som Mu z poslušnosti, hoci ma to stálo nesmierne premáhanie. Napriek mojej dobrej vôli, moja duša poskočila k nemu.“

Táto skúška trvala deň čo deň. Jozefína odopierala dať nejakú odpoveď, ale niekedy nebola schopná uniknúť premáhajúcej príťažlivosti. Ovládalo ju to, plnilo blahom a pokojom.

V stredu, 8. septembra podvečer, sa modlila v cele svätej Magdalény Žofie. Ako blesk sa mihlo pred ňou horiace Ježišovo Srdce a počula: „Čomu dávaš prednosť, mojej vôli, alebo svojej?“ Porozumela, že to bola odpoveď na to, o čo celým srdcom prosila nášho Pána: aby bola dobrou rehoľníčkou, zamestnávajúcou sa iba milovaním jeho Božského Srdca, ale žijúcou obyčajným životom. Bála sa, že tie zvláštne veci budú prekážkou jej povolania.

V piatok, 17. septembra, opäť sa jej Ježiš ukázal pri svätej omši. Bol smutný. Ruky mal spútané a na hlave mal trňovú korunu. Jeho Srdce, ako vždy, horelo. Ponúkol jej kríž, ktorý najskôr nevidela: Povedal: „Pozri na kríž, ktorý ti dávam. Odmietneš ho?“ „Bola som plná úzkosti,“ napísala, „nemohla som odpovedať. Napriek všetkému, moje srdce sa k Nemu blížilo. Horím túžbou milovať Ho. Ale, nie som si istá, či je to On a to ma naplňa veľkým nepokojom. Teraz prosím, aby tieto veci raz navždy prestali.“

V nedeľu, 3. októbra, píše: „Modlila som sa litánie k Panne Márii. a neskôr som sa modlila z celého srdca: 'Ó, Matka, pre lásku Božiu nedopuť, aby som bola klamaná. Daj mi vedieť, či je to pravda alebo nie.' Ihneď som počula ľahké kroky, ako niekoho prichádzať. Pri posteli som uvidela stojacu osobu oblečenú v bielom a zahalenú dlhým závojom. Jej črty boli veľmi jemné, ruky mala skrížené. Pozrela sa na mňa veľmi láskavo a povedala: 'Dieťa moje, nemýliš sa. Velebná Matka (predstavená) to bude vedieť skoro. Najskôr ale musíš trpieť, ak máš získať duše pre môjho Syna.' Potom zmizla, zanechajúc ma v nevýslovnom klude.“

Bola to Nebeská Kráľovná. Jozefína o tom nikdy nepochybovala. Mária ale povedala: „musíš trpieť“ a žiadala Jozefínu, aby ochotne privolila výzve k spolupôsobeniu pri vykúpení. Po tejto návšteve jej zakrátko dovolili so zjavením hovoriť.

Večer, 27. októbra, sa jej opäť zjavil Pán v bolestnej podobe, čo ju prinútilo napísať: „Ó, ako som Ho ľutovala... Pozeral tak na mňa, že som sa nemohla sťažovať, ako som chcela. Spoznala som, že moje bolesti boli iba tieňom Jeho bolesti. Zazrela som za ním neprehľadnú radu duší.

Významne sa pozrel na mňa a povedal: ‘Tieto všetky čakajú na teba... máš voľnosť výberu, Jožka, ale keď ma úprimne miluješ, nebudeš sa báť.’

‘Zašeptala som, ako sa bojím, že tie veci môžu byť spozorované.’

‘Čo na tom záleží, keď budú, ak tým môžeš osláviť moje Srdce?’

‘Ale ja som iba novicka, Pane.’

‘To ja dobre viem. Bud’ len verná a nič ti z toho neuškodí. Neboj sa.’

‘Potom som mu ponúkla svoje služby, aby ma použil, ako chce.’

‘Áno, urobím ťa obeťou. Musíš sa mi podobáť, ak máš byť mojou nevestou. Nevidíš, ako Ja vyzerám?’“

V piatok, 26. novembra, Jozefína napísala: „Bola som v kaplnke svätého Stanislava. Prišiel Pán a žadal ma, aby som Ho potešila. Nevedela som, čo by som mala urobiť.

‘Ponechám ti na niekoľko minút moju trňovú korunu, tak spoznáš, ako trpím.’

V tom okamihu som pocítila svoju hlavu ovitú trnami, ktoré sa do nej zabodávalo. Táto bolesť sa mnohokrát opakovala. Bolo to tak hrozné, že som sa už chcela posťažovať, ale On povedal: ‘Nesťažuj si, lebo ťa nič z tejto bolesti nevylieči. Je to podiel na mojom utrpení.’“

Od tej doby sa stala trňová koruna súčasťou Jozefíninho uzmierujúceho života. Nebola viditeľná, ale spôsobovala prudké bolesti. Vo dne v noci jej hlava nemohla nikde nájsť odpočinku. Pán Ježiš sa zjavoval Jozefíne každý deň. Každá návšteva pre ňu znamenala nové a väčšie utrpenie, ale aj väčšiu lásku.

Pri návšteve 9. februára, na popolcovú stredu, jej Pán povedal: „Dáš mi svoje srdce?“ „Áno, Pane, s radosťou i viac ako srdce.“

Píše: „Ježiš mi ho vzal a priložil k svojmu Srdcu. Aké maličké vyzeralo vedľa Jeho! Celé horiace mi ho potom vrátil. Od tej chvíle cítim v sebe stravujúci oheň. Veľmi sa musím ovládať, aby sa niečo nespozorovalo.“

Túto významnú milosť sa rozhodla zachovať v tajnosti. Ale Ježiš nechcel žiadne tajnosti. Vo štvrtok, 10. februára, Pán opäť prišiel. Opýtal sa jej: „Povedz mi, čo ti je najťažšie?“

„Pane, keď mám povedať tie veci a verne napísať, ako sa prihodili.“

„Počúvaj, Jožka, nechcem, aby si pred Matkou predstavenou niečo zakrývala. Je v práve. Musíš jej všetko povedať. Bola by to pýcha, keby si mlčala. Pokora tkvie v prostote a nízkości. Vezd naisto, keby som od teba žiadal jednu vec a Matka predstavená inú, dávam prednosť tomu, aby si poslúchla radšej ju, ako Mňa.“

V stredu, 6. apríla, prišiel opäť a povedal jej: „Áno, diabol ťa bude neustále pokúšať. Bude sa snažiť priviesť ťa k pádu, ale moja milosť je mocnejšia, ako jeho pekelná zloba. Úplne sa zver mojej Matke, Mne sa odovzdaj a vždy bud’ veľmi otvorená a pokorná voči Matke predstavenej.“

Jozefína vedela, že toto odporúčanie prišlo včas, Mala predtuchu, že sa ju chystá diabol napadnúť. Modlila sa a obnovila sebaobetovanie. Pokušenie bolo skutočne blízko. Tento raz mala Jozefína zakúsiť, aký je diabol silný, aj keď mu Boh ponechal len vymedzenú slobodu.

7. mája satan dohnal bitím Jozefínu k tomu, žeby spálila knižočku, v ktorej mala napísané slová Pána Ježiša. Panna Mária tomu zabránila. Zjavila sa Jozefíne a povedala jej: „Keď hovorí Ježiš, celé nebo s obdivom načúva jeho slovám.“

Ako nikdy predtým teraz chápala Jozefína cenu slov vyrieknutých z Ježišových perí. Bolesťou nad tým čo urobila, nemohla ani prehovoriť. Prosila Pannu Máriu o odpustenie a ďakovala jej, že nedovolila, aby sa knižočka stratila.

V pondelok, 8. augusta, všetky sestry priniesli jednu z najťažších obetí vysoko ocenenú Božským Srdcom. Rozlúčili sa s predstavenou, ktorú veľmi milovali. Jozefíne koncom septembra 1921 uložili prísnejšiu závislosť. Nariadili jej, aby bez zvláštneho dovolenia neodpovedala na Pánove výzvy okrem času spoločných modlitieb. Na prianie Pána Ježiša, hneď po svojom príchode bola nová predstavená informovaná o všetkom, čo sa tam deje. Pokladala si za povinnosť získať istotu ohľadne tajomnej cesty, po ktorej Pán Jozefínu vedie. Matka predstavená a Matka asistentka boli strážkyňami tajomnej práce, vykonávanej pod ich dozorom. Pevná a bdelá podpora duchovného vodcu, dominikána p. Boyera O.P., utišila mnohé znepokojujúce obavy a odkryla diabolské pasce. Takto viedol Pán Jozefínu obklopenú zaručenými strážcami do temnej noci skúšok.

Hodina kniežaťa a temnoty udrela. Jozefína začala zápas. Mala sa s ním stretať pri každej príležitosti. Ale Pán v nej bojoval a pripravoval pre satana tie najviac pokorujúce porážky.

V pondelok, 28. novembra, prvýkrát počula chrapľavý hlas, ktorý ju mal veľakrát prenasledovať vo dne, v noci, na chodbách, v noviciáte, v pracovni a v spálni.

„Ty budeš jedna z nás... my ťa unavíme... my ťa premôžeme...“ zhrozila sa z toho, ale znášala to hrdinsky.

V utorok, 6. decembra, keď vychádzala z kaplnky, kde bola na spovedi, ocitla sa prvýkrát pred pekelným zjavom. Veľký čierny pes, z ktorého otvorenej tlamy šľahal plameň, sa jej postavil do cesty. Chystal sa na ňu vrhnúť. Necúvla. Napriek všetkej hrôze, ktorá sa jej zmocnila, išla udatne proti beštii. Chopila sa svojho ruženca a nesúc ho pred sebou vo vystretej ruke, išla svojou cestou. Od toho času sa jej diabol ukazoval vo viditeľných podobách. Niekedy ako hrozivý chrt, ktorý ju prenasledoval po chodbách, inokedy sa ukázal pred ňou ako stočený had. Čoskoro tieto zjavenia dostali ľudskú podobu, ktorá bola obávanejšia ako čokoľvek iné.

V stredu, 28. decembra 1921, sa večer vracala z práce, ktorú konala s inými novickami. Náhle sa ocitla tvárou v tvár pred svojim arcinepriateľom. S bleskovou rýchlosťou, akoby bola stebлом slamy, ju niesol preč. Odhodil ju na druhom konci budovy, na povale, kam bol ťažký prístup. Od toho dňa nemala Jozefína pokoj. Diabol ju uchvátil kedy a ako sa mu zapáčilo, posmievajúc sa dozoru a vysmievajúc sa všetkým pokusom ľudskej ochrany, s výnimkou Božej ochrany. Únosy sa stávali častejšími. Priamo pred očami Matiek predstavených, ktoré sa snažili nepustiť Jozefínu z očí, naraz zmizla bez toho, aby si mohli vysvetliť ako, lebo sa to stalo v okamihu. Po dlhom hľadání ju našli trebárs v nejakom vzdialenom kúte domu, kam ju satan zanesol, aby ju týral. Často ju váľal, či tak pritlačil, že ju bezmála polámal, keď ju strčil niekam pod trám kdesi na povale, alebo do nejakej neprístupnej diery, odkiaľ by sa sama nikdy nedostala von. Niekedy bola celé noci opustená, ponechaná iba ochrane Božej.

2. marca 1922 v noci prišiel Ježiš, celý krásny, ale vyzeral smutný: „Tu je môj kríž a koruna. Jožka, prijmi ich. Doprav mi odpočinok, lebo som veľmi urážaný... tak veľá duši hynie... a ja ich tak milujem!“

Pri týchto slovách Jozefína, ktorá sa nemohla zbaviť nepremožiteľnej bázne, ktorú mala pred svojou mimoriadnou cestou, pocítila, akoby sa v hĺbke jej srdca zdvíhala ohromná vlna odporu. Nebola ju schopná premôcť. Ale Pán, ktorému sú otvorené všetky srdcia vedel, že bola ovládaná bážňou a nikdy sa jej nepodarí úplne premôcť ten odpor. Jeho Srdce bolo plné súcitu s jej srdcom: „Keby si vedela, aké hriechy sú páchané proti mne, neodmietla by si môj kríž. Vieš, čo je ten kríž? To je sloboda, ktorú mi musíš dať, aby som ťa mohol použiť, kedy

chcem, nehľadiac na miesto, zamestnanie a čas. Čo nie si moja? Ak som s tebou ja, čo na tom záleží, keby aj celý svet bol proti tebe?“

Na svoje veľké zahanbenie odpovedala, akoby nemal celé právo na ňu. Prosila ho, aby ju ušetril od tejto cesty. Smutne sa na ňu pozrel a povedal: „Ja ťa nemôžem opustiť, pretože moja láska k tebe je bezhraničná. Ale, keď je tvoje pranie také, nech sa ti stane podľa tvojej žiadosti. Nikto iný nemôže zavrieť tú ranu zasadenú môjmu Srdcu, iba ty...“ Vzal späť svoj kríž, aj trňovú korunu a zmizol.

O niekoľko dní neskôr Jozefína napísala: „*Nedá sa vysloviť, čo všetko som vytrpela od toho dňa. Sú to muky, ktorým sa nevyrovná nič na svete. Hlavne viem, že som Ho zranila. Ak sa nevráti, môj život bude mučenictvom, pretože som sama zmarila zámary Jeho lásky.*“

3. marca nastal zvrät v Jozefínom určení. V živote sestry Jozefíny tento nový obrat bol hádam najtajupľnejší zo všetkých. Na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že to bol trest za jej odpor proti Kristovej výzve. Skoro sa ukázalo, že Pán len použil okamih slabosti jej vôle, aby v nej a skrze ňu pokročil obrovskými krokmi vo svojom veľkom diele. Satanovi bola daná nad ňou väčšia moc. Bola ponorená do takých úzkostí, aké nikdy predtým nezakúsila. Prudkými telesnými bolesťami spoznala, čo znamená stratiť dušu.

Od 6. marca 1922, krátko po zmiznutí Pána Ježiša, pekelné hlasy a zúfalé výkriky naplňali Jozefínu veľkým strachom a nepokojom mysle. Napísala o tom: „*Ó, to vedomie, že jedna duša je zatratená a nemôžem pre ňu nič urobiť! Bolo by lepšie tisíckrát zomrieť, ako byť zodpovednou za stratu jedinej duše.*“

14. marca sa zjavila Jozefíne svätá Magdaléna Žofia Barátová a povzbudila ju slovami: „*Pamätaj si moja dcéra, že nič sa nestane, iba to, čo je v Božom pláne. Ježiš opäť príde, ale ty musíš čakať na jeho návrat. Nevestina túžba a čakanie je ženíchovou slávou.*“

Jozefína píše: „*Vo štvrtok, 16. marca okolo 22. hodiny, som počula, ako v predchádzajúcich dňoch, hluk zmätených výkrikov a rinčanie reťazí. Rýchlo som vstala. Obliekla som sa a chvejúc sa strachom, kľakla som si pri posteli. Hrmot sa blížil. Nevediac, čo mám urobiť, opustila som izbu a išla som do cely Matky predstavenej. Neskôr som sa vrátila do izby. Hrmot plný hrôzy bol stále okolo mňa.*

Náhle som zbadala pri sebe samého satana. ‘Zviažte jej nohy a spútajte ruky,’ kričal... V tom okamihu som stratila vedomie. Cítila som sa pevne spútaná a vlečená preč.

Niektoré hlasy kričali: ‘Nie je dobré zviazať jej iba nohy, jej srdce musí byť spútané.’ ‘To mi nenáleží,’ odpovedal diabol.

Bola som vlečená veľmi dlhou a tmavou chodbou. Zo všetkých strán sa ozývali hrozné výkriky. V stenách tejto úzkej chodby boli výklenky. Z nich vychádzal dym a veľmi malý plamienok vydávajúci neznesiteľný zápach. Z výklenkov bolo počuť rúhanie a nečisté slová. Niektorí preklínali svoje telá, iní svojich rodičov. Ďalší si zase vyčítali, že odmietli milosť a nechránili sa toho, o čom vedeli, že je hriechne. Boli to zmätené výkriky zúrivosti a zúfalstva. Vlečená touto chodbou, zdalo sa mi, že je nekonečná. Potom som dostala takú silnú ranu, že som ňou bola zlomená napoly a zložená vo dvoje vsotená do jedného takeého výklenku. Cítila som sa, akoby vŕačená medzi dve horiace dosky a prebodávaná skrz-naskrz rozžeravenými ihlicami. Duše, ktoré boli naproti mne i vedľa mňa, sa rúhali a preklínali ma. Čo mi však spôsobilo najväčšie muky, s ktorými nie je možné porovnať žiadne mučenie, bola úzkosť mojej duše, lebo sa nachádzala odlúčená od Boha...

Zdalo sa mi, že som tam strávila už dlhé roky, hoci to bolo iba šesť alebo sedem hodín... Náhle som bola prudko vytiahnutá z výklenku. Zistila som, že sa nachádzam na tmavom mieste. Diabol po rane, ktorú mi zasadil, zmizol a nechal ma voľnú... Nemôžem popísať moje pocity, keď som spoznala, že som ešte živá a môžem milovať Boha! Nevieam, čo by som ochotne nepretrpela, aby som unikla peklu, napriek tomu, že sa veľmi bojím bolesti. Teraz vidím jasne, že všetko trápenie a bolesti na svete nie sú ničím, v porovnaní s hrôzou

nebyť schopnou milovať, lebo v tom mieste všetko dýcha len nenávisťou a túžbou po zatratení iných duší.“

Od tohto dňa Jozefína často podstupovala toto mystické mučenie. Všetko bolo záhadné v tých dlhých temných a pochmúrnych obdobiach, ktoré trávievala za hranicami sveta. Zakaždým bola upozornená na príchod nepriateľa rinčaním reťazi a vzdialeným krikom, ktorý sa stále približoval, až nakoniec bola obklúčená a ovládnutá. Pokúšala sa utiecť a rozptýliť svoju myseľ prácou, aby unikla krupobitiu rán, ktoré ju nakoniec premožlo a zrazilo na zem. S ťažkosťami mala iba toľko času, aby dobehla do svojej malej cely skôr, ako úplne stratí vedomie. Začínalo sa to vždy s tým, ako opísala. Ocitla sa v tmavej diere, tvárou v tvár satanovi, ktorý nad ňou zvíšťal. Zaobchádzal s ňou, akoby sa domnieval, že je už úplne a naveky v jeho moci. S hrmotom rozkazoval, aby bola uvrhnutá do ohnivého výklenku. Jozefína, pevne spútaná zakaždým padla do ohnivého chaosu, do príbytku plného bolesti, zúrivosti a zúfalstva.

Tým, ktorí pritom pozorovali Jozefínu, naznačovalo iba slabé chvenie jej tajomný únos. Jej telo bolo v okamihu úplne bezvládne a poddajné, ako telo človeka, ktorého duša práve odišla. Hlava a údy už neboli pod jej kontrolou, hoci srdce tíklo normálne. Bola ako živá, a predsa mŕtva. V okamihu, ktorý stanovil Boh, sa slabo, sotva znateľne jej telo opäť zachvelo a zas ožilo. Ešte nebola úplne oslobodená z pekelnéj moci. Diabol ju stále tíkol. V tme videla iba jeho. Nadával a vyhrážal sa jej, až konečne unikla jeho pazúrom. Keď ju nakoniec nechal, pomaly prichádzala k vedomiu. Hodiny strávené v pekle sa jej zdali dlhými vekmi. Len pomaly si zapamätala miesto a ľudí, ktorí boli pri nej. „*Kde som?...Kto ste?...Som ešte živá?*“ pýtala sa. Jej úbohé oči sa snažili opäť spojiť so životom, ktorý sa v tom okamihu zadal byť tak ďaleko. Niekedy jej tíško stekali po lícach slzy a jej tvár mala bolestný výraz, ktorý je ťažko popísať. Ako môže niekto popísať ten pocit mocného pohnutia, ktoré ju zachvátilo, keď si náhle uvedomila, že ešte môže milovať Boha! Jozefína sama popísala okamih prechodu:

„V nedeľu, 19. marca 1922, bola tretia nedeľa v pôstnom období. Opäť som bola dolu v priepasti. Zdalo sa mi, že som tam dlhé roky. Trpela som veľa, ale najväčšou mukou bolo vedomie, že už nikdy nebudem môcť milovať Pána Ježiša. Keď som prišla k životu, priam som šalela radosťou. Myslím, že moja láska sa znásobila desaťkrát a cítim sa schopná z lásky k Nemu znášať čokoľvek si bude priať. Vážim si svoje povolanie a milujem ho šialene... To, čo som videla, mi dodáva veľa odhodlanosti trpieť a učiť ma chápať, akú veľkú cenu má i tá najmenšia obeť. Ježiš ich zbiera a používa na záchranu duší. Je veľkou zaslepenosťou vyhýbať sa bolesti, hoci aj maličkovej, lebo má veľkú cenu nielen pre nás, ale tiež slúži na záchranu mnohých od pekelných múk.“

Jozefína často zostupovala do pekla. V nedeľu, 26. marca, napísala: „*Nanovo som prišla na to miesto hrôzy. Počula som zúrivé výkriky a výskanie diablov, že zas jedna duša upadla do večných múk... V tom okamihu si nemôžem spomenúť, že som bola už predtým v pekle. Zdá sa mi, že som tam prvýkrát a budem naveky. Slovam sa nedajú vyjadriť tie prenikavé muky, do ktorých je uvrhnutá moja zlomená duša... Jedna zo zavrnutých duší nariekala: ‘Mojím trápením je, že chcem milovať, ale nemôžem. Nič mi neostáva, len nenávisť a zúfalstvo. Keby mohla niektorá z nás urobiť jediný úkon lásky, už by to nebolo peklo... Ale my nemôžeme. Sme živé len nenávisťou a zlomyseľnosťou.’ Iná povedala: ‘Naším najväčším trápením je, že nie sme schopné Jeho milovať. Musíme Ho nenávidieť. Ó, ako sme lačné po láske. Stravované sme túžbou po nej, ale už je príliš neskoro... Tiež budeš cítiť ten strašný hlad, ale budeš schopná iba nenávidieť, mať odpor a túžiť po záhube duší... o nič iného teraz nedbáme!’“*

Nasledujúce riadky boli napísané iba pod poslušnosťou, aj keď sa to jej pokore náramne priečilo: „*Keď som teraz každý deň vláčená do pekla a diabol dáva rozkazy, aby ma mučili, oni odpovedajú: ‘Nemôžeme, lebo jej údy znášali mučenie pre Toho...’ (vyslovila*

prítomnú rúhavu meno Pána Ježiša). Potom nariaduje, aby mi dali piť síru... a odpoveď znie: 'Ona si dobrovoľne odopierala pitie...' 'Skúste na jej tele nájsť nejakú časť, ktorá by poskytla ukojenie a nejakú rozkoš.' prikazuje diabol.

Tiež som si všimla, keď mi dávali putá, aby ma odviekli do pekla, že nikdy ma nemôžu spútať tam, kde som nosila nástroje sebaumŕtvenia. "

Zaznamenala tiež obviňovanie, aké tieto duše na seba činia: „Zdalo sa mi, že väčšina z nich sa obviňovala z hriechov nečistoty, z krádeží a z nespravodlivého obchodu. Väčšina zatratencov je v pekle pre tieto hriechy. Videla som veľa svetáckych ľudí padať do pekla. Žiadne slová nie sú schopné vyjadriť ich hrôzyplné, desivé výkriky: 'Zavrhnutý, zavrhnutý na veky!... Klamal som sa, som zatratený!... Tu budem večne... Nič mi nepomôže...' "

Iný deň po návrate z hĺbín pekla napísala: „Dnes som videla veľký počet ľudí padať do pekelných priepasti... zdali sa to byť svetáci.

Diabol vystatovačne hulákal: 'Svet je zrelý pre mňa... Viem, akým najlepším spôsobom sa zmocňovať duší. Keď sa v nich vzbudzuje túžba po radovánkach a užívaní. Dajte mňa na prvé miesto... mňa pred ostatných... Žiadna pokora pre mňa! Ale, nechajte ma užívať si... Také veci mi zaisťujú víťazstvo...!'"

Jozefína často videla, ako sa diabol so svojimi spojencami snažil vyrvať Božiemu milosrdenstvu tie duše, ktoré sa už mali stať jeho obeťou. Úzkosti, ktoré Jozefína v tých hrozných okamihoch trpela, zdali sa byť výkupným za tie duše, ktoré za svoje konečné víťazstvo majú čo ďakovať jej bolestiam.

„Mnoho som vytrpela v posledných dňoch. Je to, akoby mi do hrdla tiekol prúd ohňa a prechádzal cez celé telo, zatiaľ čo som stlačená medzi dve žeravé dosky, ako som už skôr povedala. Je to neznesiteľná bolesť, ktorá sa nedá popísať. Oči mi vystupujú z jamiek, akoby boli vytrhávané von. Nervy sú napäté, telo prerazené a zložené vo dvoje, neschopné pohybu. Okolo hnušný, odporný zápach, ktorý otravuje vzduch.

(Tento neznesiteľný zápach obkľučoval Jozefínu pri jej návrate z pekelných priepasti. Bol ten istý, aký bol cítiť pri jej únose. Bolo to ako zmiešanina síry a páliaceho sa zhnitého mäsa. Svedkovia hovoria, že ju bolo tým cítiť štvrt', alebo pol hodiny potom. Sama ním bola trápená omnoho dlhšie.)

Ale, všetko toto trápenie je ničím v porovnaní s bolesťou duše, ktorá pozná Božiu dobrotu a je nútená ju nenávidieť a tupiť. "

Na bielu sobotu, 15. apríla, keď sa opäť vrátila z pekelných hĺbín, naraz pritisla ruky na prsia a povedala: „Kto ma páli?“ Nablízku ale nebolo žiadne svetlo, ani oheň. Jej šaty boli napohl'ad nedotknuté. Rýchlym pohybom rozhrnula šaty na prsiach. V tom okamihu bola celá miestnosť naplnená silným zápachom a dymom a jej spodná bielizeň horela. Blízko srdca zostala veľká popálenina. Boh takto hmatateľne ukázal moc pekelných síl. Celkom desaťkrát bola takto popálená. Videla diabla, ako na ňu chrlí z úst plamene, ktorých viditeľné stopy boli nielen na jej šatoch, ale aj na tele. Trvalo to dlho, kým sa zhojili a zanechali jazvy. Mnoho týchto popálených šiat je uschovaných. Sú svedectvom diabolskej zúrivosti a hrdinskej statočnosti Jozefíny, ktorá tieto útoky znášala preto, aby zostala verná záujmom Lásky.

Ešte aj iné tajomstvá boli za stenou večnosti zjavené Jozefíne v pôstnej dobe 1922, keď niesla bremeno prenasledovania. Bola v styku s očístcom. Nikdy síce v očistci nebola a ani ho nevidela, videla však mnoho duší trpiacich v očistci. Prichádzali k nej hl'adat' obety, príhovory a pod'akovať jej za utrpenie, ktorým ich zachránila pred peklom. Najprv bola vystrašená, ale pomaly si zvykla na ich dôvernosi. Počúvala ich, pýtala sa na ich mená a veľmi pokorne odporúčala seba do ich príhovorov.

Jedna duša sa zverila Jozefíne, keď išla do neba: „Ako celkom inak sa javia veci sveta, keď sa vchádza do večnosti. Čo znamená zastávanie nejakého úradu v Božích očiach? On

počíta jedine čistotu nášho úmyslu, aj pri tých najmenších skutkoch, ak ich konáme. Aký maličký je svet aj so všetkým, čo je na ňom, a predsa je milovaný... Ó, aké prirovnanie môže byť medzi životom akýmkoľvek dlhým a večnosťou! Keby len bolo pochopenie pre to, ako sa duša v očistci unavuje a stravuje túžbou patriť Bohu.“

„Ja som v očistci z veľkého Božieho milosrdenstva,“ povedala iná duša, „lebo moja veľká pýcha ma priviedla až k pekelným bránam. Mala som vplyv na veľké množstvo ľudí. Rada by som sa teraz vrhla k nohám aj toho najopovrhovanejšieho žobraka. Maj so mnou súcit a čiň úkon pokory na zadostučinenie za moju pýchu. Tak ma budeš môcť vyslobodiť z tejto priepasti.“

„Obetuj Kristovu Krv za nás,“ povedala ďalšia, ktorá práve mala opustiť očistec. „Ako by s nami bolo, keby nebolo nikoho, kto by nám pomáhal?“

Jedna povedala: „Mala som povolanie, ale stratila som ho čítaním zlých kníh a tiež som pohrdavo zničila škapuliar.“ (Vtedy ešte nebola televízia a internet, ktoré kazia duše. Kde sa predkladá žitie v cudzoložstve, život v druhom manželskom zväzku alebo sexuálny život bez pozhnaného manželského zväzku akoby to nebolo prestúpenie Desatora Božích prikázaní a ťažký hriech, kde sa predkladá nahota, sex atď.- pozn. red.)

Ďalšia vyznávala: „Ja som v očistci, pretože som sa dostatočne nestarala o mne zverenú dušu. Keďže som dosť neuznávala ich veľkú cenu, ani som si náležite nevážila tohto vzácneho úradu a primerane som sa mu nevenovala.“

Iná: „Môj očistec bude dlhý, lebo som sa nepodrobila Božej vôli, ani som dost veľkodušne nepriniesla ako obeť svoj život počas mojej choroby. Choroba, pravdivo povedané, je veľká očistná milosť... Náš Pán je zaiste nekonečná láska, ale tiež nekonečná spravodlivosť.“

Na Veľkú noc, 16. apríla, prvýkrát od 3. marca, Jozefína uvidela Pána pri svätej omši: „Celá jeho postava sa skvela jasom a krásou. Povedala som Mu, že nemám dovolenie s Ním hovoriť.“

„Ty nemáš dovolenie, Jožka?“ odpovedal nežne.

„Smieš sa na mňa aspoň pozrieť?“

„Nevedela som, čo by som povedala...“

„Pozeraj sa na mňa,“ pokračoval, „a mňa nechaj pozerat' sa na teba. To postačí.“

„Pozrela som sa na Neho. On tiež uprel svoje oči na mňa s takou láskou, že je ťažko vypovedať, čo som cítila.“

Pri druhom zjavení toho istého dňa prosila Jozefína Pána o odpustenie a zdôverila sa Mu, ako ju znepokojuje, čo s ňou diabol vyvádza. Pán odpovedal skoro prísne: „Kde je tvoja viera? Keď ja dovoľím, aby si diabol s tebou zahrával, vedz, že som to urobil preto, aby som tým dal neklamný dôkaz o plánoch môjho Srdca, ktoré mám s tebou.“

V nedeľu, 16. júla 1922, Jozefína skladala reholné sľuby. Kaplnka bola plná sestier a detí. Z Madridu prišla jej matka a sestra. Po predpísaných modlitbách a krátkom predslove pristúpila Jozefína k oltárnemu zábradliu a pevným hlasom odpovedala na otázku: „Zriekate sa z vlastnej slobodnej vôle sveta a všetkých jeho nádejí a očakávaní? Beriete si Ježiša Krista za svojho ženicha z celého svojho srdca?“ - Celá jej duša jasala pri slovách: „Áno, dôstojný Otče, z celého svojho srdca!“ Potom dostala krížik a čierny závoj. Pri svätej omši nadišiel slávnostný okamih svätého prijímania. Jozefína pri oltárnom zábradlí, pred Najsvätejšou Sviatosťou, ktorú kňaz držal v ruke, pomaly, s celou vôľou a s celou láskou prednášala slová sľuby, ktoré ju navždy zjednotili s Najsvätejším Srdcom Pána Ježiša. Bol to dojemný okamih pre tých, ktorí vedeli, za akú cenu toto dobrodenie bolo kúpené, cez aké vlnobitá jej lodička vplávala do prístavu. V kaplnke boli tiež prítomní, iba Jozefíne viditeľní vznešení nebeskí hostia. Pán Ježiš a Panna Mária s množstvom duší, ktoré Jozefa zachránili.

Po sľuboch mala Jozefína dlhší čas pokoj. V septembri, z vôle Pána Ježiša, zasa podstupovala pekelné muky. Štvrtého septembra píše: „Naraz som pocítila, že som spútaná

a premohla ma drvivá t'archa. Naraz som videla jasnejšie, ako inokedy, aká úžasná je svätosť Božia a Jeho odpor k hriechu. Videla som v jedinom okamihu celý svoj život, od mojej prvej spovedi, až do tohto dňa. Všetko mi bolo zreteľne predstavené. Moje hriechy i milosti, ktoré som dostala. Deň, kedy som vstúpila do kláštora, moja obliečka, prvé sľuby, moje duchovné čítania, doby modlitby, rady, ktoré som obdržala a všetky pomôcky rehoľného života. Nie je možné opísať ten zmätok a zahanbenie, ktoré duša v tom okamihu cíti, keď spoznáva: 'Všetko je stratené, som naveky zatratená.'“

Pán jej tým chcel ukázať, aké by to bolo, keby mala na duši ťažký hriech.
„V okamihu som sa ocitla v pekle, avšak nie dovlečená, ako predtým. Duša sa tam sama strmhlav vrhne, akoby sa chcela skryť pred Bohom, aby tam bola voľná nenávidieť a preklínať Ho. Opakovali sa tie isté bolesti, ako prv. Cítila som, sľaby sa mi snažili vytrhnúť jazyk, ale nemohli. Toto mučenie ma priviedlo do agónie. Zdalo sa mi, akoby mi oči samé chceli vyskočiť z očných jamiek. Myslím, že to bolo následkom ohňa, ktorý páli a páli... ani necht neunikne tým strašným bolestiam. Po celý čas nemôže človek ani prstom pohnúť, aby si nejako ulávil, alebo zmenil svoju polohu.“

Jozefine plynuli dni za stáleho striedania prenasledovania od zlého ducha s nebeskými útechami, ktoré poskytovali zjavenia Pána Ježiša, Panny Márie, svätej Magdalény Žofie a svätého Jána Evanjelistu. Až v máji 1923 nastala zmena. Poslali ju na jeden mesiac do kláštora Marmoutier pri Tourse. Tam nikto nič nevedel o jej zvláštnej ceste, preto sám Pán bol jej duchovným vodcom. Viedol ju po ceste pokory, ale aj veľkej útechy. Dôvernosť medzi Ježišom a Jozefinou tam dosiahla vrchol.

Po návrate do Les Feullants jej Pán začal diktovať svoje „Posolstvo svetu“, ktoré v tejto knihe podávame upravené, hlavne pre ľudí žijúcich vo svete.

Dňa 2. septembra 1923 mala Jozefína po prvý raz rozhovor s Poitierským biskupom Durfortom. Po ňom nasledovali ďalšie. Biskup čítal všetky jej záznamy a bol jej oporou až do smrti. Sám jej udelil posledné pomazanie. V jeho prítomnosti zložila večné sľuby. Slúžil za ňu zádušnú svätú omšu a vykonal pohrebné obrady.

2. októbra sprevádzala Matku predstavenú do Ríma, kde pobudla niekoľko dní. Generálnej predstavenej tam oznámila zvláštne posolstvo, ktoré jej pre ňu dal Ježiš. Pri svätom Otcovi bola iba na spoločnej audiencii. V Ríme dostala aj prvé chrlenie krvi. Lekári síce nemohli rozpoznať žiadnu chorobu, ale Jozefína trpela čím ďalej tým viac.

V decembri už musela ležať. Bolesti bývali hrozné, často upadala do bezvedomia. Nikdy si na bolesti nest'ážovala, ani o nich nehovorila. Telo Pána prijímala každý deň, až do smrti. 12. decembra, ležiac na lôžku, zložila večné sľuby a dostala posledné pomazanie. Predstavené a sestry stále pri nej bdeli, aby ani chvíľu nebola sama. V sobotu, 29. decembra večer, keď zvonil zvon a bol čas večere, Jozefína povedala sestře ošetrovatel'ke, že sa cíti dobre a môže ju nechať samotnú. Sestra sa vrátila po niekoľkých minútach. Našla sestru Jozefínu už mŕtvu. Zomrela 29. decembra 1923, vo veku 33 rokov.

Posolstvá Najsvätejšieho Srdca Ježišovho svetu oznámené prostredníctvom služobnice Božej, sestry Menéndezovej

Čítaj a počúvaj!

Tieto riadky sa týkajú tých, ktorí pracujú a trpia, ktorí dychtivo hľadajú poriadok, pokoj a šťastie, ktoré doteraz nenašli.

Tu môžu načúvať hlasu ich spoločníka, ktorý sa im stal rovný, aby sa mohol podieľať na ich živote, práci, ťažkostiach, starostiach a utrpeniach. V týchto riadkoch nájdú lásku,

ktorú hľadájú, ktorú sa im doteraz nepodarilo nájsť. Nájdú tiež jediné vysvetlenie, prečo sú na svete.

Potom otvoria dokorán svoje srdcia, svoje domovy i svoje okolie Kristovi, ktorý im prichádza naproti. Všade Ho budú vítať. On príde a bude s nimi bývať ako vždy prítomný hosť a najvernejší priateľ, aby ich uspokojil, odpustil im, obnovil a podporoval ich, láskavo im ponúkajúc tú veľkú nádej, ktorú im Jeho Srdce praje v budúcom živote.

Ľudstvo ma musí poznať. Chcem, aby ľudia poznali moju lásku... Je im známe všetko, čo som pre nich urobil?

Prichádzam preto, aby mohli poznať, že nikdy nenájdu pravé šťastie, iba vo mne...

Moje prehlásenie platí všetkým tým, ktorí sú mi zasvätení v rehoľnom živote i tým, ktorí žijú vo svete. Dobrým aj hriešnikom, vzdelaným aj nevzdelaným, pánom aj poddaným. Prichádzam ku každému z nich a hovorím mu: „*Ak hľadáš šťastie, nájdeš ho vo mne. Keď hľadáš bohatstvo, ja som nekonečný Poklad. Ak túžiš po pokoji, nájdeš ho jedine vo mne. Ja som milosrdenstvo a láska!*“

Žiadam si, aby moja láska bola slnkom k osvieteniu a teplom k znovu oživeniu duší. Moje slová sa preto musia doniesť k ich sluchu. Chcem, aby celý svet poznal mňa, Boha milosrdenstva a lásky. Prajem si, aby sa všade čítalo o mojej túžbe po odpustení a záchrane duší. Nech sa ma snáď z bázne ani tí najhorší nestránia, nech odo mňa neutekajú ani tí najväčší zločinci. Nechže prídu ku mne všetci. Ja ich očakávam s otvorenou náručou ako najláskavejší Otec, aby som im dal život a pravé šťastie.

Nech sa svet zastaví a vypočuje tieto moje slová: „*Otec mal jediného Syna. Boli bohatí a mocní. Služilo im oddané služobníctvo a boli obklopení všetkým, čo prináša česť, útechu a životné rozkoše. Nič, ani človek, ani žiadna vec im nechýbala k dokonalému šťastiu. Syn bol celkom oddaný svojmu otcovi a otec synovi. Jeden v druhom nachádzali dokonalé uspokojenie, aj keď nie zas tak, aby z neho vylučovali iných, lebo ich vznešené a veľkomyselné srdcia mali súčiť s každým, kto niečo, hoc aj málo trpel. Stalo sa, že jeden zo služobníkov toho dobrého pána ochorel. Ako vzrastalo nebezpečenstvo, poslednú záchranu jeho života vkladali iba do užívania silných liekov a do najstarostlivejšieho ošetrovania.*

Služobník ležal vo svojom chudobnom a osamotenom dome, čo jeho pána znepokojovalo. Vedel, ak tam ostane opustený, isto zomrie. Čo teda urobiť? Pravda, mohli poslať služobníkov, aby mu slúžili, ale služba, konaná viac pre zisk ako z lásky, neručila pred možnou nedbalosťou.

Pohnutý súcitom, povolal pán svojho syna a povedal mu o svojej starosti. Vysvetlil mu, že úbohý človek je blízko smrti. Len neustále a starostlivé ošetrovanie by ho mohlo zachrániť.

Aký otec, taký syn! Syn sa hneď ponúkol, že tomu umierajúcemu mužovi pomôže. Nebude dbať na ťažkosti a únavu, ani na nočné bdenia, dokedy ten služobník nenadobudne opäť pevné zdravie.

Otec prijal synovu ponuku. Ochotne mu dovolil, aby na seba vzal podobu služobníka, aby mohol slúžiť jeho otrokovi.

Uplynulo mnoho mesiacov, plných starostí a bdenia pri lôžku chorého. Ten sa konečne uzdravil, lebo sa nešetrilo ničím, čo by ho mohlo nielen uzdraviť, ale mu aj zaistiť blaho. A čo urobil ten služobník? So srdcom prekypujúcim vďačnosťou sa spýtal, čo by mohol urobiť za odmenu za tak veľkú a obdivuhodnú lásku.

‘Chod,’ povedal mu syn, ‘vyhľadaj môjho otca a ponúkni sa mu s navráteným zdravím, že z vďačnosti za túto šľachetnosť chceš byť jeho najvernejším služobníkom.’

Ten človek, premožený citmi vďačnosti, predstúpil s pokornou vďačnosťou pred svojho dobrodinca. Ponúkol mu, že mu bude slúžiť zadarmo po celý čas. Načo by požadoval odmenu od takého pána, ktorý s ním nezaobchádzal ako so služobníkom, ale ako so synom. “

Toto podobenstvo je iba matným obrazom tej lásky, akú mám voči ľuďom a akú navzájom očakávam od nich. Vysvetlím to tak, aby všetci ľudia mohli poznať moje Srdce.

Boh stvoril človeka z čistej lásky. Dal mu Zem za príbytok. Všetky okolnosti mu zaručovali šťastie až do tých čias, pokiaľ by mu nenastal deň večnej blaženosti. Aby bol na také šťastie oprávnený, bol zaviazaný k zachovávaní sladkého a múdreho zákona, ktorý mu uložil jeho Stvoriteľ.

Ale človek, neverný tomuto zákonu, žalostne ochorel - našimi prvými rodičmi bol spáchaný hriech. Celé ľudstvo, aj ich potomstvo, sa previnilo. Stratilo právo na dokonalú blaženosť, ktorú im prisľúbil Boh. Bolesť, utrpenie a smrť sa stala ich údelom.

Boh vo svojej dokonalej blaženosti človeka vôbec nepotrebuje, ani jeho službu. On postačuje sám sebe. Jeho sláva je nekonečná a nič nie je schopné ju zmenšiť.

Ako je nekonečný v moci, tak je nekonečný v добрote. Preto nenechá zahnúť človeka, stvoreného z lásky. Proti tomu ťažkému zlu, hriechu, vyrobil liek nekonečnej ceny. Jedna z troch Božských Osôb Najsvätejšej Trojice berie na seba ľudskú prirodzenosť a Božským spôsobom zadosťučiní za zlo zavinené hriechom.

Otec dáva svojho Syna, Syn obetuje svoju slávu. Prichádza na svet nie ako všemohúci pán a veliteľ, ale ako chudobný, ako služobník, ako dieťa.

Život, aký na svete viedol, je vám všetkým známy.

Viete, ako sa od prvého okamihu svojho vtelenia podrobil všetkým ľudským problémom.

V detstve som znášal zimu, hlad, chudobu aj prenasledovanie. V mojom pracovnom živote som často zakúšal pokorovanie a pohrdanie ako tesárov syn. Často po celodennej práci sme s mojím pestúnom zistili, že sme zarobili sotva na živobytie... a to som znášal tridsať rokov.

Potom som sa zriekol milej spoločnosti mojej Matky a venoval som sa vyučovaniu ľudí o mojom nebeskom Otcovi. Chodil som a učil ľudí, že Boh je Láska.

Chodil som činiac dobre ľuďom na tele aj na duši. Chorým som vracal zdravie, kriesil som mŕtvych; a dušiam?... Ó, dušiam som navrátil slobodu... tú slobodu, ktorú hriechom stratili a otvoril som im brány ich večného domova - neba.

Potom nadišla hodina, keď na získanie spásy pre ľudstvo Syn Boží volil aj svoj život za nich položiť.

A ako zomrel?... Bol obklopený priateľmi? Chválený ako dobrodinec?... Milovaný, vy viete, že Syn Boží nevolil zomrieť takto. On, ktorý nehľasal nič, iba lásku, stal sa obeťou nenávisťi... On, ktorý priniesol svetu pokoj, bol najkrutejšie mučený... On, ktorý prišiel, aby ľudstvu priniesol slobodu, bol väznený, spútaný, týraný, ohováraný a nakoniec zomrel na kríži medzi dvomi lotrami. Pohrdaný, opustený, biedny a olúpený o všetko.

Takto sa vydal za spásu ľudstva a dokončil dielo, pre ktoré dobrovoľne opustil slávu svojho Otca. Človek bol chorý, zranený a Syn Boží prišiel k nemu z neba. Nielen sklesnutému človeku navrátil život, ale získal pre neho aj silu a moc, aby v tomto živote mohol dosiahnuť poklady večného života.

Ako sa za to človek odmenil? Urobil ako ten vďačný služobník? Ponúkol svoje služby zdarma a zriekol sa všetkých iných záujmov, aby sa venoval len záujmom svojho Pána?...

Niektorí ma dobre poznali a hnaní láskou túžia vrelo a úplne sa obetovať. Celkom sa venovať mojej službe, ktorou sa slúži môjmu Otcovi. Tí prosili, aby im bolo oznámené, čo

najvzácnejšie a najväčšie by mohli pre Nehu urobiť.- Môj Otec im takto odpovedá: „*Opustite svoj domov, vzdajte sa svojho vlastníctva, vzdajte sa aj seba samých a poďte, nasledujte ma a robte, čo vám poviem.*“

Iní, dojatí tým, čo všetko urobil Boží Syn pre ich spásu, ponúkli sa mu s dobrou vôľou, snažiac sa mu odplatiť za jeho dobrotu prácou pre jeho záujmy, ale bez úplného zrieknutia sa seba samých. Tým môj Otec hovorí: „*Zachovávajúte zákon, ktorý vám dal Boh. Zachovávajúte jeho prikázania, neodchýľte sa ani napravo, ani naľavo. Žite v pokoji, aký prináleží jeho verným služobníkom.*“

Iní zasa majú málo pochopenia pre veľkú Božiu lásku. Majú však úprimnú vôľu a žijú podľa zákona. Títo bez lásky, skôr iba pudovo sa prikláňajú k dobrému, ktoré v nich ešte zostalo Božou milosťou. – Tento pud je znakom, že v ich duši pôsobila milosť.

Títo služobníci sa neprihlásili dobrovoľne k plneniu Božských nariadení... často im stačí len naznačiť Božiu vôľu a hneď sa dajú do Jeho služieb, pretože sú to ľudia dobrej vôle.

Sú ešte iní, ktorí sa poddávajú Bohu nie tak z lásky, ako skôr kvôli vlastným záujmom. Zachovávajú zákon iba natoľko, nakoľko je najnutnejšie k zaisteniu spásy.

Ponúkajú svoje služby Bohu všetci ľudia? Sú snáď aj takí, ktorí z nevedomosti o veľkej láske akú má Boh k nim, nerobia nič, čo by zodpovedalo tomu, čo Boží Syn za nich vytpel?

Žiaľ!... sú mnohí, ktorí o tom vedia a pohrdajú tým... ale omnoho viac je tých, ktorí o tom vôbec nič nevedia!...

Pre každého z týchto má Ježiš Kristus slovo lásky.

Najskôr budem hovoriť k tým, ktorí ma nepoznajú: „*Synovia moji, ktorí ste od malička žili odlúčení od svojho Otca, poďte, poviem vám, prečo ma nepoznáte... ako raz spoznáte tú náklonnosť, akú mám k vám, nebudete odopierať mojej láske.*“

Často tie deti, ktoré vyrástli odlúčené od svojich rodičov, majú k nim málo náklonnosti. Ak im rodičia nejakým spôsobom prejavia svoju lásku, deti nadobudnú tú hrejivú lásku, ako majú deti, ktoré nikdy neopustili svoj domov.

Vám, ktorí ma nielen nemilujete, ale ma aj nenávidíte a prenasledujete, hovorím: „*Prečo tá nenávisť?... Čo som vám urobil, čím som si zaslúžil byť od vás prenasledovaný?...*“

Sú mnohí, ktorí si nikdy nepoložili túto otázku. Dnes, keď im ju dávam, určite povedia:

„*Nevieme.*“ Odpoviem ja za vás.

Nik vás o mne nepoučil, preto ste ma od svojho detstva nepoznali. Vyrástli ste. Prirodzenosť vo vás vyvinula lásku k rozkošiam a radovánkam, túžbu po bohatstve a voľnosti.

Nastal deň, keď ste prvýkrát počuli o mne a o živote podľa mojej vôle. Pre naplnenie mojej vôle sa musíte milovať a znášať sa so svojím bližným. Mať ohľad na jeho práva, majetok a zisk. Musíte ovládať svoju prirodzenosť, slovom, musíte dodržiavať zákon. Do tejto doby ste sa riadili iba svojou prirodzenou náklonnosťou, ak nie celkom svojimi vášňami, nevediac ani, o aký zákon sa jedná. Niet sa preto čomu diviť, ak chcete protestovať, chcete užívať života, byť voľní a byť sami sebe zákonom.

V tom spočíva počiatok vašej nenávisťi voči mne a príčina, prečo ma prenasledujete.

Ale, ja vás milujem, aj keď vidím váš zaslepený odboj. Moje Srdce je plné nežnosti voči vám.

Roky, v ktorých ste viedli takýto život, utiekli. Bolo ich možno mnoho...

Dnes nemôžem už dlhšie zdržiavať svoju lásku k vám. Pohľad na vašu vojnu s vaším najlepším priateľom ma núti, aby som vás osvietil o tom, kto som.

Draho milovaný syn, ja som Ježiš, ktorého meno znamená Spasiteľ. Prečo sú moje ruky prebodnuté klincami, ktorými som bol pribitý na kríž? Na ňom som zomrel z lásky k

tebe. Aj moje nohy sú zranené. Moje Srdce je naširoko otvorené, prebodnuté kopiou po mojej smrti...

Tak stojím pred tebou, aby si mohol poznať, kto som a aký je môj zákon. Neboj sa však, lebo môj zákon je zákon lásky... keď ma spoznáš, nájdeš pokoj a radosť. Smutné je žiť osirelo. Poďte teda moji synovia, navráťte sa k svojmu Otcovi.

Ja som váš Boh. Vy ste moje stvorenia, moji synovia, kúpení za cenu môjho života a krvi môjho Srdca, ktorú som vylial, aby som vás vyslobodil z otroctva a tyranstva hriechu.

Vy máte veľké nesmrteľné duše, určené pre veľkú blaženosť. Máte vôľu schopnú všetkého dobra a srdca, schopné lásku rozdávať aj prijímať.

Smäd po spokojnosti a láske nemôže byť nikdy ukojený pozemským a pomiňajúcim sa ziskom, ktorý vás vždy zanecháva hladných a nespokojných. Večný zápas, smútok, starosti a trápenie bude aj tak vašim údelom.

Ste chudobní a musíte si na svoje živobytie zarábať prácou. Bieda života vás roztrpčí. Budete nepriateľskí voči svojim zamestnávateľom a možno im budete priať aj zlo, aby aj oni zakúšali ťažkosti denných námah, ako ich zakúšate vy. Únava, odpor ba aj zúfalstvo budú ťažko doliehať na vášho ducha, lebo tá cesta je drsná a nakoniec príde smrť!...

Ó, aké veľké sú tieto ťažkosti, keď sa pozeráme na ne iba z ľudského hľadiska. Ja vám však ukážem život z inej strany.

Vy všetci, ktorým chýbajú statky tohto sveta a ste povinní na svoj denný chlieb pracovať a slúžiť pánom, nepovažujte sa za otrokov, lebo ste stvorení pre večnú slobodu...

Vy všetci, ktorí túžite po láske, ale ju nikde nenachádzate, pamätajte si, že ste stvorení k milovaniu toho, čo je večné a nie toho, čo časom pominie.

Vy, ktorí milujete svoje domovy a pracujete, aby ste uživili svoje rodiny a zaistili im pohodlie a šťastie, nezabudnite, že aj keď vás raz od nich odlúči smrť, toto odlúčenie bude trvať iba nejaký čas...

Vy, ktorí slúžite a ste povinní svojho chlebobarcu si ctieť, milovať, starať sa o jeho záujmy, ťažko a verne pre neho pracovať, pamätajte, že on je vašim pánom iba krátku dobu života. Tento život rýchlo pretečie a namiesto neho nastúpi večnosť. Tam nebudete už viac robotníkmi, ale budete panovať ako králi na veky vekov.

Vaša duša, ktorá je stvorená milujúcim Otcom, milujúcim vás nekonečnou láskou, nájde konečnú odpoveď na celé vaše snaženie a na vaše túžby.

Tam každá práca bude odmenená...

Tam sa stretnete so svojou rodinou, pre ktorú ste tu na svete pracovali. Tam budete žiť večne. Zem je iba pominuteľným tieňom, nebo však nikdy nepominie. Tam budete spojení so svojim Bohom a Otcom... Ó, keby ste len vedeli, aká veľká blaženosť vás očakáva!

Ty mi možno odpovieš: „*Nemám žiadnu vieru, ani neverím v budúce šťastie!*“

Ty že nemáš vieru? Tak ako je možné, že ma prenasleduješ?... Prečo sa búriš proti mojím zákonom a bojuješ proti tým, ktorí ma milujú?... Chceš mať voľnosť pre seba, prečo ju nedopraješ aj iným?

Hovoríš, že neveríš v budúci život?... Povedz mi, si tu úplne spokojný a nepocit'uješ nikdy túžbu po čomsi, čo sa tu na zemi vôbec nedá dosiahnuť?

Ak dosiahneš po dlhom hľadaní pôžitky, po ktorých si túžil, je už tým tvoja túžba ukojená? Alebo keď dosiahneš konečne bohatstvo, za ktorým si sa naháňal, cítiš sa potom spokojný, máš už dosť?

Cítiš túžbu po priateľstve a konečne ho jedného dňa nájdeš, nie si ním skoro omrzený a unavený?...

Žiadna z týchto vecí neobsahuje to, po čom túžiš. Tu na svete nikdy nedosiahneš všetko, po čom tvoje srdce túži.

Túžiš po pokoji, ale netúž po pokoji tohto sveta, ale po pokoji Božích detí. Môžeš ale očakávať, že ho nájdeš vo vzbure a v odboji?...

Prišiel som preto, aby som ti ukázal, v čom je možné nájsť pravý pokoj. Kde môžeš uhasiť svoj smäd, ktorý ťa už tak dlho trápi.

Nevzpieraj sa, keď ti poviem, že všetky tieto vymenované veci možno nájsť jedine v zachovaní môjho zákona. Neboj sa slova zákon, lebo môj zákon nie je tyranský, ale je zákonom lásky.

Počúvajte, vysvetlím vám môj zákon a vypočujte to Srdce, ktoré ho do vás vkladá. Srdce, ktoré vy nepoznáte a predsa tak často zraňujete. Vy ma prenasledujete, aby ste ma usmrtili. Ja vás hľadám, aby som vám dal život. Kto z nás zvíťazí? Budú sa vaše srdcia stále zatvrdzovať voči mne, ktorý som položil za vás svoj život a venoval vám všetku svoju lásku?

Podťe moji synovia a počúvajte, čo od vás žiada váš Otec ako dôkaz vašej lásky. Viete, že v dobre usporiadanej armáde musia byť zachovávané poriadok a poslušnosť, práve tak, ako v domácnosti sa musia dodržiavať určité zvyky. Tak isto vo veľkej rodine Ježiša Krista musí byť zákon, aj keď je to zákon lásky.

Podľa prirodzeného zákona sú synovia uznávaní za synov iba vtedy, keď nesú meno svojho otca. Moji synovia nesú meno „kresťan“, ktoré im bolo udelené svätým krstom pri ich narodení. Vy všetci, ktorí nesiete toto meno, ste moji synovia, a ako takí, máte tiež právo na majetok svojho Otca.

Viem, že ma nepoznáte ani nemilujete, ba skôr mi odporujete a ma prenasledujete. Čo sa však mňa týka, ja vás milujem s nekonečnou nežnosťou a prajem si, aby ste poznali toto svoje dedičstvo, ktoré vám právom náleží, a tiež, aby ste vedeli, akými prostriedkami ho môžete získať:

Verte v moju lásku a v moje milosrdenstvo.

Vy ste proti mne zhrešili - ja vám odpúšťam.

Vy ste ma prenasledovali - ja vás milujem.

Vy ste ma zranili slovami aj skutkami - napriek tomu ja vám prajem len všetko dobré a nechám vás podieľať sa na mojich pokladoch.

Nedomnievajte sa, že nepoznám stav vašich duší. Viem, že ste pohrdli mojou milosťou, možno aj zneuctili moje sviatosti, napriek tomu vám odpúšťam.

Ak chcete byť šťastní v tomto živote a zároveň si tiež zaistiť večnú spásu, robte, čo vám poviem:

Keď ste chudobní, vykonávajte svoje práce s poddanosťou. Pamätajte pritom, že ja som žil tridsať rokov poddaný tomu istému zákonu, lebo som bol chudobný a núdzny.

Nepozerajte na svojich pánov ako na tyranov. Vyháňajte všetku nenávisť zo svojich srdc... nikdy im neprajte zlo, ale podporujte ich záujmy a buďte im verní.

Keď vládnete pozemskými statkami a zamestnávate robotníkov a služobníctvo, jednajte s nimi vždy správne, platte im spravodlivú mzdu a ukazujte im miernosť a láskavosť. Majú nesmrteľnú dušu práve tak, ako vy. Keď oplývate bohatstvom, ono nie je iba pre vaše pohodlie a radovánky, ale, aby ste ho múdro spravovali a aby ste preukazovali svojim bližným skutky lásky.

Zamestnávateľia i zamestnanci sa musia pokorne podrobovať zákonom práce a obaja majú uznávať, že nad všetkými stvorenými vecami je najvyššia Bytosť.

Táto najvyššia Bytosť, Váš Boh, vyžaduje od vás plnenie zákona.

Je Váš Otec a žiada od vás, aby ste prijali Jeho prikázania v duchu synovskej lásky.

Keď ste strávili celý týždeň konaním svojej práce v obchode alebo pri športe, žiada aspoň pol hodinky, aby ste mohli vykonať svoju nedeľnú povinnosť. Je to príliš mnoho?

Choďte teda do domu svojho Otca, kde dňom aj nocou čaká na váš príchod a vzdajte Mu každú nedeľu a sviatok patričnú poctu. Venujte tú polhodinku tajomstvu lásky a milosrdenstva, to znamená, počúvajte svätú omšu.

Všetko tam povedzte svojmu Otcovi. O Vašich rodinách, o Vašich deťoch, o Vašom obchode, o Vašich túžbach... Zložte k jeho nohám svoj zármutok, svoje ťažkosti a utrpenie... verte v jeho záujem a lásku, s akou vypočuje vaše modlitby.

Možno namietneš: „*Už toľko rokov som nevkročil do kostola. Zabudol som, ako prežívať svätú omšu.*“ Nemusíš mať strach kvôli tomu... Príď, pobudni so mnou tú polhodinku. Tvoje svedomie ti povie, čo máš robiť, iba dbaj na jeho hlas... Otvor dokorán svoju dušu milosti, tá ti všetko vnukne. Pomaly ťa naučí, ako si máš počínať za istých okolností. Ako máš jednať so svojou rodinou, čo a ako máš robiť pri svojom obchode... ako vychovávať deti, milovať tých, ktorí sú na tebe závislí a ctiť si tých, ktorí majú nad tebou moc... Pôsobením milosti možno pocítiš, že sa musíš vzdať istého podnikania, zrieknuť istého priateľstva, alebo vyhýbať sa istým schôdzkam... Alebo ti táto milosť povie, že chováš neoprávnenú nenávisť voči istej osobe, alebo ti vloží do mysli, aby si prerušil spojenie s istou osobou, ku ktorej ťa to tak ťahá a ktorej rady sú ti na škodu.

Iba daj milosti príležitosť a jej moc pomaly v tebe zosilnie. Ako vzrastá nepozorovane zlo, keď sa mu raz povolí, práve tak aj každá milosť pripravuje dušu pre väčšiu milosť. Ak dnes budete počúvať môj hlas a necháte účinkovať milosť, zajtra bude jej vplyv väčší a časom stále poraste. Tvoja duša sa bude rozjasňovať, usídlí sa v nej pokoj a odmenou bude večná blaženosť!

Človek nebol stvorený preto, aby žil stále na zemi. Bol stvorený pre večnosť... Keď je nesmrteľný, nemá žiť pre veci pomínutelné, ale pre tie, ktoré budú trvať večne.

Mladosť, bohatstvo, múdrosť, svetská sláva, to všetko nie je nič, všetko to smrťou končí, iba Boh trvá večne.

Svet je plný nenávisti. Ľudské rasy stále medzi sebou zápasia, tiež národy, ba aj jednotlivci. To všetko preto, lebo hynie viera.

Len ešte raz nechajte na svete panovať vieru a vráti sa naň pokoj a láska. Viera vôbec neprekáža vzdelanosti a pokroku. Čím viac je zakorenená v jednotlivcoch a v ľude, tým viac vzrastá múdrosť a učenosť, lebo Boh je nekonečný v múdrosti a vo vedomostiach. Kde chýba viera a pokoj, tam miznú vzdelanosť a pravý pokrok. Boh nie je vo vojne. Prichádza nepriateľstvo, nezrovnalosti, triedne vojny. V samom človeku povstávajú vášne proti povinnostiam. Všetko, čo je v človeku šľachetné, zmení sa v odboj, neposlušnosť a vojnu.

Dajte sa presvedčiť vierou a budete veľikáni. Nechajte sa riadiť vierou a budete slobodní. Žite z viery a uniknete večnej smrti.

Moje Srdce horí túžbou privábiť k sebe duše, aby im odpustilo.

Chcem odpúšťať. Chcem panovať nad všetkými dušami a odpustiť všetkým národom. Chcem spravovať duše, národy, celý svet.

Vylejem svoje milosrdenstvo na svet, aby som ho očistil od jeho nevd'aku. Moja vláda bude vláda pokoja a lásky. Zahájim ju tým, že sa nad všetkými zľutujem. Taký cieľ mám pred sebou a to je veľké dielo mojej lásky.

Keď hľadáte šťastie, nájdete ho vo mne. Keď hľadáte majetok, Ja som nekonečné bohatstvo. Keď túžite po pokoji, ten môžete nájsť iba vo mne.

Ja som milosrdenstvo a láska.

Umučenie nášho Pána, Ježiša Krista

„*Píš pre moje duše*“, povedal Pán Ježiš sestre Jozefíne skoro každý deň počas svätého pôstu v roku 1923. V tichu svojej cely, sestra kľáčiac počúvala a písala tieto Božské tajomstvá. Deň po dni sa pred jej zrakom rozvíjalo podivuhodné tajomstvo nášho vykúpenia a vtláčalo sa do jej srdca.

Na Veľký piatok, 30. marca 1923, Pán Ježiš ukončil tieto posolstvá. V ten deň sa úzko podieľala na jeho utrpení, počínajúc už predošlým dňom. Nasledovala ho

z Večeradla do Getsemanskej záhrady a zo súdnej siene do väzenia a potom na Kalváriu. Ku koncu dňa dostala sestra Jozefína ako závet, čiže poslednú vôľu, toto Jeho prianie:

„Jozka, napíš, čo si počula. Prajem si, aby duše čítali, čo si napísala. Aby tí, ktorí sú smädní, sa mohli občerstvi, a ktorí sú hladní, mohli sa nasýtiť.“

Ježiš umýva nohy svojim apoštolom Milosrdenstvo a dôvera

Vyjavím ti myšlienky, ktoré naplnili moje Srdce pri umývaní nôh mojím apoštolom. Všímni si, všetkých dvanásť apoštolov bolo zhromaždených, ani jeden nechýbal. Bol tam Ján, miláčik, bol tam aj Judáš, ktorý ma mal zakrátko vydať do rúk mojím nepriateľom. Poviem ti, prečo som ich chcel mať všetkých pohromade, a prečo som začal s umývaním nôh. Zhromaždil som ich všetkých, lebo nadišiel okamih predstaviť svetu moju Cirkev. Ukázať svojim ovečkám, že všetky musia mať len jedného pastiera. Mal som tiež v úmysle ukázať dušiam, že nikdy neodopieram svoje milosti ani tým, ktorí sú v stave ťažkého hriechu a neoddeľujem ich od tých, ktorých zvláštne milujem. Všetkých ich uchovávam vo svojom Srdci, aby každá duša mohla obsiahnuť pomoc, akú si vyžaduje jej stav.

Aká veľká bola moja bolesť, keď v osobe môjho nešťastného učeníka Judáša som videl zástup tých, ktorí napriek tomu, že sa často zhromažďovali pri mojich nohách a boli obmývaní mojou krvou, predsa kráčali k večnému zatrateniu. Rád by som poučil tieto duše, aby sa mi nevyhýbali, keď sú zaťažené hriechmi. Nikdy si nesmú myslieť, že už pre ne niet lieku, alebo už navždy stratili lásku, ktorú kedysi mali... Nie, úbohé duše, Boh, ktorý za vás vylial všetku svoju krv, tak o vás nezmýšľa. Poďte ku mne všetky, nebojte sa, lebo ja vás všetky milujem... Umyjem vás svojou krvou a budete jasnejšie ako sneh. Všetky vaše viny ponorím do vody, v ktorej vás obmyjem Ja sám a nič nebude môcť vytrhnúť z môjho Srdca lásku k vám.

Jožka, nech je dnes tvoja duša uchvátená horúcou túžbou zbadat' duše, zvlášť duše hriešnikov, prichádzajúce očistiť sa vodou úprimného pokánia...Nech si osvoja zmýšľanie plnej dôvery a nie bázne, lebo Ja som Boh milosrdný a vždy ochotný prijať ich do svojho Srdca.

Večeradlo

Pokračujme o tajomstvách lásky. Poviem ti, z akých dôvodov som pri poslednej večeri umýval nohy svojim apoštolom.

Na prvom mieste som s tým chcel poučiť duše, ako musia byť čisté, keď ma prijímajú vo svätom prijímaní. Potom som chcel pripomenúť tým, ktorí nešťastne upadli do hriechu, že môžu vždy nadobudnúť svojej nevinnosti prostredníctvom sviatosti Svätého pokánia.

Nohy svojich apoštolov som umyl vlastnými rukami, aby tí, ktorí sa zasvätili apoštolskej práci, nasledovali môj príklad a jednali s pokorou a šetrnosťou s hriešnikmi a so všetkými, ktorí sú zverení ich opatere.

Prepásal som sa bielym plátnom preto, aby som tým naznačil, že apoštolovia majú byť opásaní pásom odriekania a umŕtvovania, ak chcú mať nejaký vplyv na duše...

Chcel som ich poučiť, že láska k blížnemu je vždy ochotná odpúšťať chyby iných, zakrývať ich, zmenšovať a nikdy ich nevyjavovať.

Nakoniec liatie vody na nohy mojich apoštolov naznačuje horlivosť za spásu sveta, ktorou horelo moje Srdce.

Hodina vykúpenia už nadchádzala. Moje Srdce už nemohlo dlhšie zdržiavať lásku, akou som miloval ľudí. Tiež som ich nechcel zanechať osirotených. Aby som im ukázal, ako

vrúcne ich milujem a mohol som byť stále s nimi až do konca sveta, rozhodol som sa, stať ich pokrmom, posilou, životom - ich všetkým.

Keby som len mohol dať pocítiť dušiam tie city lásky, akými prekypovalo moje Srdce pri poslednej večeri, keď som ustanovil sviatosť svätej Eucharistie... Jediným pohľadom cez všetky storočia som videl tie zástupy, ktoré budú prijímať moje Telo a moju Krv a všetko to dobro, ktoré tým bude spôsobené...

Ako mnoho duší som uvidel, v ktorých spojením s touto Sviatosťou vyrástol kvet panenstva!... Mnoho iných ňou bolo roznieťených k skutkom lásky a horlivosti!... Koľko mučeníkov lásky som videl... Veľa duší, ktoré boli oslabené hriechom a náruživými vášňami, navrátili sa znovu k vernosti a nadobudli opäť duchovné zdatnosti požívaním tohto Chleba silných!

Kto môže opísať tie city, ktoré zaplavovali moju Dušu? Radosť, láska, nežnosť... ale bohužiaľ aj horký žiaľ...

Jožka, neskôr budem pokračovať. Teraz choď v pokoji. Poteš moje Srdce a buď bez obavy. Žriedlo mojej Krvi nie je vyčerpané a tá obmyje tvoju dušu.

EUCHARISTIA

Sklamanie Najsvätejšieho Srdca Ježišovho

Píš mojím dušiam:

Chcem im povedať o veľkom zármutku, ktorým bolo naplnené moje Srdce pri poslednej večeri. Blažilo ma pomyslenie na všetkých tých, ktorým som sa mal stať spoločníkom a nebeským pokrmom a na tých, ktorí sa až do skonania sveta budú s klaňaním, uzmierovaním a láskou zhromažďovať okolo mňa... to ale vôbec neumenšilo môj zármutok nad tými premnohými dušami, ktoré ma budú nechávať vo svätostánku opusteného, ba ani nebudú veriť v moju prítomnosť v tejto Sviatosti. Do koľkých srdc poškvrnených hriechom vojdem... a ako často toto zneuctenie Tela a Krvi bude slúžiť k ich večnému zatrateniu.

Svätokrádeže a urážky aj všetky nevyсловné ohavnosti, ktoré mali byť proti mne spáchané, striedali sa pred mojím zrakom... tie dlhé hodiny, vo dne aj v noci, v ktorých budem sám na oltári... to množstvo tých, ktorí nebudú dbať na volanie môjho Srdca.

Ó, Jožka, nech myšlienky môjho Srdca vniknú hlboko do tvojho srdca.

Len láska k dušiam ma robí vážnom v Najsvätejšej Sviatosti. Som tam preto, aby všetci mohli prichádzať a nájsť útechu v najnežnejšom Srdci najláskavejšieho Otca, najvernejšieho Priateľa, ktorý ich nikdy neopustí.

Najsvätejšia Eucharistia je vynálezom lásky... ako málo duší opätuje túto lásku, ktorá sa dáva a spotrebuje pre ne!

Bývam medzi hriešnikmi, aby som mohol byť ich životom, lekárom aj liekom proti chorobám pokazenej prirodzenosti. Oni sa mi odplácajú zabúdaním, urážkami a pohrdaním.

Úbohí, poľutovaniahodní hriešnici, neodvracajte sa odo mňa ... Vo dne aj v noci vo svätostánku bdiem kvôli vám. Nebudem vám nič vyčítať... Nevrhnem vám do tváre vaše hriechy, ale ich zmyjem svojou krvou v mojich ranách. Nebojte sa... Podťte ku mne... Keby ste len vedeli, ako vás vrúcne milujem!

Drahé duše, prečo ste tak chladné a ľahostajné voči mne? Či sú mi neznáme vaše rodinné starosti, domáce záležitosti a požiadavky vášho životného postavenia? Nemôžete mi venovať aspoň niekoľko minút času, aby ste prišli ku mne a osvedčili mi tak vašu lásku a vďačnosť? Nezaplätajte sa ustavične do zbytočných starostí. Radšej prídte aspoň na niekoľko okamihov navštíviť, prijať a potešiť vášho Vážna lásky.

Ak by ste boli telesne slabí a chorí, našli by ste si čas zájsť k lekárovi, aby vás uzdravil. Poďte k Tomu, ktorý je schopný dať silu a zdravie vašej duši a dajte nejakú almužnu lásky tomu Božskému Vázňovi, ktorý vás očakáva, volá a túži vidieť pri sebe.

Také pocity som mal, Jožka, keď som sa chystal ustanoviť Najsvätejšiu Sviatosť.

EUCHARISTIA

Neuznané tajomstvo lásky

Píš dnes o bolesti, akou bolo preniknuté moje Srdce, keď som donútený žiarou lásky, vynašiel div lásky, najsvätejšiu Eucharistiu. Pozeral som na duše, ktoré budú sytené týmto nebeským Chlebom. Žiaľ, nemohol som si nepovšimnúť ľahostajnosť, ktorou veľa iných, zasvätených duší i kňazov, ma zraní v tejto Sviatosti. Boli mnohí, ktorí mali chladnúť... pomaly upadnúť do formálneho zvyku, ba horšie ako zvyku,... do únavy, úpadku a krok za krokom k vlažnosti...

Napriek tomu bdiem a čakám v svätostánku na takú dušu... dúfajúc, že príde a prijme ma... že si so mnou dôverne pohovorí ako nevesta. Povie mi o svojich bolestiach, pokušeniach i utrpeniach a požiada ma o radu. Poprosí o milosti, ktoré potrebuje pre seba aj pre iných... možno má niekoho, kto je na nej závislý, alebo má niektoré duše vo svojej rodine, ktoré sú v nebezpečenstve, ktoré sú ďaleko odo mňa...

Pod', hovorím jej, pohovorme si o všetkom úplne slobodne a dôverne... Pamätaj na hriešnikov... Obetuj sa na uzmiernenie... Sľúb mi, že ma nenecháš samého... Pozoruj tiež, či moje Srdce nežiada niečo od teba, aby si ho potešila...

To je to, čo od tej duše a od mnohých iných očakávam... Ona po svätom prijímaní je ale roztržitá, unavená, alebo duchom inde... jej myseľ je celá zaujatá svojim zamestnaním, rodinnými záležitosťami, svojimi známymi... alebo svojim zdravím... nevie, čo by povedala. Je ľahostajná, znudená a túži po odchode...

Prijímaš ma, ó duša, ty, ktorú som si vyvolil a po celú noc so všetkou tpezlivosťou a láskou opatroval?

Áno, túžil som vrúcne po jej príchode, aby som si pri nej odpočinul a mohol s ňou zdieľať jej starosti... pripravil som pre ňu nové milosti, ale ona ich nechce... nevie, o čo by mala prosiť, nežiada si ani radu, ani pomoc... iba sama sebe sa sťažuje, bez toho, aby mi povedala aspoň slovíčko... Vyzerá to tak, že skutočne prišla iba zo zvyku, aby vykonala obyčajnú formalitu, alebo snád' preto, že ťažký hriech tomu nebránil. Ale to nie je láska, ani úprimná túžba po úzkom spojení so mnou, ktorá ma prinútila prísť k nej. Ach, tá duša nemá jemnocitnej lásky, akú som dúfal u nej nájsť.

Najsvätejšia Sviatosť je vynálezom lásky. Je to život a sila duší, liek proti každej chybe, posila na prechod zo života časného do života večného. V nej duše hriešnikov nadobúdajú opäť život, vlažné duše primeranú teplotu, horlivé duše dosahujú pokoj a splnenie svojej túžby... sväté duše dostávajú krídla k vzletu za dokonalosťou... Pre duše čisté je sladkým medom a najvyberanejším pokrmom. Bohu zasvätené duše nájdu v nej svoj útulok, lásku a život. V nej budú hľadať a nájdu dokonalý vzor toho posvätného zväzku, ktorý ich nerozlučiteľne spojí s ich nebeským Ženíchom.

V Getsemanskej záhrade

Modlitba a obetovanie úzkostí

Jožka, pod' so mnou... pôjdeme do Getsemanskej záhrady. Ponor svoje srdce do citov horkosti a zármutku, ktorý mi bolo prepĺnené moje Srdce.

Po všetkých kázaniach, ktoré som konával pre veľké zástupy, po uzdravovaní chorých, po navrátení zraku slepým a po vzkriesení mŕtvych, po troch rokoch, ktoré som strávil so svojimi apoštolmi ich vychovávaním a vštepovaním svojho učenia... chcel som ich konečne poučiť svojím príkladom, ako sa majú navzájom milovať a znášať a jeden druhému slúžiť. Urobil som to tým, že som im umýval nohy a tým, že som sa stal ich pokrmom.

Nadišla hodina pre Božieho Syna oblečeného do človeka, Vykupiteľa ľudského pokolenia, aby vyliat svoju Krv a položil svoj život za svet. Aby som sa mohol podrobiť vôli môjho Otca, ihneď som sa utiekal k modlitbe.

Milované duše, pod'te a učte sa od svojho vzoru tomu jedinému potrebnému: to je napriek akémukoľvek odporu prirodzenosti odovzdať sa do Božej vôle s pokornou poddanosťou a s najväčšou ochotou vôle i plniť Božiu vôľu za každých okolností.

Učte sa od Neho, že každé dôležitejšie dielo má predchádzať a oživovať modlitba. Iba modlitbou môže duša dosiahnuť potrebnú silu k znášaniu životných ťažkostí. V modlitbe sa spojí s Bohom, ktorý jej bude radiť a bude ju posilňovať, i keď to duša možno ani nespozoruje.

Odobral som sa do Getsemanskej záhrady, do samoty. Boha máme hľadať vo vnútri, vzdialení od ruchu sveta a nepokoja. Aby Ho duša našla, musí umlčať všetky roztržitosti, ktoré prekážajú milosti a všetok vnútorný nepokoj, ktorý zapríčiňuje sebaláska a zmyselnosť. Tieto stále prehlušujú vnuknutie milosti a vzd'ľujú dušu od Boha...

Aby som vám, milované duše, dal príklad, vzal som so sebou do záhrady troch z mojich učeníkov na vaše poučenie, že tri schopnosti vašej duše musia sprevádzať modlitbu.

Pamäť si má pripomínať Božiu dobrotivosť a dokonalosť, Jeho moc, dobrotu, lásku a milosrdenstvo. Rozum má vyhľadávať cesty k spolupôsobeniu s podivuhodnými milosťami, ktoré vám Boh udelil. Vôľa sa má upevňovať v predsavzatí robiť pre Boha vždy viac a lepšie... Ponúknite sa pracovať pre záchranu hriešnikov v apoštolských prácach alebo pokorným a skrytým životom v mlčaní a v modlitbe... Svoju vôľu podriadte Božej vôli... Ctite si Jeho vôľu a všetko, čo vám určil, nech je to čokoľvek. Pokorujte sa pred svojím Stvoriteľom, ako prináleží jeho stvoreniam...

Takým spôsobom som aj ja ponúkol vykonať vykúpenie sveta. V tom okamihu som precítil všetky muky svojho umučenia, ktoré na mňa doľahli: ohováranie a potupa - bičovanie, trním korunovanie, smäd, ťarcha kríža... Všetky tieto muky sa hromadili pred mojím zrakom. Zvierali moje Srdce, pričom som videl všetky urážky, hriechy a zločiny, ktoré počas všetkých storočí budú spáchané... Nielenže som ich videl, ja som sa do nich obliekol. Pod ťarchou ich hanby a potupy som sa musel ukázať pred tvárou môjho nekonečne svätého Otca a prosiť o zmilovanie.

Tu prepukol hnev rozhnevaného a urazeného Boha. Na uzmiernenie Jeho nekonečnej velebnosti, som sa ponúkol ako záruka za hriechne ľudstvo. Ja, Boží Syn, aby som utišil hnev a zadosťučinil Jeho spravodlivosti. Taká veľká bola moja bolesť a smrteľná úzkosť i ťarcha toľkých vín, až som sa krvou potil. Krvavý pot stekal zo mňa na zem.

Ó hriešnici, ktorí ma takto mučíte - prinesie vám táto krv spasenie a život, alebo bude za vás preliata nadarmo? Ako môžem vyjadriť tú bolesť, ktorú som cítil pri pomyslení, že tento pot a smútok, tá smrteľná úzkosť a Krv budú bez úžitku pre toľké duše.

To stačí na dnešok, Jožka. Poteš moje Srdce, zajtra budeme pokračovať. S Bohom. Ostaň mi nablízku v Getsemanskej záhrade, aby moja krv mohla zúrodniť a posilniť koreň tvojej malosti.

Malátnosť alebo ospalosť vyvolených duší

Pokračujme v našej modlitbe v Getsemanskej záhrade.

Priblíž sa ku mne, a keď ma uzrieš pohrúženého v mori zármutku, povstaň. Pod' so mnou k trom učeníkom, ktorých som neďaleko zanechal.

Vyvolil som ich, aby sa podieľali na mojej úzkosti, modlili sa so mnou a svojou prítomnosťou mi poskytli trochu útechy... Ako som sa cítil, keď som ich našiel spať. Ó, ako ma bolela moja osamelosť, že nemám nikoho, kto by so mnou zdieľal môj zármutok... Ako často moje Srdce zakúša takú bolesť. V nádeji, že nájde útechu medzi tými, ktorých miluje - nachádza ich spiacich!...

Márne by som sa pokúšal ich zobudiť. Prinútiť ich, aby opustili seba a svoje starosti, márne a neužitočné reči... príliš často, keď nie slovami, tak svojimi skutkami mi duša odpovie:

„*Teraz nemôžem, som nadmieru zamestnaná, priveľmi unavená, potrebujem odpočinok.*“
S jemným pobádaním poviem duši: „*Pod' aspoň na chvíľku. Pod' a modli sa so mnou.*“

„*Potrebujem ťa. Neboj sa obetovať svoj odpočinok kvôli mne. Budem tvojou odplatu.*“ Ale ona opakuje svoju odpoveď... Úbohá spiaca duša, ktorá nemôže bdiť so mnou ani hodinu.

Milované duše, učte sa z toho, ako je neužitočné hľadať útechu pri stvoreniach. Často dostanete od nich len viac súženia, lebo spia a neuspokoja vašu nádej a lásku.

Vrátil som sa k modlitbe. Padnúc na tvár, klaňal som sa Otcovi a prosil som Ho o pomoc. Nevolal som ku Nemu „Bože môj“, ale „Otcé môj“. Preto aj ty, keď ti bolesť bude rozrývať srdce, musíš nazývať Boha svojím Otcom. Pros Ho o pomoc, odkry mu svoje trápenia, obavy a túžby. Svojím úzkostlivým volaním a plačom mu pripomeň, že si jeho dieťa. Povedz mu, že tvoje telo je vyčerpané. Tvoje srdce smutné až na smrť. Tvoja duša zakúša toľko, až sa zdá, že sa krvou potí. Modli sa s detinskou dôverou a očakávaj, že Srdce tvojho Otca ti ul'aví. On sám ťa poteší a dá ti potrebnú silu k znášaniu útrap a bolestí tvojich vlastných alebo duší zverených do tvojej starostlivosti.

Moja duša, celá zdrvená a plná smútku, mala zakúsiť ešte väčší zármutok pre ťarchu ľudských hriechov. Ako odplatu za toľko bolestí a toľkú lásku som videl iba urážky a nevd'ak. Krv, ktorá sa rinula z môjho tela, a ktorú som mal čoskoro vyliat' z nespočetných rán, mala byť márne preliata pre mnoho duší. Mnohé majú byť stratené... a ešte väčšie množstvo ich bude hrešiť proti mne. Miliardy ani nebudú počuť moje meno... Chcel som preliať svoju Krv za všetkých a darovať svoje zásluhy každej duši... Božia Krv, nekonečné zásluhy, to má byť márne pre taký veľký počet duší!

Áno, za všetkých vylejem svoju Krv a všetkých budem milovať veľkou láskou. K niektorým bude moja láska nežnejšia, dôvernejšia a vrúcejšia... od týchto vyvolených duší budem očakávať viac útechy a lásky, viac veľkomyseľnosti a sebazapierania, slovom hojnejší výsledok mojej lásky a priazne. Žiaľ, v tomto okamihu vidím, ako sa mnohí z nich odvrátia odo mňa. Niektorí neposlúchnu moje volanie, iní ho budú počuť, ale nebudú ma nasledovať a druhí s akousi odmeranou veľkomyseľnosťou nejaký čas pôjdu za hlasom môjho Srdca, ale potom sa pomaly budú stávať ospalými, až jedného dňa, viac skutkami, ako slovami, vypovedia: „*Už som sa dosť napravoval. Bol som verný povinnostiam vo všetkých podrobnostiach. Premohol som svoju povahu. Nie som dieťa, toľko biedenia, toľko bdenia už nie je potrebných. Ďalej už nemusím znášať to obmedzovanie, atď. ...*“

Úbohé duše! Začínate sa oddávať spánku?... Skoro sa vrátim. Budete ospalé a nebudete ma počuť. Ponúknem vám svoju milosť a neprijmete ju... Je ešte nádej, že sa prebudíte neskôr? Nemusí sa človek obávať, že z nedostatku potravy zoslabne a nebude schopný prebrať sa z ospalosti?

Milované duše spoznajte, že už sa smrť prikradla k premnohým, keď tvrdo spali!- kde a čím boli prebudení?

To všetko som videl a cítil vo svojom Srđci. Ćo som mal robiť? Vrátit' sa späť k svojmu Otcovi a žiadať Ho, aby ma zbavil tohto trápenia? Ukázať Mu márnosť mojej obete pre tak veľký zástup duší?... Nie. Opäť som sa podrobil Jeho najsvätejšej vôli a prijal som kalich, aby som ho vypil až do poslednej kvapky.

Ó vy, duše, ktoré tak milujem, to som urobil pre vaše poučenie, aby ste neomdlievali pod svojimi bremenami. Nikdy ich nepovažujte za neužitočné, aj keď možno nevíete spočítať výsledok. Potlačte svoj úsudok a ponechajte voľnú ruku Božej vôli, aby s vami naložila, ako chce.

Tiež som nechcel cúvnuť, ani uniknúť, i keď som vedel, že moji nepriatelia majú prísť a zajať ma v záhrade. Zostal som na mieste.

Zajtra budeme pokračovať, Jožka. Bud' čulá, aby som ťa mohol nájsť bdejúcu, keby som ťa potreboval.

Judášov bozk

Zradnosť duší

Posilnený od anjela, ktorého poslal môj Otec, uvidel som Judáša, jedného z dvanástich. Prichádzal a s ním tí, ktorí ma mali zajať. Niesli so sebou kyje a kamene, reťaze a povrazy, aby ma nimi spúťali. Postavil som sa. Išiel som im v ústrety a povedal som: „*Koho hľadáte?*“

Judáš položil ruky na moje ramená a pobožkal ma! Ó Judáš, čo to robíš?... Prečo ma zrádzaš bozkom?

Mnohým dušiam by som mohol povedať podobne: „*Ćo tu robíš, čo tento bozk znamená?*“

Milované duše, vy, ktoré pristupujete k svätému prijímaniu a veľa rás ma uisťujete o svojej láske, sotva ma opustíte, už ma zrádzate mojim nepriateľom! Veľ mi dobre víete, že v istej spoločnosti, do ktorej vás to toľko ťahá, vedú sa reči, ktoré ma zraňujú, ale vy tam idete. Vy, ktoré ste ma prijali dnes ráno a zajtra ma opäť prijmete, to sú príležitosti, v ktorých strácate moju drahocennú milosť...

„*Prečo vedieš obchod, ktorý je pochybnej povesti?*“ - hovorím zas inému. Ćo nevíeš, že je to nezákonný zisk, nezákonný postup v spoločenskom živote, nezákonné bohatstvo? Ak robíš také veci a mňa prijímaš, potom robíš to isté, čo urobil Judáš svojim bozkom, lebo po niekoľkých okamihoch, nanajvýš hodinách, dáš mojim nepriateľom znamenie a zajmú ma. To hovorím vám, kresťanské duše. Vy ma zrádzate tým nebezpečným priateľstvom, hádzate po mne kamene a zvädzate aj iných, aby ma zradili. Prečo tak robíte vy, ktorí ma poznáte a často sa chváľte svojimi almužnami a chodením do kostola?... Tieto skutky, ktoré by ináč mohli byť veľmi záslužnými, sú iba plášťikom vašej zlomyseľnosti...

Priateľ, prečo si prišiel? Judáš! Bozkom zrádzaš Syna človeka, svojho Majstra a Pána? On ťa miluje a je ochotný znovu ti odpustiť.- Jeden z mojich dvanástich!- ktorý sedel so mnou za stolom a ktorému som umyl nohy?...

Ako často musím takto hovoriť k dušiam, ktoré najviac milujem!

Nežiadam vás, aby ste sa zbavili svojich vášní, lebo víem, že to nie je vždy vo vašej moci. Iba žiadam, aby ste proti nim bojovali...

Ćo iného sú pominuteľné rozkoše, tridsať strieborných, za ktoré ma Judáš predal. Ćo mal z toho? Stratil svoju dušu.

Premnohé duše ma už predali a premnohé ešte predajú za nízku cenu pominuteľnej rozkoše!... Ach, úbohé duše, koho hľadáte? Mňa? Toho Ježiša, ktorého ste kedysi poznali a milovali?

Počujte moje slová: „*Bdejte a modlite sa!*“ Premáhajte svoje zlé náklonnosti a nenechávajte ich dorásť až do zakoreneného zlozvyku.

Tráva na lúkach sa musí kosiť každý rok, niekedy aj dvakrát za rok. Pôda vyžaduje, aby bola zoraná, pohnojená, zbavená buriny. Podobne sa musí neustále pracovať aj v duši. Zlé náklonnosti sa musia opatrne naprávať. Nedomnievajte sa, že k najhorším hriechom vedú iba veľké a vážne chyby. Tieto sú často následkom zanedbaných malých chybičiek: malé uspokojenie, ktorému sa povolilo; chvíľa slabosti, ktorej sa duša poddala; povolenie urobiť niečo, čo samo o sebe je nevinné, ale nie je v tom žiadne umŕtvenie; bezhriešna rozkoš niekedy neopatrná... to a tomu podobné sa nepozorovane opakuje a duša sa pomaly zaslepuje. Milosť stráca silu, zato vášne nadobúdajú silu a nakoniec víťazia.

Ó, aká nekonečná je to bolesť pre Božské Srdce, keď vidí mnohé duše nepozorovane ísť bližšie a bližšie k priepasti.

To postačí Jožka. Pamätaj si, že moje Srdce sem neťahajú tvoje zásluhy, ale tvoja úbohosť a súcitiť, ktorý s tebou mám.

Petrove zapretie

Útek vyvolených duší

Pokračuj v písaní v prospech mojich duší.

Všetci moji učeníci utiekli. Jediný Peter hnaný zvedavosťou, ale plný bázne, vkĺzol medzi vojakov. Okolo mňa sú iba samí falošní svedkovia, hovoriaci lož na lož, aby tým podnietili hnev nespravodlivých sudcov. Nazývajú ma zvodcom, znesvätiťelom soboty a falošným prorokom. Služobníci i zberba povzbudení falošným obviňovaním kričia na mňa a vyhrážajú sa mi.

Kde ste boli vtedy vy, moji učeníci a apoštolovia, svedkovia môjho života, môjho učenia a mojich zázakov? Kde boli všetci tí, od ktorých som právom mohol očakávať pomoc a obhajobu? Nik tam nebol, aby ma hájil. Bol som sám. Obviňovaný z najhorších zločinov, obklopený vojakmi, ktorí neboli o nič lepší, ako draví vlci. Všetci ma týrali. Jeden ma bil do tváre, druhý na mňa pľul, tretí sa mi posmieval...

Obetoval som sa a prijal ich týranie kvôli dušiam, ktoré sú v zajatí hriechu. Peter, ktorého som ustanovil za hlavu svojej Cirkvi... Peter, ktorý iba pred niekoľkými hodinami sľuboval, že muky, ba i smrť so mnou chce podstúpiť... Peter, ktorý mal takú príležitosť vydať o mne svedectvo, na obyčajnú otázku dievčatka odpovedá zapieraním... Pri opakovaní otázky, pretože jeho strach stále vzrastal, už prisahal, že ma nikdy nepoznal a nikdy nebol mojim učeníkom...

Ó, Peter! Ty prisaháš, že si nikdy nepoznal svojho Majstra? Ty nielen prisaháš, ale pri tretej otázke Ho zapieraš so strašným preklínaním...

Ó, moji vyvolení nasledovníci... môžete pochopiť tú bolesť môjho milujúceho Srdca, keď môj vlastný vyvolenec ma zapiera? Keď sa svet proti mne búri, keď tak mnoho duší chrlí na mňa potupu, týrajú ma a žiadajú si moju smrť, obrátiac sa k svojim vlastným nenachádzam nič, iba osamelosť a opustenosť... aká ľútosť, aká horkosť napĺňa moje Srdce!

Aj vám, ako Petrovi hovorím, vari ste už zabudli na dôkazy lásky, ktoré som vám dal?... na to, čo nás spájalo... na vaše často opakované uisťovanie o vernosti ku mne, že ma chcete hájiť až do smrti?...

Keď ste slabí a bojíte sa, že podľahnete ľudským ohľadom, utiekajte sa ku mne o silu a seba premáhanie. Nedôverujte sebe, ale poďte ku mne s plnou dôverou. Ja vás budem podporovať.

Všetci, ktorí žijete vo svete uprostred nebezpečenstiev a príležitostí k hriechu, majte sa na pozore pred nástrahami! – Bol by Peter klesol, keby zmužilo odopieral a nepovolil zvedavosti?

Vy, ktorí pracujete na mojej žatve alebo na mojej vinici, ak sa niekedy cítite poháňaní do práce iba preto, že v nej nachádzate časnú útechu, utečte od nej. Ale, keď vám to poslušnosť, horlivosť pre spásu a dobro duší ukladajú za povinnosť, nebojte sa. Budem s vami, budem vás hájiť. Prejdete cez nebezpečenstvo víťazne.

Ako ma vojaci viedli do väzenia, zbadal som Petra v zástupe. Pozrel som na neho... on tiež pozrel na mňa a začal vrúčne plakať nad svojím hriechom...

Práve tak pozerám na previnilé duše, ale oni... Pozrú na mňa?... Stretnú sa naše zraky?... Bohužiaľ, ako často márne pozerám... tá duša nevidí, pretože je slepá. Pobádam ju denne, ale ona sa neozýva. Volám hriešnu dušu menom, ale nedostávam žiadnu odpoveď... posielam utrpenie v nádeji, že ju zobudím, ale ona stále spí...

Milované duše, keď vaše zraky nebudú obrátené k nebesiam, stanete sa pomaly podobnými nerozumným zvieratám. Pozdvihnite svoje hlavy hore a pozerajte k svojmu pravému domovu, ktorý vás očakáva. Hľadajte svojho Boha. Uvidíte, že On váš túžobný pohľad bude opäťovať. V jeho pohľade je pokoj a život.

Nes môj kríž a poteš ma!

Ježiš vo väzení

Osamelosť vo svätostánku a chladnosť duší

Predstav si ma vo väzení, v ktorom som strávil značnú časť noci. Prišli do neho vojaci. Tupili ma, posmievali sa mi, urážali ma, bili ma po tvári a po celom tele. Keď sa konečne unavili z tejto zábavy, odišli. Mňa nechali samého spútaného v tmavom odpornom väzení, kde som sedel na kameňoch a moje boľavé telo sa chvelo zimou.

Porovnaj to väzenie so svätostánkom a zvlášť so srdcami, ktoré ma prijímajú.

Vo väzení som strávil iba časť noci, ale vo svätostánku koľko dní a nocí!

Vo väzení som bol urážaný a týraný vojakmi, ktorí boli mojimi nepriateľmi. Vo väzení som znášal zimu, ospalosť, hlad, smäd, bolesť, zahanbenie, osamelosť, opustenosť. Pred mojím duchovným zrakom sa objavili všetky svätostánky, v ktorých behom vekov budem postrádať útulok lásky i tie ľadovo studené srdcia, tvrdé a bezcitné, ako tie kamene v podlahe môjho väzenia pod mojím zamdleným a zraneným telom.

Ako často budem čakať na niektorú dušu, než ma príde navštíviť v najsvätejšej Sviatosti a prijať do svojho srdca... koľké noci strávim v túžbe po jej príchode... ale ona kvôli obchodu, alebo z nedbanlivosti alebo zo starostlivosti o svoje zdravie, nepríde!

Budem hladovať po dušiach, po ich vernosti, po ich veľkomyseľnosti... Budú môj veľký hlad utišovať malými víťazstvami nad sebou, alebo ľahkým umŕtvovaním? Budú ma tešiť v mojom veľkom zármutku svojou nežnosťou a súcitom?... Alebo v niektorých ťažších chvíľach znesú bolesť, zabudnutie, posmech, odpor, zármutok duševný alebo rodinný... prídu ku mne a povedia: „*Toto Ti obetujem, aby som Ťa potešila v tvojom zármutku, alebo aby som bola tvojou spoločníčkou v tvojej opustenosti?*“ Ó, keby sa tak so mnou spojili a s pokojom by prijímali všetky ťažkosti, ako veľa sily by získali a potešili by aj moje Srdce.

Akú hanbu som cítil vo väzení, keď vojaci, ktorí ma obklopili, vyslovovali nemravné slová... a moje utrpenie sa zväčšilo pri pomyslení, že podobné slová neskôr vyjdú aj z perí tých, ktorých milujem.

Dopady faciek a úderov pästí z nečistých rúk vojakov mi pripomínali tých, ktorí ma budú prijímať do svojich sŕdc znečistených neolútovaným hriechom a budú ma zasypávať opätovnými ranami dobrovoľných hriechov.

Vo väzení do mňa strkali. Nechali ma zviazaného bezmocne padať na zem. V mysli sa mi predstavili mnohí, ktorí budú dávať prednosť okamžitému ukojeniu nejakej žiadostivosti pred mnou. Zaťažia ma reťazami svojho nevd'aku, budú ma odstrkovať, alebo ma nechajú padať tým, že ma opustia.

Ukončime, Jožka. Nechaj ma dnes pobývať vo väzení tvojej duše. Zachovaj ju v hlbokom mlčaní a tichu, aby si mohla počuť moje slová a splniť prania, ktoré ti zverím.

Povolanie k nasledovaniu Božského väzňa

Píšme pre moje duše.

Počúvaj, Jožka, po čom ešte vrúcnejšie túžilo moje Srdce pri strávení veľkej časti noci vo vlhkom, tmavom a špinavom väzení, kde som bol potupovaný a týraný vojakmi, urážaný a vysmievaný služobníkmi, ktorí prichádzajú zo zvedavosti, ako to so mnou dopadne... keď moje telo bolo už vyčerpané toľkým trýznením. Pomyslenie na mnohé duše, ktoré pôjdu v mojich šľapajach a budú ma nasledovať, ma naplňalo veľkou láskou a vzbudzovalo vo mne túžbu trpieť ešte viac.

Videl som ich, ako ma verne nasledujú a učia sa od môjho Srdca nielen prijímať utrpenia a opovrhnutia s trpezlivosťou a pokojom, ale aj milovať tých, ktorí ich prenasledujú.

Podobní mne, povznesú sa až tak vysoko v láske, že sa obetujú za svojich mučiteľov.

Videl som ich, ako posilnení milosťami načúvajú Božskému volaniu, stávajú sa rehoľníkmi a rehoľníčkami, uzatvárajú sa do samoty, zväzujú sa putami lásky. Vzdávajú sa všetkého, statočne znášajú odpor prirodzenosti, ochotne prijímajú krivé posudzovanie, pohrdanie, ohováranie, odsudzovanie ich spôsobu života, ako by bol bláznovstvom... a pri tom všetkom udržiavajú svoje srdce v úzkom spojení so svojím Bohom a Pánom.

Pri tých urážkach a potupnom týraní ma tento pohľad roznieť ešte vrúcnejšou túžbou naplniť vo všetkom Božskú vôľu. Potom som sa sám, vo veľkých bolestiach a v úzkom spojení s vôľou môjho Otca, obetoval na zadosťučinenie Jeho urazenej velebnosti.

Vy, rehoľné duše, ktoré žijete vo väzení zvolenom z lásky, často považované svetom za neužitočné, ba aj nebezpečné, nebojte sa. Vo svojej odlúčenosti a vo chvíli útlaku nechajte svet pokrikovať proti vám. Ešte užšie spojte svoje srdcia s Bohom, jediným predmetom vašej lásky a robte všetko, čo je vám umožnené ako náhradu a na uzmiernenie hriechov i urážok človečenstva.

Pilát

Ľudské ohľady

Ďalší deň, hneď na úsvite, dal Kaifáš rozkaz, aby som bol odvedený k Pilátovi, ktorý ma mal odsúdiť na smrť.

Pilát vyšetroval a vypytoval sa ma v nádeji, že zistí pravú príčinu môjho odsúdenia. Ale nič nenašiel. Jeho svedomie mu hovorilo, akej veľkej nespravodlivosti by sa dopustil... Aby sa vyhol zodpovednosti, poslal ma k Herodesovi.

Pilátova duša je taká, akú ju majú tí, ktorí sú zmietaní medzi volaním milosti a lákaním svojich vášní. Slepoko povoľujú ľudským ohľadom a nemiernej seba láske. Ak sa ocitnú v pokušení alebo v nebezpečnej príležitosti k hriechu, zatvárajú oči a hľadajú dôvody. Pomaly presvedčia sami seba, že im to neuškodí, že to nie je nebezpečné... sú dosť múdri, aby mohli rozhodovať a nepotrebuju žiadne rady... boja sa možného výsmechu sveta... nemajú

energiu k seba premáhaniu, pretože nepoužívajú milosti. Padajú z jednej príležitosti k hriechu do druhej, až ma ako Pilát pošlú k Herodesovi.

Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta

Na všetky Pilátove otázky som vôbec neodpovedal, ale keď povedal: „*Ty si židovský Kráľ?*“ som vážne a plný zodpovednosti povedal: „*Ty hovoríš; som Kráľ, ale moje Kráľovstvo nie je z tohto sveta.*“

Ak sa duši naskytne príležitosť k premáhaniu ľudských ohľadov alebo k mužnému prijatiu pokory alebo utrpenia (i keby sa tomu mohla ľahko vyhnúť), má odpovedať: „*Moje Kráľovstvo nie je z tohto sveta,*“ preto nehľadám ľudské priazne. Idem do svojej pravej otčiny, kde ma čaká pokoj a radosť. Teraz budem verne plniť svoje povinnosti a nebudem sa pozeráť, ako ma súdi svet. Necúvnem, aj keby som musela znášať pokoru a bolesti. Chcem načúvať hlas milosti a nie prirodzenosti. Ak nestačím svojimi silami, požiadam o radu, lebo viem, ako seba láska a vášeň zaslepujú a zvädzajú na cestu k hriechu.“

Pred Herodesom

Mlčanie a túžba Ježišovho Srdca

Pilát premožený ľudskými ohľadmi a z obavy, aby nemusel niesť zodpovednosť, rozkázal, aby ma zaviedli k Herodesovi, zvrhlému človeku, ktorý hľadal iba ukojenie svojich nezriadených žiadostí. Herodes sa zaradoval, keď ma zbadal pred svojou súdnou stolicou. Očakával, že sa pobaví na mojich slovách alebo zázrakoch...

Uvažujte, milé duše o tom odpore, ktorý som pociťoval, keď som bol postavený tvárou v tvár takému zvrhlíkovi, ktorého otázky, posunky a pohyby ma naplňali hanbou.

Ó, panenské a čisté duše poďte bližšie ku mne a chráňte ma...

Počúvajte falošných svedkov, pozerajte na tú neukojiteľnú túžbu ľudí dychtiacich po škandáloch, pred ktorými som terčom posmechu. Herodes očakával odo mňa odpoveď na jeho výsmešné otázky. Myslel si, že sa budem ospravedlňovať a hájiť. Ale ja som neotvoril ústa. Zachoval som pred ním najhlbšiu mlčanlivosť. Moje mlčanie svedčilo o mojej zvrchovanej dôstojnosti, ktorá pre necudné poznámky, ktoré ten zvrhlý človek činil, ho neuznala za hodného nejakej výmeny slov s Nekonečne čistým.

Počas tohto vypytovania bolo moje Srdce úzko spojené s mojím Nebeským Otcom. Vrucne som túžil vyliať svoju krv do poslednej kvapky za duše, ktoré tak veľmi milujem. Bol som celý roznetený láskou pri pomyslení na tie duše, ktoré mali nasledovať môj príklad a moju veľkomyseľnosť. Nielen som sa radoval počas výsluchu, ale som bol aj pobádaný vo svojom vnútri, aby som urýchlil ten okamih môjho utrpenia na kríži.

Keď som pretrpel všetku potupu v úplnej mlčanlivosti, ponechal som ich, aby so mnou konali ako s bláznom. Potom, oblečený do bieleho posmešného rúcha, som bol vedený posmievajúcim sa zástupom nazad k Pilátovi.

Návrat ku Pilátovi

Nebezpečenstvo v povoľovaní ľudskej prirodzenosti

Pozorujte Piláta! Pozrite, ako sa strachuje, aký je zmätený. Je so svojím rozumom v koncoch. Na utíšenie zúrivosti ľudu domáhajúceho sa mojej smrti dáva rozkaz, aby som bol zbičovaný.

Taká je duša, ktorá nemá dosť mužnosti a odvahy, aby energicky zamietla požiadavky sveta, svojej prirodzenosti a svojich vášní. Nepočúva svoje svedomie a neodvrhne pukušenie, o ktorom vie, že nepochádza od dobrého ducha, ale povoľuje domnienke alebo predstave, či malému ukojeniu svojej žiadosti.... Keď sa premôže v jednom bode, povolí v druhom, ktorý vyžaduje väčšie vypätie síl. Umŕtvi sa v jednej veci. Váha v iných, ktoré by jej zaistili väčšiu vernosť k milosti alebo k pravidlám, ale pripravili by ju o nejakú malú rozkoš. Povoľuje na pol tomu, čo si žiada prirodzenosť, a tak utišuje svoje svedomie. Napríklad, ide o vyzradenie nejakej chyby, či skutočnej alebo domnej, ktorú taká duša na niekom našla. Nie je to ani bratská ani sesterská láska, ani horlivosť o všeobecné dobro, čo ju k tomu pobáda, ale skrytá závisť a jej vášeň je tou pravou pohnútkou. Milosť a jej svedomie ju znepokojuje, ako nejaký duch ju varuje pred nespravodlivosťou, ktorej sa tá duša chce dopustiť. Možno bude vo vnútri chvíľu bojovať, ale neusmrtená vášeň ju skoro olúpi o svetlo aj mužnú potrebu k zamietnutiu takého diabolského zámeru. Potom vymýšľa, ako by časť toho čo vie, utajila, ale nie všetko. Utešuje sa myšlienkou, že dobre robí, keď také veci majú prísť na známosť... obmedzím sa iba na pokyn, len to tak čiastočne napoviem... atď.

Ako Pilát ma vydávaš na bičovanie! Nemysli si, že ukojíš svoju vášeň... Dnes toľko, zajtra viac... keď si natoľko podľahla malému podnecovaniu, ako sa zachováš, keď príde silné pokušenie?

Bičovanie Pána Ježiša

Jeho túžba po súcite

Pozorujte, moje milované duše, ako ma vedú, ako tichého baránka, k hroznému a potupnému trestu bičovania. Katani šľahajú moje telo, rana za ranou dopadá. Celý som pokrytý modrinami a zlomený únavou... Bičmi a uzlovými obuškami ma bili s takou silou, že bolesť prenikala až do kostí. Celý som sa triasol od bolesti. Som dotrhaný nespočetnými ranami. Kusy môjho Božského tela sú vytrhané, krv prúdi z celého tela. Som strašne znetvorený, ani sa nepodobám na človeka.

Môžete ma pozorovať v tomto mori bolestí bez súcitu? Neočakával som súcit od mojich katov, ale od vás, vyvolené duše, ho očakávam!

Pozrite na moje rany! Kto z lásky k vám trpel tak ako ja?

Ježiš trním korunovaný

Cesta Božej vôle

Nakoniec, vyčerpaní námahou, títo bezcitní a krutí kati prestali. Uplietli z trnia korunu a násilne mi ju vtlačili do hlavy. Jeden po druhom pristupovali a posmešne hovorili: „*Bud' pozdravený, Kráľ!*“ Niektorí ma potupovali, iní ma kruto bili po hlave a všetci rozmnožovali moje nevýslovné bolesti, pre ktoré som sa už celý chvel.

Ó, vy duše, ktoré ma milujete, pozorujte ma odsúdeného na smrť, vydaného urážkam a davu, zbičovaného pri stĺpe. Akoby to všetko nestačilo k najväčšej pokore, ešte ma korunovali trním, priodeli šarlátovou handrou a posmešne ma pozdravovali ako smiešneho kráľa... a zaobchádzali so mnou ako s bláznom... **Ja, Boží Syn, ktorý držím celý vesmír na dlani svojej ruky, chcel som byť v očiach ľudí ako najposednejší a najopovrhovanejší zo všetkých.** Bol som ďaleko od toho, aby som utekal pred pokorovaním. Znášal som ho ochotne, aby som zadostučinil za pýchu ľudí a pohol duše k nasledovaniu v mojich šľapajach.

Týmto bolestivým korunovaním som zadosťučinil za pýchu tých, ktorí nechcú zniesť nič, čo by ich ponížilo v očiach sveta.

Dovolil som, aby moje ramená boli priodeté posmešným plášťom, aby som bol vysmievaný ako blázon; aby mnohé duše neopovrhovali nasledovaním mňa v tom, čo svet pokladá za biedne a pokorujúce a čo by sa im mohlo zdať, že je pod ich dôstojnosť.

Žiadna cesta, ktorá bola dopredu stanovená Božou vôľou, nie je opovrhujúca alebo pokorujúca. Vy, ktorí sa vo svojom vnútri cítite ťahaní na túto cestu... neodporujte, nepokúšajte sa pyšne dokázať, že plníte Božiu vôľu, ak v skutočnosti konáte svoju vlastnú. Nenájdete pokoj a radosť v postavení, ktoré je v očiach sveta viac alebo menej skvelé, ale len v plnení Božej vôle a v úplnom podrobení sa všetkému, čo od vás žiada Boh.

Vo svete sú mnohé duše, ktoré sú náchylné zaisťovať si budúcnosť na svete. Napríklad, niektorá sa cíti byť priťahovaná náklonnosťou k niekomu. Nachádza v ňom dobré vlastnosti, česť, vieru, zbožnosť, svedomitosť v obchodných záležitostiach, zmysel pre plnenie si rodinných povinností, vôbec všetko, čo si praje vidieť na tom, koho miluje... Náhle jej myseľ posadne pýcha. Napadne ju, že týmto priateľstvom možno budú ukojené túžby jej srdca, nie však márna túžba vynikať pred svetom. Táto duša sa odvráti a hľadá to, čo by jej zjednalo väčšiu pozornosť u ľudí. Chce sa ukazovať, že je bohatšia a z lepšej triedy ľudí. Ako sa zaslepuje... Nie, určite nenájdeš šťastie, ktoré hľadáš, na tomto svete. Dal by Boh napriek tomu, že sa vydávaš do tak vážneho nebezpečenstva, aby si ho našla na onom.

Čo mám povedať o tých, ktorých volám k životu dokonalosti a lásky, a ktorí sa robia hluchými k môjmu volaniu? Akému klamstvu sa vystavujú tie duše, ktoré sa domnievajú, že sú ochotné plniť moju vôľu, nasledovať ma a uspokojiť sa so mnou... a predsa mi vrážajú hlboko do hlavy trne mojej trňovej koruny...

Sú duše, ktoré si žiadam privlastniť, poznám ich zblízka, milujem ich nekonečnou nežnosťou a ťahám ich tam, kde Božia Prozreteľnosť pripravila pre ne najistejšiu cestu k svätosti. Tam som ustanovil, odkryť im svoje Srdce, tam mi oni darujú najviac lásky... i najviac duší...

Ale aký odpor, aké sklamanie! Mnohé z nich, zaslepené pýchou alebo túžbou ukojiť svoju prirodzenosť alebo márnú túžbu, s myslou plnou márných myšlienok, končia odvrátením sa od cesty, ktorú im naznačila Láska.

Ó, duše, zvlášť vyvolené mojím Srdcom, myslíte, že nasledovaním svojich náklonností mi vzdávate česť, akú od vás očakávam?... Myslíte, že plníte moju vôľu, keď odopierate volanie Milosti, alebo z pýchy ma odmietate nasledovať po ceste Lásky?

Ó, Jožka, ako veľa ľudí je zaslepených pýchou! Dnes budeš konať moje úkony pokory a podriaďovaniu sa Božej vôli, aby si získala pre mnohé duše milosť k nasledovaniu tej cesty, ktorú som pre ne s veľkou láskou pripravil.

Barabášovi daná prednosť pred Ježišom

Výzva k vyvoleným dušiam, aby predovšetkým volili Božiu vôľu

Vynasnažíme sa teraz, aby duše porozumeli, ako sa nechávajú zviest' pýchou.

S trňovou korunou na hlave, priodetého šarlátovým plášťom, s potupovaním a posmechom, ma priviedli vojaci späť k Pilátovi... Tento, keďže nenašiel na mne žiadnej viny, ktorá by bola hodná smrti, opäť sa ma vypytoval, prečo som neodpovedal, vediac, že má moc alebo ma ukrižovať alebo prepustiť.

Prerušil som mlčanie a povedal som mu: „*Nemal by si žiadnej moci nado mnou, keby ti nebola daná zhora, ale je nutné, aby sa naplnili písma.*“ Poznove som mlčal, odovzdajúc sa úplne Bohu.

Medzitým Pilát znepokojený odkazom od manželky, trápený výčitkami svedomia, a bojac sa, že by ľud mohol povstať proti nemu, keby ma odmietol odsúdiť na smrť, hľadal zámienku, ako by ma prepustil. Predstavil ma ľudu v tom zbedačenom stave, do akého ma priviedli. Navrhol ma prepustiť a namiesto mňa odsúdiť lotra Barabáša. Ale ľud kričal jedovato sťaby jedným hlasom: „*Nech on zomrie!... On musí zomrieť, Barabáša prepustiť!*“

Ó, vy všetci, ktorí ma milujete, uvážte, ako som bol prirovnaný k lotrovi... ba hodnotený menej ako ten zločinec, jeden z najhorších ľudí. Počúvajte ich zúrivé výkriky proti mne a s akým revom žiadajú moju smrť.

Ďaleko od toho, aby som sa snažil uniknúť tomuto zhanobeniu, prijal som ho z lásky k dušiam, z lásky k vám... s túžbou ukázať vám svoju lásku, ktorá ma viedla nielen k smrti, ale aj k znášaniu pohrdania, potupy a nenávisti od tých istých ľudí, za ktorých som mal preliať všetku svoju krv.

Zaobchádzali so mnou, ako s narušovateľom pokoja, ako s pomäteným, ako s bláznom. Znášal som to všetko s najväčšou tichosťou a pokorou.

Myslíte, že vo svojej ľudskej prirodzenosti som necítil odpor a zármutok?... Chcel som poznať z vlastnej skúsenosti všetko, čo vy budete znášať pre mňa, aby ste mohli čerpať silu z môjho príkladu vo všetkých okolnostiach vášho života. Skrátka som sa neoslobodil, aj keď som to mohol ľahko urobiť. Všetko som prijal s láskou, aby ste tým posilnení mohli pochopiť, ako máte zniesť každý odpor a splniť tak Božiu vôľu... uzmierniť Jeho velebnosť... zadosťučiniť za hriechy sveta a získať spasenie pre mnohé duše.

Tu ešte raz oslovujem duše, ku ktorým som včera hovoril. Vy, ktoré ste povolané k dokonalému životu, a ktoré sa zjednávate s milosťou, odpovedáte: „*Ako môžem žiť v stálej skrytosti?... Nie som zvyknutá na taký spôsob života... takú nízku prácu... moja rodina a priatelia ma budú považovať za smiešnu... mám nadanie a môžem byť užitočnejšia niekde inde, atď.*“

Odpovedám ti: „*Keď som sa mal narodiť z chudobnej Panny, alebo ako to videl svet: z chudobných a skromných rodičov ďaleko od domova, v chlieve, v najdrsnejšej ročnej sezóne a za najstudenšej noci... váhal som? Odmietol som?*“

Tridsať rokov som vykonával ťažkú prácu v skromnej dielni, znášajúc pohrdanie a ľahostajnosť tých, pre ktorých môj otec, svätý Jozef, pracoval... ani som sa neštítal pomáhať mojej Matke pokornou skrytou prácou v jej chudobnej domácnosti. Nemal som vari viac vedomostí, ako bolo treba k skromnému tesárskemu remeslu, keď som vo veku dvanásť rokov učil učiteľov v chráme? Ale bola to vôľa môjho Otca a takýmto spôsobom som Ho oslavoval...

Na začiatku môjho verejného života som sa mohol predstaviť ako Mesiáš a Boží Syn, a takto na seba upútať pozornosť a získať úctu ľudí pre svoje učenie. Neurobil som to, pretože mojou jedinou túžbou bolo vo všetkom konať vôľu môjho Otca.

Keď udrela hodina môjho umučenia, pozri, ako pri celej tej krutosti jedných, pri tupení druhými, pri opustenosti od mojich vlastných, pri nevďaku zástupu... pri nevýslovnom mučení môjho tela a pri vnútornom odpore mojej prirodzenosti, objímal som vždy s väčšou láskou najsvätejšiu vôľu môjho nebeského Otca.

Ak sa veľkomyselne poddáš Božej vôli napriek tvojmu vnútornému odporu, navzdory odporu tvojej rodiny, naprotiveň úsudku sveta... odovzdáš sa veľkomyselne Božej vôli, potom dosiahneš úzke spojenie s Bohom a budeš zakúšať nevýslovné sladkosti.

Čo som povedal dušiam, ktoré zakúšajú veľký odpor k pokornému a skrytému životu, opakujem tým, ktoré sú naopak povolané, aby sa zamestnávali prácou vo svete, ale ich túžba sa zatiaľ nesie k životu osamelému a skrytému.

Ó, vyvolené duše, vaše šťastie a dokonalosť nespočíva v tom, aby ste išli za tým, čo vás láka, ani v tom, či ste svetu známi alebo neznámi, ani v užívaní alebo skrývaní vašich schopností, ani v tom, či vás hodnotia vysoko alebo nízko... či máte dobré zdravie, alebo nie... ale jedine v prijímaní Božej vôle s láskou a v dokonalom súlade s tým, čo Boh od vás požaduje pre Jeho slávu a vaše posvätenie.

Dosť pre dnešok, Jožka, budeme pokračovať zajtra. Miluj a naplňaj moju vôľu s radostnou ochotou, lebo to bude znamenať tvoju cestu lásky vo všetkom.

Ježiš odsúdený na smrť

Rozjímaj okamih, aké mučenie vytrpelo moje nanajvýš citlivé a milujúce Srdce, keď som videl, ako bola daná prednosť Barabášovi a mnou tak opovrhli. Až do živého ma raniť krik zástupu žiadajúceho moju smrť.

Pripomenul som si nežné láskanie mojej Matky, keď ma vinula k svojmu srdcu... námahy môjho pestúna a jeho starostlivosť, s ktorou sa o mňa staral po celý život...

Pohliadol som v duchu na všetky tie dobrodenia, ktoré som tak štedro udeľoval tomu nevd'ačnému ľudu... ako som navracal zrak slepým, zdravie chorým, uzdravoval krivajúcich, sýtil zástupy na púšti, ba aj kriesil mŕtvych... a pozri sa teraz, do akého zbedačeného stavu som privedený... hádam nenávidený viac ako bol kedy ktorý človek... odsúdený na smrť ako zlopestný lotor... celé množstvo ľudí sa domáhalo mojej smrti... Pilát teraz vyniesol svoj rozsudok.

Ó, vy všetci, ktorí ma milujete, pozorujte a vid'te bolesť môjho Srdca.

Judášovo zúfalstvo

Túžba Božského milosrdenstva

Po zrade v Olivovej záhrade Judáš ušiel. Sem a tam sa potuloval ako obeť výčitiek svedomia, ktoré ho obviňovalo z ohavnej svätokrádeže. Ako počul, že som odsúdený na smrť, v zúfalstve sa obesil.

Kto môže zmerať hlboký zármutok môjho Srdca, ktorý som cítil, vidiac túto dušu, ktorú som tak dlho vyučoval s láskou, a ktorá prijala moje učenie i často počúvala z mojich perí slová odpustenia tých najohavnejších zločinov, ako sa teraz vrhá do pekelného ohňa?

Ó, Judáš, prečo sa nevrhneš k mojim nohám, aby som aj tebe odpustil? Keď sa bojíš prísť ku mne, pretože som obklopený zástupom, aspoň na mňa pozri... moje oči sa stretnú s tvojimi. Aj teraz sa k tebe obracajú s láskou.

Ó, vy všetci, ktorí ste na klzkej ceste hriechu, ktorí pre hriech dlhšiu alebo kratšiu dobu žijete ako utečenci a blúdiaci... keď viny, ktorých ste sa dopustili, zatvrdili a zaslepili vaše srdce... keď ste pre ukojenie jednej alebo druhej vášne zišli na zlé cesty... ó, potom, keď sa pominuli pohnútky, alebo spoluvinníci na vás zabudli a vy spoznáte stav svojej duše, ó nepoddávajte sa zúfalstvu! Pokiaľ je v človeku dych života, potiaľ sa môže utiekať k Božiemu milosrdenstvu a prosieť o odpustenie.

Ak ste mladí a váš pohoršujúci život vás znížil v očiach sveta, nebojte sa... Aj keď je príčina, aby s vami zaobchádzali ako s kriminálnikmi a boli by ste na posmech a ako vyvrheli... váš Boh si nepraje vidieť vás upadnúť do pekelného ohňa... Naopak, On vrúčne túži po tom, aby ste prišli k Nemu, aby vám mohol odpustiť. Ak sa neodvažujete s Ním hovoriť, aspoň k Nemu vzhliadnite a nech Ho dosiahnu vzdychy vášho srdca. Ihneď uvidíte Jeho láskavú, otcovskú ruku zdvihnutú, aby vás viedla k žriedlu odpustenia a života.

Keby sa stalo, že väčšinu svojho života strávite v bezbožnosti a ľahostajnosti a snád' náhly príchod vašej hodinky smrti naplní vás zúfalstvom... ó, nedajte sa zviest'. Ešte je tu čas na odpustenie. I keby vám ostávala iba jedna sekunda života, v tú jednu sekundu si môžete naspäť vykúpiť večný život.

Ak by celý váš život bol strávený v nevedomosti a blude... keby ste boli príčinou veľkého zla a skazenosti iných ľudí, ba celej veľkej spoločnosti alebo náboženstva, ale potom nejakou zhodou okolností by ste prišli k poznaniu, že ste sa klamali... nepripustíte, aby vás zdrvila ľarcha hriechov a zla, ktoré ste zavinili. S dušou preniknutou hlbokou ľútosťou vrhnite sa do priepasti Milosrdenstva a náhlite sa k Tomu, ktorý čaká na váš návrat, len aby vám odpustil.

Rovnako je to aj s dušou, ktorá od malička plnila môj zákon a moje prikázania. Potom prešla do vlažnosti a na neduchovnú pohodlnú životnú cestu. Povedal by som, zabudla na seba a svoje vyššie snaženie. Boh od nej žiadal väčšiu snahu, ale ona zaslepená zvykovými chybami klesala stále do väčšej vlažnosti, až do skutočného hriechu, lebo jej hluché a ospalé svedomie už ani necíti výčitky, ani nepočuje Boží hlas. Možno sa tá duša prebudí a s hrôzou spozná, že jej život bol zanedbaný, prázdny a neužitočný pre jej spasenie... Stratila nespočetné milosti. Diabol, ktorý by ju nerád stratil, snaží sa čo najviac využiť jej sklúčenosť a uvrhne ju do ochabnutosti, smútku a skleslosti... a nakoniec až do strachu a zúfalstva.

Ó, moja milovaná duša, nedbaj na tohto krutého nepriateľa, ... ale ako ti je len možné, čo najskôr, utiekaj sa ku mne a naplnená najhlbšou ľútosťou pros vrúcne moje Milosrdenstvo. Neboj sa nič, ja ti odpustím. Začni znovu svoj horlivý život a dostaneš naspäť svoje stratené zásluhy. Moja milosť ťa nikdy neopustí.

Jožka, ostaň skrytá v priepasti mojej lásky a modli sa, aby duše mohli byť naplnené tým samým zmýšľaním.

Križová cesta

Pokračujme, Jožka. Nasleduj ma, zohnutého pod ľarchou kríža, na Kalváriu.

Zatiaľ, čo strata Judášovej duše naplnila moju dušu zármutkom, bezcitní kati položili tvrdý, ľažký kríž na moje dobité ramená. Na tom kríži som mal dokončiť tajomstvo vykúpenia.

Nebeskí anjeli, pozrite na Boha, pred ktorým pri klaňaní padáte na tváre... Uzrite Stvoriteľa všetkých divov sveta, idúceho na Kalváriu a nesúceho ten svätý a požehnaný kríž, na ktorom má zomrieť.

Ó, duše, ktoré ma túžite nasledovať, pozorujte ma, ako som sa namáhavo vliekol napred, s telom zlomeným mukami, topiac sa v pote a krvi.

Trpel som veľmi, ale nebolo nikoho, kto by ma poľutoval. Nasledoval ma zástup. Nemilosrdní vojaci ma obkolesovali ako zúrivi vlci. Žiadny však nemal so mnou zľutovanie. Už som bol veľmi vyčerpaný a kríž bol taký ľažký, až som na ceste klesol... Pozri, ako surovo ma tí neľudskí vojaci zdvíhajú znova na nohy... jeden ma chytil za ruku, druhý za šaty, ktoré som mal prischnuté na rany... tretí ma schytil pod krk... a ešte iný za vlasy. Niektorí ma s pästou zasypávali ranami, iní ma brutálne kopali ležiaceho na zemi. Kríž celou svojou váhou padol na mňa a tlačil ma k zemi. Prach na ceste, do ktorého som padol tvárou, oslepil moje oči. Zmiesil sa s mojou krvou a pokryl moju zranenú a rozbitú tvár. Bol som najbiednejší a najopovrhutejší zo všetkých tvorov.

Stretnutie Pána Ježiša so svojou Matkou

Pod' so mnou kúsok ďalej... Tam uvidíš moju blahoslavenú Matku. Jej srdce je preniknuté žiaľom. Z dvoch príčin prichádza, aby ma stretla: aby pohľadom na mňa, svojho Boha, nabrala sily k znášaniu bolestí a mne, svojmu Synovi, dodala zmužilosť, aby som ďalej konal a dokonal dielo vykúpenia, v ktorom mi pomáhala, vidiac jej statočnosť.

Uvažuj o mučeníctve týchto dvoch Srdc. Koho miluje táto Matka viac ako svojho Syna?... Nebola mi vôbec schopná pomôcť. Vie, že len rozmnoží moje muky, keď uzriem jej bolesť.

Koho milujem viac ako svoju Matku? Nemôžem jej poskytnúť žiadnu útechu a viem, že strašný stav, v ktorom ma vidí, preniká jej Srdce tou istou bolesťou, akou trpím ja. Ja trpím smrteľné muky na svojom tele a ona ich trpí vo svojom Srdci.

Pozri, jej zrak je upretý na mňa a môj zatemnený a krvou oslepený sa upiera na ňu. Neprehovoríme ani slova, ale čo všetko si navzájom povedali naše Srdcia pri tom jedinom srdcervúcom pohľade...

Áno, moja Matka bola pomocou Božského zjavenia v duchu prítomná pri všetkých mukách môjho horkého umučenia. Niektorí z učeníkov zo strachu pred Židmi ma len zd'aleka nasledovali. Snažili sa dozvedieť, ako udalosti pokračujú, aby jej to mohli oznámiť. Len čo sa moja Matka dozvedela, že som bol odsúdený na smrť, ihneď sa vydala na cestu, aby ma stretla. Už ma neopustila, pokiaľ som nebol uložený do hrobu.

Šimon Cyrenejský

Ako máme pomáhať Ježišovi niesť kríž

Medzitým sprievod pokračoval cestou na Kalváriu...

Z obavy, aby som nezomrel pred ukrižovaním, tí zlí ľudia zo zlomyseľnosti a nenávisti, nie zo súcitu, sa obzerali po niekom, kto by mi pomohol niesť kríž. Ponúknuc na ten účel malú odmenu, schytili muža z toho okolia, menom Šimona...

Pozoruj ma v duchu na ceste na Kalváriu, pod ťažkým krížom. Všimni si aj Šimona, nesúceho za mnou kríž a uvažuj o dvoch veciach.

Bol to človek dobrej vôle, ale ziskuchtivý. Kríž mi pomáhal niesť za plat. Ako začínal byť unavený, ponechával ma viac a viac ťarche kríža, preto som ešte dvakrát klesol.

Po druhé, tento muž mi pomáhal niesť iba časť kríža, nie celý.

Sú mnohé duše, ktoré ma nasledujú, ktoré sa podujmú pomáhať mi niesť kríž, ale sú znepokojované starosťami o svoj odpočinok a pohodlie... Iné sa vyberú za mnou, a preto sa chytajú dokonalého života, ale nevzdávajú sa ziskuchtivosti, ktorá v mnohých prípadoch ostáva ich hlavnou starosťou. Sú v rozpakoch a môj príliš tlačiaci kríž nechajú padnúť.

Snažia sa uniknúť utrpeniu. Počítajú, koľko odriekania to bude stáť. Ako len môžu, vyhýbajú sa pokore a unavujúcej práci. Obzerajú sa späť, ľutujúc to, čo opustili. Snažia sa získať nejaké potešenie. Slovom, tieto duše sú sebecké, nasledujú ma viac kvôli sebe, ako kvôli mne.

Prijímajú iba tie ťažkosti, ktorým sa nemôžu vyhnúť, prípadne to, čo je ich prísnu povinnosťou... a tak nesú iba malú časť môjho kríža a to takým spôsobom, že si s ťažkosťami získajú len toľko zásluh, koľko bezpodmienečne potrebujú na spásu. Po smrti uvidia, ako ďaleko ostali vzadu.

Na druhej strane je zas mnoho duší, ktoré poháňa nádej na spasenie, ba viac ich pobáda láska. Tie sú pevné v svojom predsavzatí, nasledovať ma na krížovej ceste. Dychtivo sa chytajú života v dokonalosti a venujú sa mojej službe. Chcú niesť celý kríž, nielen časť kríža. Jedinou ich túžbou je uľahčiť mi a potešiť ma. Oddávajú sa úplne mojej vôli, prosia o ňu a vyhľadávajú všetko, čím by ma potešili. Nemyslia na odmenu, ani na zásluhu. Nehľadia na únavu a utrpenie, ktoré zakúšajú. Ich jediným cieľom je, aby mi dosvedčovali lásku a tešili moje Srdce.

Ak na nich doľahne kríž v podobe choroby, alebo ak je skrytý v nejakom zamestnaní, ktoré im nie je po vôli, alebo je málo vhodné ich schopnostiam... ak je spôsobený zábudlivosťou alebo odporom tých, ktorí sú okolo nich, uznávajú ho a prijímajú ho s úplnou poddanosťou, akej len je ich vôľa schopná.

Niekedy sa stane, že pobádané väčšou láskou a horlivosťou pre duše, urobili niečo, čo sa im za daných okolností zdalo najlepším. Veci sa ale otočili celkom inak, ako očakávali. Malo to za následok celý rad pokorovaní a skúšok. Tieto duše poháňané iba láskou, prijímajú radostne tieto neočakávané následky svojich činov, pretože v nich vidia môj kríž. Majú ho v úcte, obetujú ho Bohu a používajú ho na rozmnoženie mojej cti a slávy.

Tieto duše skutočne prijímajú kríž a nasledujú ma. Ich záujmom a ziskom je jedine láska. Oslavujú úprimne moje Srdce a poskytujú mu odpočinok.

Buďte uistení, že vaše utrpenie a sebazapieranie nie je márne, ak neskoro prináša ovocie, alebo ho vôbec neprináša. Jedného dňa budete z neho zberať hojnú úrodu snopov a veľkú odmenu.

Keď duša skutočne miluje, nikdy nemeria, ako veľa robí, ani neváži, koľko trpí. Nikdy neočakáva odmenu a hľadá vždy iba to, čo by bolo na väčšiu česť a Božiu slávu. Nikdy nepovie „dost“ na prácu a únavu... jej cieľ a úmysel je čistý, nikdy sa nevyhovára a neprotestuje. Všetko robí z lásky. Jej námahy a utrpenia vždy oslavujú Boha. Netrápi sa, ani nestráca pokojnú myseľ, ak sa stretne s odporom, prenasledovaním alebo pokorovaním, lebo jej pohnútkou je láska a tiež výsledok odovzdá do rúk Lásky.

Tieto duše nie sú ziskuchtivé, chcú ma iba tešiť. Túžia mi iba poskytovať úľavu a oslavovať ma. Z tejto príčiny prijímajú na svoje ramená celý môj kríž a nesú celú jeho ťarchu.

Ukrižovanie

Prišli sme až ku Kalvárii. Rozčúlenie zástupu vzrastá. Dopredu som sa vliekol len s najväčšími ťažkosťami a tam, úplne vyčerpaný námahou, som klesol po tretí raz.

Svojím prvým pádom som získal milosť obrátenia pre hriešnikov, ktorí sú zakorenených v zle... Druhým pádom som získal povzbudenie tým slabým dušiam, ktoré sú zaslepené zármutkom a úzkosťou, aby mohli vstať a znovu kráčať po ceste cnosti. Môj tretí pád bude napomáhať dušiam k pokániu v hodine smrti.

Teraz sme vystúpili na vrchol. Pozri, s akou dotieravosťou ma tí zatvrdnutí hriešnici obstúpili. Niektorí pochytili kríž a položili ho na zem... iní zo mňa stfhalí šaty, čím znovu otvárajú moje rany... moja krv znova tečie...

Rozjímajte, milé duše, o mojom zahanbení, aké som cítil, vidiac sa takto vystavený pohľadu zberby... aká to bola úzkosť a zmätok pre moju dušu. Tí ukrutní muži ma olúpili o tuniku, ktorú moja Matka utkala s takou láskou. Obliekla ma do nej ako nemluvňa a ona rástla s mojou postavou. Hrali o ňu lós, čia má byť. Predstav si zármutok mojej Matky, keď to všetko videla... ako túžila dostať tú tuniku, teraz presiaknutú mojou krvou.

Už prišla tá hrozná hodina! Katí ma položili na kríž. Uchopili a násilne rozťáhli moje ruky, aby mohli dosiahnuť pripravené diery v kríži. Každý pohyb spôsobí, že moja trním korunovaná hlava naráža silnejšie na kríž... trne sa do nej hlbšie a hlbšie zabodávajú. Počúvaj, pribíjajú moju ľavú ruku. Aj nebesia sa trasú. Pri tom divadle anjeli padajú na svoje tváre...

Čo sa týka mňa, zachovávam najhlbšie mlčanie. Žiadny nárek neunikol z mojich perí.

Po pribití rúk, ukrutne naťahovali moje nohy. Rany na mojom tele sa popretfhalí a znovu sa otvorili... nervy sa oddelili... kĺby sa vykĺbili... Boli to nevyсловné muky... Dlhým klinom prerazili moje nohy a moja krv tiekla na zem!

Rozjímanie

Zastav sa na chvíľu. Rozjímaj o týchto prebodnutých rukách a nohách... o tomto tele, pokrytom ranami... o hlave celej dorážanej ukrutnými trňami, znečistenej blatom, zaliatej krvou a potom.

Čuduj sa a žasni nad mojou mlčanlivosťou, trpezlivosťou a odovzdanosťou pri tak brutálnom umučení. Pýtaj sa, kto to trpí? Kto je obeťou takého barbarstva? Je to Ježiš Kristus, sám Boží Syn, ktorý stvoril nebo, zem a všetky veci... ktorý dáva rastlinám vzrast a všetkým živočíchom všetko, čo k životu potrebujú... ktorý stvoril človeka a ktorého moc všetko zachováva a riadi... Pozri, nemôže sa ani pohnúť, je predmetom posmechu, o všetko olúpený.

Za chvíľu Ho budú nasledovať zástupy, opúšťajúc bohatstvo, pohodlie, česť, rodiny a statky... všetko, čo môže dať svet, aby Mu vzdali česť, slávu a lásku, aká mu prináleží.

Dajte teraz pozor, vy nebeskí anjeli a všetci, ktorí ma milujete! Vojaci sa chystajú obrátiť kríž, aby mohli zahnúť klinec na jeho zadnej strane. Chceli tým zabrániť, aby ich váha môjho tela nevytiahla. Moje sväté telo dáva bozk pokoja zemi... Potom je Kalvária svedkyňou skutočného divu, na prosbu mojej Matky. Sama stojí bezmocná a nemôže mi pomôcť. Vrucne prosí môjho Nebeského Otca o zmilovanie... a na jej prosbu sa tlačia légie anjelov okolo, aby chránili moje telo a zamedzili, aby som sa nezranil, nebuchol o zem a nebol som zadlávený váhou kríža.

Potom sa niesli vzduchom údery kladív neľudských vojakov... triasla sa zem... v nebi nastalo stíšenie. Anjelskí duchovia sa klaňali, padajúc na tváre... Boh je pribitý na kríž!

Jožka, pozri na svojho Ježiša rozpätého na kríži. Nemôže pohnúť ani rukou, ani nohou. Je obnažený a vystavený pohľadom, bez cti a slobody... nič mu nezostalo.

Nikto ho neľutuje. Nikto s ním nemá súcit v jeho bolestiach. Namiesto toho iba nový posmech, nové urážky, viac a viac bolestí je pridávaných k tým, ktoré už znáša. Ak ma skutočne miluješ, čo urobíš, aby si sa mi stala podobnou? Odoprieš mi, čo žiada moja láska?... Nevynaložíš všetku snahu, aby si ma potešila?

A teraz, Jožka, padni tvárou na zem a počúvaj moje slová:

„Moja vôľa zvíťaz v tebe...

Moja láska prenikni ťa...

Tvoja bieda oslavuj Ma!“

Pán Ježiš na kríži

Sedem posledných slov

Povedal som ti o svojom utrpení... nasleduj ma v ňom... buď v mojej spoločnosti a zdieľaj so mnou môj smrteľný zápas.

Teraz je hodina vykúpenia sveta! Zdvíhajú ma nahor, ako pre divadlo a na posmech zástupu... ale tiež na obdiv dušiam...

Pokoj prišiel na svet!... Kríž, ktorý bol doteraz mučeníckym nástrojom, na ktorom umierali najväčší zločinci, sa zmenil na svetlo a pokoj sveta a na predmet najhlbšej úcty.

Hriešnici budú z mojich rán čerpať odpustenie... a moja krv zmyje a zmaže všetku ich špinu a nečistotu.

Čisté duše prídu, aby z mojich rán uhasili svoj smäd a roznieťili plameň lásky v svojich srdciach... nájdú v nich svoje útočisko a navždy sa v nich ubytujú.

Svet našiel svojho Vykupiteľa. Vyvolené duše vzor, ktorý musia napodobniť.

Čo sa týka teba, Jožka, tieto ruky sú tvoje, aby ťa podporovali a tieto nohy aby ťa nasledovali a nikdy ťa neopustili.
Píš všetko, čo vidíš.

Otče, odpusť im, lebo nevedia čo robia

Nepoznali Toho, ktorý je ich životom. Na Jeho ramená nahromadili všetku zúrivosť svojich neprávostí. Ale ja Ťa prosím, Otče, zahrň ich v plnej miere svojím milosrdenstvom.

Ešte dnes budeš so mnou v raji...

Tvoja viera v milosrdenstvo tvojho Spasiteľa zmazala všetky tvoje hriechy a privedie ťa do večnej blaženosti.

Žena, hľa tvoj Syn!

Ó, moja Matka!.. títo sú moji bratia... prijmi ich... Vy, za ktorých som zomrel, už nie ste viac sami, máte Matku, ku ktorej sa môžete utiekať v každej potrebe.

Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?

Áno, odteraz má duša právo povedať svojmu Bohu: „*Prečo si ma opustil?*“ Po dokonaní tajomstva vykúpenia sa človek stal Božím synom, Kristus jeho bratom, život večný jeho dedičstvom.

Smädí ma!

Ó, môj Otče, skutočne smädím po tvojom oslávení. Hľa, teraz už prišla tá hodina! Odteraz človek spozná zo splnenia mojich slov, že Ty si ma skutočne poslal a Ty budeš oslavovaný.

Smädí ma po dušiach a na uhasenie toho smädu som dal všetku svoju krv, až do poslednej kvapky... a preto teraz môžem povedať:

Dokonané je!

Teraz je konečne dokonané to veľké tajomstvo lásky, v ktorom Boh vydal svojho vlastného Syna na smrť. Prišiel som na svet, aby som konal Tvoju vôľu. Ó, môj Otče, už je splnená.

Do tvojich rúk porúčam svojho ducha!

Tebe dávam späť svoju dušu. Tiež duše, ktoré plnia moju vôľu, budú môcť skutočne plným právom povedať: „*Všetko je dokonané.*“ ... Pane a Bože môj, prijmi moju dušu, ktorú odovzdávam do Tvojich rúk.

Jožka, napíš, čo si počula. Chcem, aby duše počuli a čítali, čo bolo napísané..., aby tí, ktorí sú smädni, mohli piť, a ktorí sú hladní, mohli sa nasýtiť.

Zmierenie... láska... dôvera...

Zmierenie

To znamená život v spojení s Božským Zmierovateľom. Pracovať pre Neho a v Ňom v duchu zmierenia v úzkom spojení s Jeho zmýšľaním a s Jeho túžbami.

Prichádzam, aby som si v tebe odpočinul, lebo som tak málo milovaný! Hľadám lásku, ale stretávam sa iba s nevďačnou nedbalosťou. Je tak málo duší, ktoré ma skutočne milujú.

Od teba len žiadam, aby si bola vždy pripravená potešiť moje Srdce, kedykoľvek ťa navštívim. Útecha, ktorú mi poskytne jedna verná duša, vynahradí chladnosť a ľahostajnosť mnohých iných.

Niekedy budeš vo svojom srdci cítiť takú úzkosť, aká je v mojom Srdci. Ňou utíšiš môj zármutok.

Neboj sa, Ja som s tebou!

Keď ťa urobím nápadne chladnou, to použijem tvoje teplo na rozohriatie iných duší.

Keď na teba dopustím úzkosti, tým utrpením zadržiš trestajúcu ruku Božej spravodlivosti, ktorá sa chystá udrieť hriešnikov.

Keď sa ti zdá, že ma nemiluješ, ale napriek tomu mi stále hovoríš, že ma miluješ, vtedy najviac tešíš moje Srdce!

Jediný úkon lásky v opustenosti, v ktorej ostávam, mi nahradí mnohé prejavy nevďaku voči mne. Moje Srdce počíta a zbiera úkony tvojej lásky ako vzácny balzam.

Chcem, aby si mi dala duše. Preto vyžadujem pri všetkých твоjich skutkoch lásku.

Trp, pretože miluješ, pracuj, pretože miluješ a nadovšetko opusti seba, pretože miluješ. Keď ťa nechám v duchovnej úzkosti a opustenosti, pretrp to z lásky.

Uvažuj o týchto slovách: „*Zlato sa čistí v ohni.*“ Tak aj utrpenie očisťuje a posilňuje dušu. Čas pokušenia prináša veľký zisk pre teba aj pre duše.

Chcem, aby si horela veľkou túžbou po zachraňovaní duší... Prajem si, aby si sa vrhla do môjho Srdca a jediným svojím zamestnaním ma oslávila.

Duše majú takú veľkú cenu!

Neboj sa utrpenia, lebo znášaním utrpenia môžeš rozmnožiť moju slávu a zadosťučiniť za hriechy sveta. Keď mňa stretneš, stretneš kríž. Keď nájdeš kríž, našla si mňa.

Kto mňa miluje, miluje kríž, a kto miluje kríž, mňa miluje. Iba tí, ktorí milujú kríž a objímajú ho z lásky ku mne, dostanú večný život.

Cesta cnosti a svätosti pozostáva z odriekania a utrpenia. Ktokoľvek veľkomyseľne prijme kríž, kráča v pravom svetle. Ide po priamej a istej ceste, na ktorej nie sú zrázy, po ktorých by mohol dolu sklíznuť.

Môj kríž sú dvere do pravého života. Duša, ktorá vie, ako ho má prijať a milovať, práve taký, aký som ho ja pre ňu vybral, vojde prostredníctvom neho do slávy večného života.

Chápeš teraz, aký drahocenný je kríž? Nevyhýbaj sa mu... miluj ho, lebo pochádza odo mňa a ja ťa nikdy nenechám bez sily potrebnej na jeho nesenie.

Ja som niesol kríž z lásky k tebe a ty by si ho nechcela niesť z lásky ku mne?

Ajhl'a, Srdce, ktoré dáva život svetu... ale z kríža. Aj duše, ktoré som si vyvolil za pomocníčky v šírení svetla a života vo svete, musia sa s úplnou poddanosťou nechať pribriť na kríž podľa príkladu svojho Božského Majstra a Spasiteľa.

Najväčšia odmena pre dušu je, urobiť ju obeťou mojej lásky a môjho milosrdenstva a vydať ju, ako som vydal seba, na obeť za hriešnikov.

Vieš, ako ma potešíš? Miluj ma a trp pre duše a nikdy mi nič neodopri!

Áno, neodopri mi nič a nezabudni, že potrebujem duše, ktoré by znášali moje utrpenie a zadržali môj Božský hnev. Tie duše budem podporovať.

Ak sa niektorá duša modlí s vrúcnu túbou za hriešnika, aby sa obrátil, spravidla jej modlitba získa jeho obrátenie, niekedy až v poslednom okamihu a urážka urobená môjmu Srdcu je uzmiernená.

V žiadnom prípade taká modlitba nie je stratená. Po prvé, poteší moje Srdce zranené urážkami. Po druhé, ak nie je ten, za koho sa modlila, toho hodný, prideli sa úžitok a sila tej modlitby inému, ktorý je lepšie pripravený z toho ťažiť.

Niektoré duše sú povolané, aby počas svojho pozemského života i po celú večnosť ma oslavovali nielen toľko, koľko sú povinné samé za seba, ale aby mi vynahradili aj tú česť a slávu, ktorú mi mali vzdávať duše, ktoré sú stratené... Takým spôsobom moja sláva nie je o nič zmenšená, lebo jedna spravodlivá duša je schopná vynahraď ju za mnoho iných.

Moja láska k dušiam je tak veľká, že som priamo spaľovaný túžbou po ich záchrane.

Duše spejú k záhube a moja Krv je pre nich stratená! Ale tie, ktoré ma milujú, obetujú seba ako obeť na zmierenie, zvolávajú Božie milosrdenstvo a to je práve to, čo zachraňuje svet!

Hľadám duše, ktoré by zmierili mnohé urážky páchané proti Božskej velebnosti. Som spaľovaný túžbou, aby som mohol odpúšťať.

Úbohí hriešnici! Akí sú slepi! Ja hľadám, ako by som im odpustil a oni zasa, ako by ma urážali... Prenasledujem ich ako polícia zločincov. Polícia ich hľadá preto, aby ich potrestala. Ja ich hľadám preto, aby som im odpustil.

Svet sa vrhá do všetkých možných rozkoší. Také množstvo hriechov je páchaných, že moja duša je zaplavená horkosťou a žiaľom.

Kde nájdem úľavu v tom mojom zármutku?

Obetuj celú svoju bytosť na zmierenie za tie premnohé hriechy a na zadosťučinenie Božej spravodlivosti. Keď je veľká tvoja nehodnosť a tvoje hriechy, poď, ponor ich do prúdu krvi môjho Srdca a tak sa očisti. Potom prijmi veľkomyselne všetky utrpenia, ktoré ti budú poslané z mojej vôle a obetuj ich môjmu nebeskému Otcovi. Tvoje Srdce by malo horieť túžbou, aby si prostredníctvom mojich zásluh mohla tešiť a uzmiernovať Boha, urážaného toľkými hriechmi.

Povedz mi, poznáš srdce, ktoré by milovalo viac, ako moje, a ktoré je menej milované?

Je možné nájsť srdce, ktoré by sa spaľovalo väčšou ochotou odpúšťať, ako moje?

A predsa, odplatou za tak veľa lásky, sa mi dostáva len veľkých urážok.

Úbohé duše... Pod'me, žiadajme pre ne odpustenie a uzmierujme za ich hriechy: „Ó, môj Otče, zmiluj sa nad dušami! Netrestaj ich, ako si zasluhujú, ale buď im milostivý na príhovor svojho Syna.“

Prichádzam si odpočinúť medzi tých, ktorých som si vyvolil. Nech tieto duše svojou vernosťou a láskou zahoja rany, ktoré mi spôsobili hriešnici. Potrebujem obeť na zmierenie horkosti spôsobenej môjmu Srdcu a na utíšenie môjho zármutku.

Aký veľký počet hriechov je páchaný!... Ako veľa duší je stratených!

Zatvrdnutosť hriešnych duší hlboko zraňuje moje Srdce. Ale nežný cit toho, ktorý ma miluje, nielen hojí tie rany, ale aj odvracia tresty Božej spravodlivosti.

Pretože som na teba zoslal utrpenie, to neznamená, že ťa menej milujem. Potrebujem utrpenie, aby som mohol uzdraviť rany hriechov. Ja budem zmierovať za teba a ty za duše.

Mnohí ma urážajú. Mnoho je stratených. Najviac moje Srdce zraňujú tí, ktorí ma veľmi milujú, ale stále si niečo podržiavajú a neodovzdávajú sa mi celkom. Čo im neukazujem dosť jasne, ako ich vrúcne milujem? Nedávam im celé svoje Srdce?

Teš ma, miluj ma, oslavuj ma pre moje Srdce. Týmto Srdcom uzmieruj a zadosťučni Božej spravodlivosti. Obetuj Ho Bohu Otcovi ako obeť lásky za duše, hlavne za tie, ktoré sa mi zasľúbili a zasvätili.

Ži so mnou a ja budem žiť s tebou. Ukry sa vo mne a ja preniknem hlboko do tvojho srdca. Budeme tešiť jeden druhého, lebo moja bolesť bude tvoja a tvoja bude moja.

Dnes ma budeš tešiť. Vojdi do hlbín môjho Srdca a obetuj sa môjmu Otcovi so zásluhami svojho Ženícha. Pros Ho, aby odpustil mnohým nevďačným dušiam. Povedz Mu, že si maličká a si pripravená zadostučiniť za hriechy ľudí, páchané proti Nemu. Povedz mu, aká si biedna a maličká, ale si pokrytá mojou Krvou. Tak stráviš deň v prosbách za odpustenie a v zmierovaní za hriechy.

Chcem, aby si spojila svoju dušu s tou horlivosťou, ktorá stravuje moje Srdce. Keby duše pochopili, že Ja som ich radosť i odmena. Keby neutekali odo mňa, lebo ich veľmi milujem!

Pozri na rany, ktoré boli otvorené na kríži, aby vykúpili svet od večnej smrti a dali mu život! Tieto rany získajú odpustenie a zmilovanie pre mnohé duše, ktoré rozhnevali môjho Otca a odtiaľ im budú dávať svetlo, silu a lásku.

Táto rana v mojom Srdci je horiacou vyhňou, od ktorej vyvolené duše musia roznieť svoje srdcia. Táto rana je ich. Im prináleží, aj so všetkými milosťami, ktoré obsahuje, aby ich mohli rozdávať svet, mnohým dušiam, ktoré nevedia, kde ich majú hľadať a mnohým iným, ktoré ich odmietajú.

Dám im potrebné svetlo, aby spoznali, ako majú zužitkovať svoj poklad, aby šírili nielen lásku ku mne a poznanie o mne, ale tiež zadostučinili za urážky, ktorými ma hriešnici zasypávajú. Je to bolestivé, že ma svet tak uráža, ale bude zachránený zmierovaním mojich vyvolených duší.

Miluj, lebo láska je zmierovaním a zmierovanie je láskou.

Láska:

je dôvernosť s Tým, ktorý je samá láska, ktorý zostupuje až na úroveň stvorenia, aby od nich žiadal lásku.

Hľadám iba lásku, lásku povolnú, ktorá sa nechá viesť Milujúcim... Lásku nezištnú, ktorá nehľadá rozkoše a vlastné záujmy, ale myslí iba na svojho Miláčika. Lásku horlivú, horiacu, ohnivú a silnú, ktorá prekonáva všetky prekážky povstávajúce zo sebeckosti, t. j. pravú lásku, ktorá vytrháva duše z bezodnej priepasti, do ktorej sa strmhlav vrhajú.

Pozoruj moje Srdce, snaž sa ho poznať. Z neho sa naučíš láske... Pravá láska je pokorná, veľkomyselná, nezištná. Ak chceš, aby som ťa naučil láske, začni so zabúdaním na seba. Nezastav sa pred obetami. Nedaj sa zadržat', i keď ťa to niečo stojí... nevšímaj si to, k čomu ťa láka osobný záujem. Rob všetko z lásky, lebo miluješ.

Mnohé duše si myslia, že láska je, keď hovoria: „*Bože môj, milujem Ťa!*“ – Nie, láska je sladká a koná všetko, pretože miluje. Chcem, aby si ma milovala týmto spôsobom v práci, pri odpočinku, v modlitbe, v úteche, v úzkosti a v pokorovaní, dávajúc mi stále dôkazy o svojej láske skutkami. To je pravá láska!

Keď toto skutočne pochopia duše, budú rýchlo napredovať v dokonalosti a veľkú útechu poskytnú môjmu Srdcu!

Povedz mi, že ma miluješ, lebo to je to, čo najradšej počujem. Som hladný po láske. Chcem, aby si vrúcne túžila po tom, aby som bol milovaný. To musí byť jediným pokrmom tvojej duše. Pozri na Srdce, ktoré horí túžbou po láske duší, hlavne po láske vyvolených duší.

Pod', vojdi do môjho Srdca, odpočívaj vo mne, v mojom pokoji. Priblíž sa k tejto vyhni lásky. Prines Mu všetku svoju biedu, aby mohla byť strávená Jeho plameňmi...

Odpočívaj v mojom Srdci a podieľaj sa na jeho zármutku. Mnohí Ho naplňajú zármutkom, ale tvoja láska ma poteší.

Láska robí všetko ľahkým.

Duša, ktorá miluje, praje si trpieť, lebo utrpenie zväčšuje lásku. Láska a utrpenie úzko spájajú dušu s Bohom a zjednocujú ju s Ním.

Mnohí sú ochotní bavievať sa so mnou, keď ich navštívim útechou. Mnohí ma s radosťou prijímajú vo Svätom prijímaní, ale málo je tých, ktorí ma vítajú, keď ich navštívim s mojím krížom.

Duša pribitá na kríž a podrobujúca sa mojej vôli ma oslavuje i potešuje a je mi veľmi blízka.

Mnohé duše ma nepoznajú. Je veľký počet duší, ktoré ma poznajú, ale ma opúšťajú, pretože chcú užívať radosti života. Vo svete sú mnohí ľudia zmyselní. Aj medzi mojimi vyvolenými sú duše, ktoré vyhládávajú radovánky. Blúdia, lebo moja cesta je cestou utrpenia a krížov. Len láska im môže dať silu, aby ma mohli nasledovať. Práve preto žiadam lásku.

Keď sa dvaja ľudia navzájom milujú, postačí nepatrná nešetrnosť, aby sa druhý cítil zranený. Tak je to aj s mojím Srdcom. Práve preto žiadam, aby tie duše, ktoré túžia po úzkom spojení so mnou, mi nič neodopreli. Keď ty budeš verná vo všetkých drobnostiach lásky, ja sa nenechám prekonať vo veľkomyseľnosti. Tvoja duša bude naplnená pokojom. Neopustím ťa, akokoľvek si maličká. V tej maličkosti budeš veľká, pretože ja budem v tebe prebývať.

Moje Srdce už ďalej nemôže udržať vrúcnu túžbu po darovaní a vydaní sa hriešnikom. Stále túži ostať s nimi. Túžim, aby mi otvorili svoje srdcia, aby ma v nich uzavreli a oheň, ktorý spaľuje moje Srdce, posilnil a roznieťil ich srdcia. Potom im budem práve tým, čím ma chcú mať. Ak budú na mňa pozeráť ako na svojho Otca, budem im Otcom. Ak budú po mne túžiť ako po svojom Miláčikovi, budem ich Miláčikom. Keď potrebujú silu, budem ich silou, ak si ma prajú potešovať, nechám sa od nich potešiť.

Prajem si, dať im seba a naplniť ich milosťami pripravenými pre nich.

Dovoľ mi, obveseliť sa v tebe. Moja veľkosť spôsobí, že tvoja maličkosť úplne zmizne. Odteraz budeme pracovať ako jeden. Ja budem žiť v tebe a ty budeš žiť pre duše. Moje Srdce vykoná všetko, čo je potrebné. Moje milosrdenstvo bude účinkovať. Moja láska úplne prenikne tvoju bytosť. Čím menej bude teba, tým viac budem ja tvojím životom a ty budeš nebom môjho odpočinku.

Hovor ku mne, veď som ti tak blízučko. Nie si sama, lebo ja ťa vidím, aj keď ty ma nevidíš. Sledujem ťa. Počujem ťa. Hovor ku mne, usmievaj sa na mňa, lebo som tvoj Ženich, tvoj nerozlučný Spoločník.

Keď ťa milujem, milujem ťa preto, lebo si maličká. Žiadam ťa len o vernosť a oddanosť. Chcem, aby si bola prázdnu nádobou, ktorú naplním ja sám. Ponechaj svojmu Stvoriteľovi starostlivosť o svoje stvorenie. Čo sa týka lásky, tá nech nemá medze. Ty si možno chudobná, ale ja som bohatý. Ty si slabá, ale ja som silný. Žiadam však, aby si mi nikdy nič neodoprela. Budem ťa hájiť a povznesiem ťa. Len sa vzdaj seba. To ostatné urobím ja.

Chcem, aby si mi obetovala všetko, aj to najmenšie, aby si tak utíšila bolesti môjho Srdca, zvlášť tie, ktoré mi spôsobujú zasvätené duše.

Chcem, aby si bez strachu odpočívala v mojom Srdci. Pozri na moje Srdce. Vari Jeho plamene nemôžu stráviť všetky tvoje nedokonalosti?

Odovzdaj sa úplne do mojich rúk. Všetko svoje úsilie venuj iba tomu, aby si sa mi páčila.

Vojdi do môjho Srdca, ktoré je priepasťou lásky a neboj sa.

Žiadal som ťa, aby si si zaslúžila milosti, ktoré ti pridám? Žiadam jedine, aby si ich prijala. Ponechaj mi voľnosť, aby som v tebe mohol pôsobiť, ako si prajem.

Moje oči sú stále obrátené k tebe. Ty upni svoj zrak na mňa a opusti seba. Ani tvoja maličkosť ani tvoje poklesky nič neznamenajú u mňa. Moja krv ich všetky zmyje. Ty nepotrebuješ nič, iba sa spoliehať na moju lásku a vzdať sa seba.

Duša, ktorá sa mi úplne odovzdá, mi spôsobí takú radosť, že napriek celej jej biede a nedokonalosti, stáva sa mi skutočným nebom plným radosťou. Je mojou rozkošou v nej prebývať.

Ak sa všetkého vzdáš, všetko nájdeš v mojom Srdci.

Potrebujem milujúce duše, ktoré by zmierovali a stali sa obeťou... ale nadovšetko potrebujem duše, ktoré sa mi úplne odovzdajú.

Slepo sa odovzdaj môjmu vedeniu. Mám oči otvorené, aby som ťa viedol.

Keď malé dieťaťko na tejto zemi začína hovoriť a vysloví to sladké meno „otec“, rodičia si ho s nevýslovnou radosťou privinú na svoje srdce. V tej chvíli nič nie je milšie pre nich na svete. Takito sú pozemský otec a matka. O čo viac to platí u mňa, veď som tvoj Otec, Matka, Boh, Stvoriteľ, Spasiteľ a Ženich... a nik sa nevyrovná láskyplnej dobrotivosti môjho Srdca.

Ak pociťuješ stiesnenosť a smútok, rýchlo volaj na svojho Otca a odpočini si v jeho Srdci.

Keď ti práca bráni vrhnúť sa k mojim nohám, ako si praješ, povedz iba slovíčko „Otcé“. Ja pomôžem, podopriem ťa, povediem a poteším.

Pozri na toto Srdce! Je Otvorenou knihou, pri ktorej musíš rozjímať. Naučí ťa všetkým cnostiam, zvlášť horliť za moju slávu a spásu duší.

Pozerať dlho a dobre na moje Srdce. Ono je Svätynou úbožiacov i tvojou, lebo kde je možné nájsť niekoho úbohejšieho?

Hlboko nahliadni do môjho Srdca. Je tiež Taviacou pecou, v ktorej sa očisťujú aj tí najnečistejší, a potom sa roznečujú láskou. Pod', priblíž sa k tejto vyhni a vrhni do nej všetku svoju biedu a hriechy. Dôveruj a ver vo mňa, svojho Vykupiteľa.

Ešte raz pozorne upri svoj zrak na moje Srdce. Je Žriedlom živej vody. Vrhni sa do jeho hĺbky a ukoj svoj smäd. Prajem si, ba túžim, aby všetci prišli a občerstvili sa pri tom žriedle.

Čo sa týka teba, našiel som ti skryté miestečko v hlbine môjho Srdca. Si taká maličká, sama by si ho nikdy nedosiahla. Dobre používaj milosti, ktoré som pre teba pripravil... Nechaj v sebe voľne účinkovať moju lásku a ostaň stále maličkou.

Áno, je pravdou, Ja som dobrý. Aby to duše správne pochopili, potrebujú jedine spojenie so mnou a vnútorný život. Ak by duše žili v užšom spojení so mnou, lepšie by ma poznali. To bude našou prácou v nebi. Učiť duše, ako majú žiť spojené so mnou. Nie, akoby som bol ďaleko od nich, ale v nich, lebo milosťou v nich skutočne prebývam.

Keby moje vyvolené duše žili úzko spojené so mnou a náležite by ma poznali, koľko dobra by boli schopné vykonať pre úbohé duše, ktoré sú ďaleko odo mňa a nepoznajú ma!

Vyvolené duše úzko spojené s mojím Srdcom poznávajú, ako som často urážaný... porozumejú mojím citom... budú ma tešiť a uzmierovať s hriešnikmi. Plné dôvery vo mňa, budú prosieť o odpustenie a dosiahnu milosť pre svet.

Ty ma miluješ, pretože som dobrý. Ja ťa milujem, lebo si malá a tú svoju malosť si mi darovala.

Dôvera

To je úplné spoľahnutie sa na Toho, ktorý je dobrota a milosrdenstvo. On povoláva duše zvláštnym spôsobom, takže žijúc s Ním a poznajúc Ho, môžu sa na Neho spoľahnúť vo všetkých svojich potrebách.

Tvoje hriechy môžem vymazať. Tvoju biedu môžem stráviť. Tvojej slabosti budem oporou.

Čím väčšia je tvoja bezmocnosť, tým pevnejšie ťa bude držať moja sila. Urobím ťa bohatou svojimi darmi. Ak budeš verná, urobím si v tebe príbytok a budem sa tam uchýľovať, keď ma odmietnu hriešnici. Budem v tebe odpočívať a ty budeš mať život vo mne.

Keď si ty priepasť biedy, ja som priepasťou milosrdenstva a dobroty. Moje Srdce je tvojou záštitou. Tam nájdeš všetko, čo potrebuješ. Aj to, čo ja žiadam od teba.

Nehľad' na svoju maličkosť. Radšej pozoruj silu môjho Srdca, ktorá ťa podporuje. Som tvoja sila i náhrada tvojich nedostatkov.

Čoho sa obávaš, keď si v mojich rukách? Nikdy nepochybuješ o dobrote môjho Srdca, ani o láske, ktorú mám k tebe. Tvoja úbohosť ma priťahuje k tebe., Čo by si robila bezo mňa? Nezabudni, čím viac sa ponížiš, tým bližšie ti budem.

Nesmieš sa príliš zarmucovať nad svojimi pádmami. Mohol by som ťa urobiť svätou navzdor všetkému, ale žiadam od teba, aby si sa nikdy nevzpierala mojej vôli. Ja ťa nájdem v tvojej ničote a spojím sa s tebou.

Tvoja ničota a nepatnosť pôsobia na mňa ako magnet. Priťahujú ma k tebe. Neklesaj na mysl, lebo moje milosrdenstvo sa najlepšie prejavuje v tvojej krehkosti.

Odpúšťanie je potešením môjho Srdca. Nemám väčšiu túžbu ani väčšiu radosť, ako môcť niektoej duši odpustiť.

Keď sa duša po páde vráti ku mne, poteší ma natoľko, že útecha, ktorú mi tým poskytuje, je pre ňu ziskom, lebo sa na ňu pozerám s obrovskou láskou.

Bieda duše znamená málo, keď má iba túžbu oslavovať ma a tešiť. Vo svojej nízkosti získava mnoho milostí pre iných.

Ak si duša vrúcne žiada byť mi vernou, ja ju podopieram v jej slabosti a jej poklesky sú vzývaním môjho milosrdenstva a mojej dobroty. Musí však zabúdať na seba a snažiť sa celou svojou pokorou nie o svoje uspokojenie, ale o moju slávu.

Nemôžeš pochopiť, s akou radosťou plesá moje Srdce pri odpúšťaní pokleskov zavinených len krehkosťou. Neboj sa, práve preto, že si biedna, som obrátil svoj zrak na teba.

Túžim ťa uväzniť vo svojom Srdci, lebo moja láska k tebe je bezhraničná. Napriek tvojim pokleskom a slabostiam ťa použijem na to, aby som mnohým dušiam dal spoznať svoju lásku.

Veľa duší nevie, ako veľmi ich milujem. Mojim veľkým prianím je vidieť tieto milované duše ukryté v priepasti môjho Srdca.

Ja som tvoj Vykupiteľ a Ženich. Keby len duše chápali, čo tieto dve slová obsahujú... To je úloha, ktorú chcem vykonať prostredníctvom teba. Najvrúcnejšou túžbou môjho Srdca je spása duši. Chcem upovedomiť tých, ktorí sú mi zasvätení, ako jednoducho mi môžu priviesť duše. Ukážem im, aké poklady sú premrhané, lebo dostatočne neporozumeli dvom slovám: Vykupiteľ a Ženich.

Uchovaj si svoj pokoj, lebo ty si miláčikom môjho Srdca. Netrápi ma, že si maličká. Nie je tvoja nízkosť príčinou, že ja, Boh, ťa milujem tak pochabo?

Ja som slnko, ktoré ti ukazuje tvoju biedu. Čím lepšie ju vidíš, tým viac musí vzrastať tvoja láska ku mne.

Keď je tvoja duša skazená a prehnitá, neschopná priniesť žiadne ovocie, sám ju budem vzdelávať. Zošlem jej lúč slnečného svetla, aby ju očistil a zasial do nej semeno.

Môj kríž bude doliehať na tvoju biedu a ja budem odpočívať v tvojej malosti. Môj kríž ťa otuží, budem ťa podporovať. Vezmi môj kríž a neboj sa ničoho. Nikdy nebude nad tvoje sily, žeby si ho nemohla uniesť, lebo ja som ho zmeral a zvažil váhou lásky.

Čím menšia je nejaká vec, tým ľahšie môžeme s ňou zaobchádzať, alebo ju ovládať. Ty si tiež taká nepatrná vec, preto ťa môžem použiť, ako si prajem.

Nikdy si nemysli, že kvôli tvojej úbohosti ťa prestanem milovať. Nie. Moje Srdce ťa miluje a nikdy ťa neopustí. Dobře viem, že nemáš nič, iba biedu a slabosť. Pretože som čistiaci oheň, obklopím ťa plameňmi svojho Srdca a strávim ťa.

Koľkokrát som ti povedal, že jedinou mojou túžbou je, aby mi duše priniesli svoju biedu. Pod' a nechaj sa stráviť láskou.

Čím viac biedy nájdem v tebe, tým viac lásky ty nájdeš vo mne.

Vieš, ako mi málo záleží na tvojej biednosti? Ale, prajem si byť pánom tvojej biedy.

Tvoja nepatnosť urobila miesto pre moju dobrotu... tvoja bieda, ba aj tvoje hriechy, urobili miesto môjmu milosrdenstvu... a tvoja dôvera, mojej láske a nežnosti. Pod', spoľahni sa na moje Srdce a odpočívaj v ňom.

Keď sa kráľ zasnúbi s dcérou niektorého svojho poddaného, berie tým na seba povinnosť, zaopatriť ju všetkým potrebným pre novú hodnosť, ku ktorej ju povzniesol.

Ja som si vyvolil teba. Zaviazal som sa tým opatrit' ťa všetkým, čo potrebuješ. Sám nežiadam nič viac, ako máš. Daj mi prázdne srdce a ja ho naplním. Daj mi srdce bez všetkých ozdôb a urobím ho krásnym. Daj mi ho aj so všetkými jeho biedami a ja ich strávim. To, čo ti je skryté, ja ti zjavím. Čoho sa ti nedostáva, sám ťa tým budem zásobovať.

Mnohí veria vo mňa, ale málo ich verí v moju lásku. Z tých, ktorí veria, veľmi málo sa ich spolieha na moje milosrdenstvo... Mnohí ma poznajú ako svojho Boha, ale ako málo z nich mi dôveruje...

Zjavím sám seba... a mojim predurčeným ukážem, že od nich nežiadam, čo nemajú, ale žiadam, aby mi dali všetko, čo majú, lebo to všetko je moje.

Keď nemajú nič, iba biedu a slabosť, po nich dychtím... ak majú len poklesky a hriechy, aj tie od nich žiadam. Prosím ich, aby mi ich dali. Dajte mi ich, áno, dajte mi všetko, neponechávajú si nič, len dôveru v moje Srdce. Ja vám odpustím, ja vás milujem, ja sám vás posväťím.

Výzva k dušiam

Ja som láska! Moje Srdce už nemôže ďalej zadržiavať jeho stravujúci žiar. Milujem duše tak vrúčne, že som za ne obetoval svoj život.

Práve táto láska ma robí väzňom vo svätostánku. Už po dvadsať storočí tam prebývam vo dne, v noci, zastretý spôsobmi chleba a ukrytý v malej bielej Hostii, znášajúc kvôli svojej láske nedbalosť, opustenosť, pohrdanie, rúhanie, urážky, svätokrádeže...

Z lásky k dušiam som ustanovil sviatosť pokánia, aby som im mohol odpustiť nie raz, alebo dvakrát, ale tak často, ako budú potrebovať znovu získať moju milosť. Tam ich s túžbou očakávam, aby som ich obmyl od ich hriechov nie vodou, ale svojou krvou.

Ako často som v priebehu storočí oznámil ľuďom rôznymi spôsobmi, ako veľmi ich milujem. Raz som im ukázal, ako vrelo túžim po ich spasení. Zjavil som im svoje Srdce. Táto pobožnosť je ako svetlo vrhnuté na celý svet. Dnes tí, ktorí pracujú na získaní duší pre moju službu, môžu to robiť s tým svetlom.

Teraz chcem niečo viac. Túžim po láske zodpovedajúcej mojej láske. Nie je to len tá jediná odplata, ktorú si žiadam dostať od duší. Chcem, aby všetky mali dôveru v moje milosrdenstvo, aby všetko očakávali od mojej dobroty a nikdy nepochybovali o mojej ochote odpustiť.

Ja som Boh, ale Boh lásky!... Moje Srdce je nekonečne sväté, ale tiež nekonečne múdre, ktoré pozná ľudskú krehkosť a slabosť. Skláňa sa s nekonečným milosrdenstvom k úbohým hriešnikom. Milujem tých, ktorí po prvom páde prídu ku mne prosiť o odpustenie... Ešte viac ich milujem, keď prosia o odpustenie druhého hriechu. Ak sa to stane znovu, nehovorím miliónkrát, ale miliónkrát milión, ešte vždy

ich milujem a odpustím im. Úplne zmyjem svojou krvou ich posledný hriech tak, ako ten prvý.

Kajúci hriešnici ma nikdy neunavia. Nikdy neprestanem dúfať, že sa navrátia. Čím väčšia bude ich skrúšenosť, tým vreľšie ich privítam. Či otec nemiluje choré dieťa výnimočnou láskou a či mu nevenuje viac opatery a pozornosti, ako zdravým deťom? Aj moje Srdce má viac súcitu s hriešnikmi a venuje im väčšiu starostlivosť ako spravodlivým.

Prajem si, aby to všetci vedeli. Poučím hriešnikov, že je nevyčerpatel'né milosrdenstvo môjho Srdca. Nech zatvrdnutí a nevšímaví poznajú, že moje Srdce je ohňom, ktorý ich roznieti, pretože ich miluje. Pre zbožné a sväté duše by som chcel byť „Cestou“, po ktorej by kráčali veľkými krokmi do prístavu večnej blaženosti. Nakoniec, od duší zasvätených Bohu, kňazov a rehoľných osôb, mojich vybraných a vyvolených, žiadam ešte raz celú ich lásku. Nech nepochybujú o mojej láske k nim, ale nadovšetko nech mi dôverujú a nikdy nepochybujú o mojom milosrdenstve.

Je tak ľahké, dôverovať môjmu Srdcu.

Oznámim, že moja práca spočíva v tom, že pomáham ničote a biede. To je prvý článok reťaze lásky, ktorý som pripravil od večnosti pre duše. Použijem teba, aby som ukázal, že milujem biedu, nepatrnosť a úplnú ničotu.

Zjavím dušiam nadmieru svojej lásky. Ako ďaleko pôjdem v odpustení, ako použijem ich poklesky so slepou zhovievavosťou... áno, piš... so slepou zhovievavosťou.

Vidím hlboko, áno, až do hlbín duší. Vidím, ako rady by sa mi páčili, tešili a oslavovali ma. Ten úkon pokory, ktorý musia urobiť, keď vidia svoju slabosť, je pre moje Srdce útechou aj oslavou. Čo záleží na ich bezmocnosti? Nemôžem ja doplniť všetky ich nedostatky? Ukážem, ako moje Srdce používa aj ich slabosti, aby som dal život mnohým dušiam, ktoré ho stratili.

Oznámim ľuďom, že miera mojej lásky a môjho milosrdenstva je nekonečná pre padnuté duše. Chcem im odpúšťať. Mne prislúcha odpúšťať. Vždy na ich príchod čakám s bezhraničnou láskou. Nech len prídu, nech sa ani nestrachujú. Nech sa bez obáv vrhnú do mojej náruče!

Mnohé z mojich rehoľných duší nechápu všetko, čo môžem urobiť, aby pritiahli k môjmu Srdcu tých, ktorí sa oddávajú nevedomosti a nevšímavosti. Tamtí nevedia, ako ich túžim pritiahnúť k sebe a dať im život... pravý život.

Áno, Jožka, budem ťa učiť tajomstvám mojej lásky. Budeš živým príkladom môjho milosrdenstva. Ak mám toľko lásky a náklonnosti k tebe, tak bezvýznamnej, čo by som neurobil pre iných, ktorí sú veľkomyselnejší ako ty?

Budem pôsobiť cez teba, a nechám sa poznať cez teba. Mnohí nájdu život v mojich slovách! Mnohí načerpajú novú odvalu, keď spoznajú, aké ovocie môžu získať za svoju snahu! Malý skutok veľkomyselnosti, tpezlivosti, chudoby... môže sa stať pokladom, ktorým sa získa veľký počet duší pre moje Srdce.

Ja sa pozerám viac na úmysel ako na samotný skutok. Najmenší skutok, ktorý je vykonaný z lásky, získa veľkú zásluhu a mne poskytne nesmierne potešenie... Chcem len lásku. Nič iné nežiadam.

Keď je duša dost' veľkomysel'ná a dáva mi všetko, čo žiadam, zhromažďuje poklad pre seba aj pre iných. Vytrháva veľké množstvo duší zo záhuby. Pre obety a lásku mojich vyvolených duší sú ony posielané mojím Srdcom, aby ľudstvu udeľovali moje milosti. Svet je plný nebezpečenstva... Ako veľa duší je strhávaných do hriechu. Ony stále potrebujú viditeľnú alebo neviditeľnú pomoc. Ó, dovoľte mi to povedať ešte raz. Vedia moje vyvolené duše, o aké poklady pripravujú seba aj iných, keď nie sú veľkodušné?

Nehovorím, že mojím vyvolením je duša zbavená svojich chýb a svojej biedy. Tá duša môže a bude často poznové klesať. Ale pokorou spoznáva svoju ničotu. Ak sa snaží napraviť svoje pochybenia úkonmi veľkodušnosti a lásky, keď dôveruje a odovzdá sa

znovu môjmu Srdcu... viac ma oslavuje a môže urobiť viac dobra pre iné duše, ako keby nikdy neklesla. Slabosť a bieda nemajú následky. Žiadam od nej jedine lásku.

Áno, pri celej svojej úbohosti, ma môže duša milovať až pochabo... Vezď, že hovorím o chybách z krehkosti a nedopatrenia, nie o úmyselných hriechoch a dobrovoľných nevernostiach. Obetuj svoj život, akokoľvek nedokonalý, aby všetky moje vyvolené duše mohli spoznať krásu poslania, ktoré môžu vykonať svojimi obyčajnými skutkami a dennými námahami. Nech nikdy nezabúdajú, že som im nedal prednosť pred ostatnými preto, že boli dobré, ale pre ich úbohosť... Ja som láska sama. Ten plameň vo mne spaľuje všetky ich slabosti.

...Poviem ti ešte tajomstvo môjho Srdca... Mojou stravujúcou túžbou je, aby duše lepšie spoznávali moje Srdce.

Píš pre moje duše.

Duša, ktorá ustavične spája svoj život s mojím životom, ma oslavuje a koná veľké dielo pre duše. Napríklad sa zamestnáva prácou, ktorá je bezvýznamná... keď ju ponorí do mojej Krvi, alebo ak ju spojí s prácou, ktorú som ja konal za svojho pozemského života, veľmi tým prospeje dušiam... možno viac, ako keby kázala celému svetu... a to môže robiť, keď študuje, reční alebo píše... keď šíje, zametá, alebo odpočíva... ale – po prvé- robí to z poslušnosti, so schválením alebo z povinnosti a nie iba z rozmaru alebo záľuby po druhé- robí to v úzkom spojení so mnou, s veľkou čistotou úmyslu pri pokrytí mojou Krvou.

Veľmi si prajem, aby duše tomu porozumeli.

Skutok sám o sebe nemá cenu. Cenným ho urobí iba úmysel, s akým je konaný. Keď som zametal a pracoval v nazaretskej dielni, toľko som tým oslavoval nebeského Otca, ako keď som kázal počas verejného života.

Sú mnohé duše, ktoré v očiach sveta majú dôležité miesta a veľmi oslavujú moje Srdce. Mám ale mnoho skrytých duší, ktoré napriek svojej nízkej práci sú veľmi dôležitými robotníčkami v mojej vinici; pretože všetko robia s láskou a svoje skutky vedia pozlacovať nadprirodzeným zlatom - ponáraním skutkov do mojej najsvätejšej Krvi.

Moja láska ide tak ďaleko, že moje duše môžu získať veľký poklad z ničoho. Sotva sa ráno zobudia, spoja sa so mnou a s veľkou túžbou obetujú celý deň, aby ho moje Srdce použilo na prospech duší...

Ak potom s láskou vykonávajú svoje povinnosti hodinu za hodinou a okamih za okamihom... Aký veľký je poklad, ktorý nazbierajú za jeden deň!

Budem im viac a viac zjavovať svoju lásku... tá je nevyčerpatel'ná. Aké je to ľahké pre milujúcu dušu, nechať sa viesť Láskou.

Píš pre moje duše.

Moje Srdce je samá láska a objíma všetky duše. Ako môžem ukázať svoju zvláštnu lásku k mojim vyvoleným dušiam a moje veľké prianie použiť ich k záchrane duší, ktoré sú vystavené nebezpečenstvám sveta? Rád by som im oznámil, ako veľmi túžim po ich dokonalosti. Táto ich dokonalosť spočíva v konaní obyčajných skutkov, ktoré sú v úzkom spojení so mnou. Keby pochopili, že úzkym spojením s mojím Srdcom by mohli takrečeno urobiť božským svoj život i všetky skutky... a akú veľkú cenu má jediný, takto posvätený deň!

Keď je duša roznietená túžbou milovať, nič jej nie je ťažké. Ak sa cíti studenou a bezduchou, všetko sa pre ňu stáva tvrdým a ťažkým... Nech len príde k môjmu Srdcu oživiť svoju statočnosť... Nech mi obetuje svoju skleslosť a spojí ju s mojou horlivosťou. Môže byť potom uistená, že jej deň bude pre duše neporovnateľne cennejší. Môjmu Srdcu sú známe všetky ľudské biedy a slabosti a mám s nimi veľký súcit.

Túžim, aby sa duše so mnou spájali nielen všeobecným spôsobom (urobeným ráno), ale aby toto spojenie bolo ustavičné a úzke, ako medzi dvomi priateľmi, ktorí spolu žijú. Títo,

aj keď stále spolu nehovoria, aspoň častejšie na seba pozerú a vzájomné malé láskavosti sú ovocím ich lásky.

Ak duša žije v pokoji a úteche, bezpochyby je jej ľahšie myslieť na mňa. Keď je však v bolestiach, opustenosti a v úzkosti, nemusí sa báť. Stačí mi pohľad. Ja rozumiem. Ten pohľad jej získa zvláštne dôkazy mojej nežnosti.

Znovu budem opakovať dušiam, ako veľmi ich moje Srdce miluje... lebo chcem, aby ma poznali dôkladne, aby boli schopné zoznámiť so mnou aj tých, ktorí sú zverení do ich opateru.

Vrúčne si žiadam, aby moje vyvolené duše upierali svoj zrak na mňa a nikdy ho neodvracali inam... Nemajú byť priemerné. Priemernosť býva obyčajne následkom neporozumenia mojej láske. Nie! Nie je nepríjemné ani ťažké, milovať moje Srdce, naopak, je to sladké a ľahké. Nemusí sa konať nič zvláštne na dosiahnutie vysokého stupňa lásky. Iba mať čistý úmysel pri skutkoch malých alebo veľkých... úzke spojenie s mojím Srdcom a láska vykonajú ostatné.

Áno, ja som Ježiš, ktorý nežne miluje duše... Pozri na to Srdce, ktoré ich nikdy neprestáva volať, chrániť a starať sa o ne... Vnímaj to Srdce horiace a túžiace po láske duší, obzvlášť po láske mojich vyvolených duší.

Píš, píš pre ne viac.

Moje Srdce je nielen hĺbčinou lásky, ale aj hĺbčinou milosrdenstva. Viem, že ani moji najbližší priatelia nie sú vyňatí spod ľudských krehkostí. Chcem, aby každý ich skutok, akokoľvek nepatrný, bol cezo mňa obdarený nekonečnou cenou a slúžil ako pomoc núdzným a na spásu hriešnikov.

Nemôžu všetci kázať, ani obracať na vieru vzdialené necivilizované národy, ale všetci, áno všetci, môžu prispieť k tomu, aby moje Srdce bolo poznané a milované... Všetci môžu navzájom jeden druhému dopomôcť k zvýšeniu počtu spasených duší - zamedzovaním straty mnohých duší... a to skrze moju lásku a moje milosrdenstvo.

Oznámim svojim vyvoleným dušiam, že moja láska k nim ide oveľa ďalej. Nielen použijem na spásu duší ich denný život a ich najmenšie skutky, ale využijem ich samotnú úbohosť... krehkosť... ba aj ich samotné poklesky.

Láska premieňa a robí všetko božským a milosrdenstvo všetko odpúšťa.

Napíš ešte niekoľko ďalších slov pre moje duše.

Láska premieňa ich najobyčajnejšie skutky a dáva im nekonečnú cenu.

Duše, ktoré sa vidia prekonané svojou vlastnou biedou, nič dobrého neprípisujú sebe.

Ich nízkosť ich pridielva pokorou, ktorú by nikdy nemali, keby sa videli menej nedokonalé.

Ak ich pri apoštolskej práci, alebo pri vykonávaní povinností ťaží vedomie ich nedostatočnosti, alebo pociťujú nejaký odpor k napomáhaniu dušiam, aby dosiahli dokonalosť; pretože vedia, že ony samy sú nedokonalé, to núti tieto duše pokorovať sa až do prachu. Keby ich toto sebazpoznanie dohnalo až k pádu k mojim nohám a prosbe, aby som im odpustil ich chabú snahu a udelil im potrebnú statočnosť a silu, sotva by uverili, ako láskyplne k nim príde moje Srdce a spôsobí, že ich práca prinesie podivuhodné ovocie.

Tie duše, ktoré nemajú dost veľkomyselnosti ku každodennému snaženiu a k obetiam, uvidia, že ich život plynie v samých sľuboch, ktoré nikdy neprinesú úžitok.

Rozlišujte. Dušiam, ktoré zo zvyku sľubujú, ale nerobia si žiadne násilie, ani nepokračujú v odopieraní si niečoho, hovorím: „*Varujte sa, aby vám slama a strnisko, ktoré ste nazhromaždili do svojich stodôl, nezhorela, alebo aby to v okamihu nerozmetal vietor!*“ Sú však iné duše, a tým teraz hovorím. Začnú deň s dobrou vôľou a so žiadosťou pokračovať v láske. Zavazujú sa k sebazapieraniu a veľkomyselnosti v tej, alebo v onej okolnosti... Ale keď príde čas a príležitosť, aby to vykonali, láska k sebe, nálada, zdravie a neviem čo všetko ešte, im bráni vykonať to, čo si pred niekoľkými hodinami úprimne predsavzali. Hneď

uznávajú svoju slabosť a plní zahanbenia prosia o odpustenie. Pokorujú sa a obnovujú svoj sľub... Ó, nech vedia tieto duše, že sa mi tak páčia, ako keby si nemali vôbec čo vyčítať.

Ja chcem odpúšťať. Chcem panovať nad dušami a odpustiť všetkým národom. Chcem spravovať duše, národy, celý svet. Môj pokoj musí byť rozšírený po celom vesmíre, ale obzvlášť v tej zemi (vo Francúzsku), kde má pôvod pobožnosť k môjmu Srdcu... Ó, keby som ja mohol byť jej pokojom, životom a Kráľom.

Ja som múdrosť a blaženosť! Ja som láska a milosrdenstvo! Ja som pokoj, ja budem panovať!

Budem vylievať svoje milosrdenstvo na svet, aby som zmazal jeho nevd'ačnosť. Na uzmiernenie jeho zločinov si vyvolím obeť, ktoré dosiahnu odpustenie... lebo sú na svete mnohé duše, ktoré túžia po tom, aby sa mi páčili... a sú aj veľkodušné duše, ktoré obetujú všetko čo majú, aby som ich mohol použiť podľa svojej vôle.

Moja vláda bude vládou pokoja a lásky. Zahájim ju zľutovaním sa nad všetkými. Tento cieľ je mojím úmyslom. Je to veľké dielo mojej lásky.

Moja výzva platí pre všetkých. Tým, ktorí sú zasvätení Božej službe aj tým, ktorí žijú vo svete. Spravodlivým aj hriешným, učeným aj neučeným. Tým, ktorí majú moc rozkazovať, aj tým, ktorí ich poslúchajú.

Prichádzam ku každému z nich a hovorím: „*Ak hľadáš šťastie, nájdeš ho vo mne. Ak hľadáš bohatstvo, ja som nekonečný poklad. Ak túžiš po pokoji, ten nájdeš jedine vo mne. Ja som milosrdenstvo a láska! Ja musím byť najvyšším Kráľom!*“

...Celá moja túžba sa nesie ku tomu, aby som roznietil duše... duše celého sveta... **Žiaľ, oni sa odvracajú od môjho ohňa. Ale ja zvíťazím, ony budú moje a ja budem ich kráľom.**

Tip so mnou, aby ma svet poznal a aby duše mohli prísť ku mne. Láska víťazí utrpením.

Prajem si, aby sa duše nechali preniknúť pravým svetlom.

Chcem pre seba získať dieťatká... tie nevinné srdcia, ktoré ma nepoznajú a vyrastajú studené, ľahostajné, nepoznajúcu cenu svojich duší...! Áno, prajem si, aby tieto mladé duše, ktoré sú mojou rozkošou, našli domov, kde by sa ma naučili poznať, kde by rástli v bázni môjho zákona a v láske môjho Srdca.

Nenazdávaj sa, že ti budem hovoriť o niečom inom, ako o kríži. Ním bol vykúpený svet. Ním privediem svet k pravdám svätej viery a k ceste lásky...

Zjavím ti svoju vôľu. Vykúpil som svet na kríži, skrz utrpenie. Vieš, že hriech je nekonečná urážka a vyžaduje si nekonečné zadost'učinenie... Pre túto príčinu ťa žiadam, aby si svoje utrpenie a práce obetovala v spojení s nekonečnými zásluhami môjho Srdca. Vieš, že moje Srdce je tvoje. Vezmi ho teda a zmieruj s ním... Vlej lásku a dôveru do duší, ktoré prídu do styku s tebou. Naplň ich láskou, naplň ich dôverou v nekonečnú dobrotu a milosrdenstvo môjho Srdca.

Kedykoľvek môžeš o mne hovoriť a pôsobiť, aby ma ľudia poznali, vždy impovedz, aby sa nebáli, lebo som Boh lásky.

Odporúčam ti najmä tri cvičenia:

Prvé: Konanie svätej hodinky, pretože táto je jedným z prostriedkov, ktorým Bohu Otcovi môže byť dané nekonečné zadost'učinenie skrze Ježiša Krista, Jeho Božieho Syna.

Druhé: Pobožnosť piatich otčenášov ku cti mojich rán, lebo skrze ne bol vykúpený svet.

Tretie: Stále spojenie, alebo radšej denné obetovanie zásluh môjho Srdca, pretože tým dáš všetkým svojim skutkom nekonečnú cenu.

Ustavične používaj môj život, moju krv, moje Srdce... stále, bez obavy dôveruj môjmu Srdcu. Toto tajomstvo je málo známe. Chcem, aby si ho poznala a ťažila s ním.

Túžim, aby moja láska bola slnkom k osvieteniu, zahriatiu a oživeniu duší. Je nevyhnutné, aby sa k dušiam dostali moje slová. Chcem, aby celý svet poznal vo mne Boha milosrdenstva a lásky. Prajem si, aby sa všade čítalo, ako túžim odpúšťať a zachraňovať duše. Ani tí najväčší ničomníci, aby neboli odstrašení bázňou!... aby odo mňa neutekali ani tí najprevinilejší,... nech len prídu ku mne. Očakávam ich s otvorenou náručou, aby som im dal život a pravé šťastie.

(Venované: Helenke, Ľudmile, Janke, Oľge, Vande, Darinke a na ich úmysly.)

Krížová cesta

ktorú konal Pán Ježiš so sestrou Jozefinou Menendézovou v stredu, vo Veľkom týždni, 28.3.1923. O dva dni, na Veľký piatok, jej ju diktoval.

Jeho tvár bola prítom strhaná, Jeho oči celkom napuchnuté a zakrvavené. Na siedmom, jedenástom a trinástom zastavení jej dal pobožkať svoje nohy. Okolo pol jednej na poludnie sa jej ukázal: „*Tu je chvíľa, kedy ma katí idú pribiť na kríž, Jožka.*“ Jej ruky a nohy prenikla taká prudká bolesť, že celé jej telo bolo ňou otrásené. Zároveň počula údery kladiva, pomaly opakované a znejúce do diaľky. Pridmeným hlasom vyslovil slová: „*Tu je hodina vykúpenia sveta!*“

Vždy s Otcom!

Večný Otče, prijmi Presvätú Krv, ktorú Ježiš Kristus, tvoj Syn, vylieval pri svojom umučení.

Pre Jeho rany, pre Jeho trním doráňanú hlavu, pre Jeho Srdce, pre všetky Jeho zásluhy, odpusť dušiam a zachráň ich! (pobožkaj krížik)
Presvätá Krv môjho Vykupiteľa, s veľkou úctou a láskou sa Ti klaniam, aby som napravil (napravila) urážky, ktoré dostávaš od duší.

I.

Ježiš odsúdený Pôjdeš na kríž!

Počúvaj, ako vynášajú rozsudok smrti nado mnou! Pozoruj, ako mlčky, tpezlivo a krotko ho prijíma moje Srdce.

Duše, ktoré chcete napodobniť moje správanie, učte sa mlčky a pokojne stáť pred tým, kto vás umŕtvuje a vám protirečí!

R: Večný Otče, prijmi Presvätú Krv, ktorú Ježiš Kristus, tvoj Syn, vylieval pri svojom umučení.

Pre Jeho rany, pre Jeho trním doráňanú hlavu, pre Jeho Srdce, pre všetky Jeho zásluhy, odpusť dušiam a zachráň ich! (pobožkaj krížik)
Presvätá Krv môjho Vykupiteľa, s veľkou úctou a láskou sa Ti klaniam, aby som napravil (napravila) urážky, ktoré dostávaš od duší.

II.

Ježiš berie kríž Zostáva iba kríž

Pozoruj kríž položený na mojich pleciach! Jeho ťarcha je veľká, ale o koľko je väčšia moja láska k dušiam!

Duše, ktoré ma milujete, porovnajte svoje utrpenie s láskou, ktorú ku mne máte a pre svoju zronenosť nedajte vyhasnúť plameňu lásky!

Aké veľké je moje utrpenie, taká veľká je moja láska.

R: Večný Otče, prijmi Presvätú Krv...

III.

Ježiš padá pod krížom Zriekaj sa a vydrž!

Ťarcha kríža ma hodila na zem, ale horlivosť za spásu duší ma pozdvihla, dodala mi novú silu pokračovať v ceste. Duše, ktoré povolávam mať účasť na mojom kríži, skúmajte sa, či horlivosť za duše vám dáva novú silu napredovať na ceste sebazapierania a zriekania, alebo či prehnaná láska k sebe hádže vami pod ťarchou kríža?

R: Večný Otče, prijmi Presvätú Krv...

IV.

Stretnutie s Matkou Srdcom mučenica!

Tu stretám svoju presvätú Matku.
Zamysli sa nad mučeníctvom dvoch srdc. Ich bolesť sa zjednocuje. Navzájom ich posilňuje láska, hoci je bolestná - víťazí.
Duše, ktoré kráčate tým istým chodníkom a milujete ten istý predmet, nech pohľad na vaše spoločné utrpenie vás povzbudzuje a posilňuje, aby láska víťazila.
To zjednotenie v bolesti nech vás podopiera a dá vám veľkodušne prijímať a objímať trnie na vlastnej ceste.

R: Večný Otče, prijmi Presvätú Krv...

V.

Šimon Cyrenejský- pomocník Vždy mu buď verný (verná)

Pozrite, ako človek za nepatrný zisk berie tú hroznú a ukrutnú ťarchu na seba!
Pozorujte moje telo, ktorému už ubúdajú sily!
Duše, ktoré ste si vyvolili stav dokonalosti, ak vám chýba sila pri námahe, ktorú musíte vynaložiť proti svojej prirodzenosti, dobre chápte, že nie pre pozemské radosti ste sa zaviazali niešť môj kríž, ale aby ste dosiahli večný život a zaistili ho aj mnohým iným dušiam.

R: Večný Otče, prijmi Presvätú Krv...

VI.

Súcitná Veronika Podobnosť dozrie v láske

Pozorujte, s akou láskou prichádza táto žena utrieť moju tvár a ako jej láska premáha ľudský ohľad.
Ó, vy, ktorí ste z lásky ku mne opustili svet a to, čo ste vo svete najviac milovali, nedopustite, aby strach pred stratou úcty u ľudí vám prekážal dnes uctievať poranenie mojej tvári veľkodušnými skutkami.

Pozrite na Krv, ktorá ma zalieva!

R: Večný Otče, prijmi Presvätú Krv...

VII.

Vysilený- druhým pádom V dôvere miluj!

Kríž už vyčerpáva moje sily. Cesta je dlhá a namáhavá. Nik sa ku mne nepribližuje, aby mi pomáhal, a moja clivota je taká, že padám druhý raz.

Duše, ktoré kráčate po mojich stopách, nestrácajte odvahu, ak je váš život bez útechy, plný sucha, pozbavený každej duchovnej opory. Vzkrieste svoju odvahu pri pohľade na svoj vzor na Kalvárskej ceste!

Už druhý raz padá, ale znovu vstáva a pokračuje v ceste až do konca. Ak chcete načerpať trochu sily, poďte sem a bozkávajte jeho nohy!

R: Večný Otče, prijmi Presvätú Krv...

VIII.

Plačúce ženy Láska za lásku

Jeruzalemské ženy plačú, vidiac ma v takom uponíženom stave. Svet plače pre utrpenie...

Duše, ktoré ma nasledujete na úzkej ceste, hovorím vám, že svet vás neskôr uvidí kráčať po kvetnatých nebeských lúčinách, kým svet a tí, ktorí sú jeho, budú kráčať ohňom, ktorý si pripravili rozkošami a pôžitkami.

R: Večný Otče, prijmi Presvätú Krv...

IX.

Tretí pád - nad silu Krv za krv!

Pozorujte, ako sa blížim ku Kalvárii a ako po tretí raz padám! Posilním úbohé duše, ktoré už - už padajú do večnej smrti. Krv z rán, ktoré mi spôsobil tento pád ich očistí. Pomôže im povstať aj posledný raz, aby obsiahli večný život. Duše, ktoré sa mi túžite podobat', nevyhýbajte sa nikdy namáhavejšiemu skutku, aj keby vám spôsobil nové poranenie. Čo na tom? Vaša krv dá život nejednej duši.

Napodobňujte svoj vzor, ktorý kráča ďalej na Kalváriu.

R: Večný Otče, prijmi Presvätú Krv...

X.

Olúpený o rúcho

Hľad'te, ako ukrutne strhávajú môj odev! Pozorujte, v akom mlčaní a úplnej opustenosti zostávam!

Aj vy sa dajte obrať o všetky dobrá. O svoju vlastnú vôľu, o všetko, čo vlastníte! Zámenou za to vás odejem čistotou a prikryjem vás pokladmi svojho Srdca.

R: Večný Otče, prijmi Presvätú Krv...

XI.

Pribitý na kríž Láskou ukrižovaný (ukrižovaná)!

Konečne som už hore, na Kalvárii, kde seba odovzdám na smrť. Natáhujú ma, pribíjajú na kríž. Nič svoje už nemám, ani slobodu hýbať rukou, nohou...

Ale to nie je bolesť a klince, čo ma upevnili, to je láska! Preto z mojich úst nevychádza nijaká sťažnosť, žiaden povzdych.

Ó, vy, ktorí ste na rehoľnom kríži pribití putami lásky, ktorými sú vaše sľuby, nesťažujte sa, nešomrite, ak vám tie požehnané klince ťahajú ruky, nohy. Príďte sem a bozkávajte moje! Tu nájdete silu!

R: Večný Otče, prijmi Presvätú Krv...

XII.

Zomiera za teba! Kríž Tvoj - život môj

Kríž je mojim spoločníkom na ceste na Kalváriu a na kríži aj vydám svoj posledný dych.

Duše, ktorým bol kríž nerozlučným spoločníkom v živote, uist'ujem vás, že v jeho náručí vydýchnete svoj posledný dych, ale uist'ujem vás tiež, že on vám bude i bránou, ktorou vkročíte do života.

Stále bozkávajte ten požehnaný a svätý záloh. Nežne ho objímajte a milujte ho, ako najväčší zo svojich pokladov.

R: Večný Otče, prijmi Presvätú Krv...

XIII.

Sňatý z kríža Na večernom kríži

Uvažujte, s akou láskou sníma ten spravodlivý muž moje telo z kríža! Kladie ho do lona mojej Matky. Tá sa mu klania, bozkáva ho a dáva tieť svojim slzám na moju tvár.

Potom ho odovzdáva tým, čo ho idú balzamovať a uložiť do hrobu.

Duše, ktoré ste vyvolené a povolané stať sa obetami, podťte sem! Vezmite moje telo, pomastite ho vôňou svojich čností a klaňajte sa jeho ranám, bozkávajte ich a dajte tieť svojim slzám na moju tvár. Uložte ma do hrobu svojho srdca a povedzte pár súcitných slov mojej drahej Matke, ktorá je aj vašou Matkou.

R: Večný Otče, prijmi Presvätú Krv...

XIV.

Pochovaný v srdci Pozorujte, ako jemne ma kladú do hrobu!

Je nový a teda čistý, bez najmenej poškvrny.

Duše, ktoré ste spojené so mnou tak úzky mi putami svojich sľubov, vymýšľajte všemožnú jemnosť, akú vám len vnukne láska, aby vaše srdce bolo čisté a hotové pochovať ma do čistej lásky, do lásky nežnej, do lásky stálej a veľkodušnej.

Klaňaj sa svätým ranám, bozkávaj ich a modli sa: Miserere mei Domine!

Modlitby, ktoré majú mimoriadnu silu
(Odporúča sa ich modliť každý deň.)

Modlitba za chorého

Môj Bože, tento chorý, ktorý je pred tebou, prišiel ťa prosiť o to, čo sa mu javí ako najdôležitejšie. To, čo si praje, považuje pre seba za najdôležitejšie.

Ty však, Pane, vlož mu do srdca tieto slová: „*Dôležité je, aby bola zdravá duša!*“

Pane, vo všetkom nech sa naplní tvoja svätá vôľa! Ak chceš, nech sa uzdraví. Ak je to však tvoja svätá vôľa, potom nech nesie ďalej svoj kríž. Prosím Ťa aj za nás, ktorí sa modlíme: „*Očisti naše srdcia, aby sme boli hodní toho, aby si skrze nás rozdával svoje sväté milosti.*“

Ochraňuj tohto chorého a uľahčuj mu v bolestiach. Nech sa na ňom naplní tvoja svätá vôľa a nech sa v ňom prejaví tvoja Božská láska. (3 x Sláva Otcu...)

Zasväcujúca modlitba k Ježišovmu Srdcu

Ó, Ježišu, vieme, že si bol milostivý a že si za nás dal svoje Srdce. Je korunované trňovou korunou a našimi hriechmi.

Vieme, že aj dnes nás prosíš, aby sme nepadli.

Ježišu, spomeň si na nás, keď zhrešíme. Pre svoje sväté Srdce daj, aby sme sa všetci navzájom milovali. Nech vymizne všetka nenávisť medzi ľuďmi.

Prejav nám svoju lásku! Všetci ťa milujeme a túžime po tom, aby si nás svojím Srdcom Pastiera ochraňoval pred hriechom.

Príď do každého srdca Ježišu! Klop, klop na naše srdcia - tpezlivo a neúnavne. Sme ešte stále uzavretí, lebo sme správne nepochopili tvoju lásku.

Klop ustavične a daj, ó dobrotivý Ježišu, aby sme ti otvorili svoje srdcia, aspoň vtedy, keď si spomenieme na tvoje utrpenie, ktoré si za nás podstúpil.

Zasväcujúca modlitba k Nepoškvrnenému Máriinmu Srdcu

Ó, najčistejšie Srdce Márie, plné dobroty, preukáž nám svoju lásku. Plameň tvojho Srdca, ó Mária, nech zostúpi na všetkých ľudí. Nesmierne ťa milujeme. Všetep do našich srdc lásku, aby sme túžili po tebe.

Ó, Mária, dobrotivého a pokorného Srdca, spomeň si na nás, keď zhrešíme. Ty vieš, že všetci ľudia hrešia.

Daj, aby nás tvoje čisté a materinské Srdce uzdravilo od každej bolesti duše.

Ó, daj, aby sme mohli vidieť dobrotu tvojho materinského Srdca a aby sme sa skrze plameň tvojho Srdca obrátili. Amen